MERCENAR

66 WAR FOREST WAR FOREST WAR

JO DEXTER

Măcel la Monrovia

Jo Dexter

MĂCEL LA MONROVIA

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2003

LIBERIA
(scurt istoric)

„Descoperită” în secolul al XV-lea de portughezi, Coasta Grânelor devine, în 1822, Liberia (de la Liberty*) sub impulsul filantropilor din Societatea Americană de Colonizare care, în ciuda ostilităţilor autohtonilor, implantează în zonă sclavi negri americani eliberaţi.*

În 1874, este proclamată Republica Liberia, iar capitala ei este botezată Monrovia, în onoarea preşedintelui american Monroe. Negrii de origine americană se instalează repede în posturile cheie ale puterii. Începând cu anul 1912, ei pornesc la reorganizarea armatei. În 1915, populaţia Kru (etnie de pe coasta de sud) se răscoală. Rebeliunea este reprimată.

În 1916, Firestone obţine o concesiune pe nouăzeci şi nouă de ani pentru câteva teritorii imense. Au loc noi ciocniri între kru şi autohtoni şi puterea dezbinată de cei din Congo, negri de origine americană. Liberia începe să cunoască un anumit progres economic cu producţia de cauciuc şi de fier.

În 1971, în momentul ascensiunii la putere a preşedintelui William Richard Tolbert, scăderea preţului la fier şi concurenţa făcută cauciucului natural de cauciucul sintetic, apoi criza petrolieră dau naştere unei mişcări de recesiune economică, fenomen care se va agrava, în ciuda devizelor aduse de concesia pavilioanelor de agrement.

La 12 aprilie 1980, un puci militar dirijat de sergentul-şef Samuel Kanyon Doe, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, răstoarnă guvernul. Caporalul Harrison Pennue îl taie în bucăţi pe preşedintele Tolbert în prezenţa lui Samuel Doe, care îl ridică imediat la gradul de colonel şi îl numeşte comandant-şef al armatei. Treisprezece miniştri şi înalţi demnitari ai ţării sunt executaţi câteva zile mai târziu pe o plajă din Monrovia.

În 1983, Wyeh Syen încearcă să-l dea jos pe Samuel Doe. Eşuează şi va fi executat împreună cu trei dintre partizanii lui.

În 1984, este descoperit un complot pus la cale de generalul Quiwonkpa, care reuşeşte să fugă şi să se exileze.

Krahni, etnia (minoritară) a lui Samuel Doe, instaurează teroarea în ţara lor.

La 1 aprilie 1984, o a treia tentativă de asasinare a lui Samuel Kanyon Doe eşuează în ultima clipă. În acelaşi an, generalul Samuel Doe impune o nouă constituţie şi, în 1985, el este ales preşedinte al republicii. Validitatea scrutinului este aprig contestată de opoziţie.

La 12 noiembrie 1985, generalul Thomas Quiwonkpa este ucis în timpul unei noi încercări de răsturnare a lui Samuel Doe, la care participă viitorii şefi rebeli, Charles Taylor şi Prince Johnson.

FORŢELE CARE SE ÎNFRUNTĂ
(Ţara celor cinci guverne)

În ziua de 24 decembrie 1989, Prince Yealu Johnson, discipol înflăcărat al rebelului Charles Taylor, reuşeşte să atace şi să jefuiască poliţia din Butuo, în nordul Liberiei. Această acţiune marchează începutul insurecţiei împotriva regimului tiranic al preşedintelui Samuel Kanyon Doe.

De atunci, tânărul luptător al mişcării de rezistenţă, în vârstă de numai treizeci şi unu de ani, devine unul dintre eroii luptei împotriva opresiunii. În februarie, el preia conducerea unui grup înarmat al FPNL (Frontul Patriotic Naţional din Liberia), loc rămas vacant prin moartea comandantului Paul Harris, ucis de trupele guvernamentale. Charles Taylor, care avea patruzeci şi doi de ani, până atunci şef necontestat al FPNL, simte că se apropie pericolul şi încearcă să marginalizeze acest partizan prea înflăcărat.

Născut dintr-o mamă liberiană autohtonă şi un tată descendent din rândul sclavilor americani, Charles Taylor cunoaşte bine Statele Unite, acolo unde şi-a făcut studiile. Licenţiat în economie al Universităţii din Bentley (Massachusetts), el va fi, de două ori, încarcerat pentru deturnare de fonduri şi trafic cu arme, CIA supraveghindu-l pentru legăturile lui foarte strânse cu colonelul Gaddafi.

Micul dictator, Charles Taylor, ale cărui trupe conduc prin teroare trei sferturi din teritoriul liberian, nu a reuşit să controleze în totalitate toate punctele nevralgice ale capitalei care vor fi, rând pe rând, conduse de forţele guvernamentale ale lui Samuel Doe, de oamenii lui Prince Johnson, apoi de Ecomog, forţa de intervenţie din Cedeao[1].

Refuzând orice amestec din străinătate în treburile ţării, Taylor declară „război total" căştilor albe din Cedeao.

În ziua de 9 septembrie, de dimineaţă până seara, guvernul a

[1] Comunitatea Economicii a Statelor din Africa de Vest (n. a.|

fost răsturnat. Convins să-şi părăsească palatul-fortăreaţă, Samuel Doe se duce la Cartierul General al forţei de intervenţie din Cedeao ca să se întâlnească cu Prince Johnson. Au loc schimburi de focuri care vor continua până în interiorul birourilor Ecomog, ce se vor solda cu peste şaizeci de morţi din garda prezidenţială. Rănit, Samuel Doe va fi dus la Bushrod Island, Cartierul General al lui Prince Johnson şi executat a doua zi de dimineaţă.

Imediat după aceea, Prince Johnson se proclamă preşedintele Liberiei. Acest titlu şi-l însuşise deja din iulie, pe lângă cel de comandant-şef al armatei. Aflând de capturarea lui Samuel Doe, generalul Nimlay, şeful gardei prezidenţiale, se declară de partea sa, a preşedintelui provizoriu, aşteptând eliberarea şefului statului.

Conferinţa de la Banjul reuşise că creeze forţa de mediere din Cedeao[2] *şi formarea unui „guvern de uniune naţională de tranziţie". În acea noapte, împreună cu Samuel Doe, care era încă în viaţă, se aflau în Liberia cinci pretendenţi la putere.*

Astăzi nu au mai rămas decât patru, dar se pare că va mai dura mult până ce vor înceta luptele tribale şi se va instaura o adevărată putere legitimă: aceea aleasă de popor.

[2] Este greu de crezut că Prince Johnson ar fi avut destulă greutate şi ar fi prezentat destule garanţii să-l convingă pe Doe să părăsească buncărul în care se ascundea de trei luni. Rolul comandantului Ecomog este deosebit de suspect in toată această întâmplare (n. a.)

CAPITOLUL I

Era ora zece seara. Afară era întuneric. Anoste, continue, precipitaţiile torenţiale ale anotimpului ploilor făceau un zgomot puternic căzând pe tabla acoperişului.

Climatizarea nu mai funcţiona, pentru că şi cele mai slabe resurse energetice produse de grupul electrogen fuseseră rezervate echipamentelor sanitare. Căldura sufocantă şi atmosfera saturată de umiditate făceau ca aerul să fie de nerespirat.

Îmbrăcată cu o bluză albă, Wendy Alton era o femeie finuţă, cu ochi albaştri şi cu degete delicate şi abile. Ca să lupte împotriva oboselii care îi provoca o senzaţie de somn, ea fixă cu privirea lampa cu petrol agăţată de tavan, însă avea impresia că flacăra galbenă se va stinge dintr-o clipă în alta, din cauza lipsei de oxigen.

Wendy Alton era medic şi lucra pentru Centrul Prezidenţial Carter[3]. Fusese detaşată în urmă cu un an la spitalul catolic „Saint-Joseph” din Monrovia unde activau o echipă medicală de călugări şi călugăriţe din Brazilia şi doisprezece membri ai asociaţiei „Medicii fără Frontiere”, veniţi din Belgia.

În ciuda ferocităţii războiului civil care, de mai bine de opt luni, însângera Liberia, Wendy Alton refuzase să părăsească ţara. Ea se afla acolo ca să acorde ajutor medical şi va face acest lucru atâta timp cât va fi lăsată. Era surmenată, căci, de zece zile, spitalele din Monrovia, capitala Liberiei, îşi închiseseră porţile fie din lipsă de mijloace, fie pentru că luptele ameninţau direct securitatea pacienţilor şi a personalului. Nu mai rămăsese deschis decât „Saint-Joseph”, arhiplin, care, în curând, urma să rămână fără medicamente.

Climatul devenea din ce în ce mai nesănătos şi asta nu avea nici o legătură cu atmosfera sufocantă ecuatorială care strivea, pur şi simplu, mica ţară africană. La Monrovia, fiecare dimineaţă era însoţită de contingentul ei de descoperiri macabre. Lovite de gloanţe, uneori decapitate sau cu picioarele tăiate de săbii, cadavrele zăceau peste tot, răspândite pe străzi, în faţa edificiilor

[3] Asociaţie umanitară înfiinţată şi condusă de fostul preşedinte Jimmy Carter. Obiectul ei este lupta împotriva bolilor şi sărăciei în lumea a treia (n. a.).

publice, pe plaje şi se degradau în aer liber, sub privirile supravieţuitorilor hămesiţi, epuizaţi, bolnavi, ameţiţi din cauza febrei, a suferinţei şi a fricii.

Wendy Alton era de gardă la urgenţe. Accesul în spitalul catolic tocmai fusese oprit şi nu avea nimic de făcut. Afară se auzeau rafale sporadice, dar mai ales tunetul mortierelor şi al puştilor, amintind tuturor că războiul continua chiar şi noaptea. Nu aveai timp să mori.

Iri, forţele rebele ale lui Charles Taylor, ajunseseră la bulevardul Tubman, axul central al Monroviei, unde se afla spitalul „Saint-Joseph”. Jafurile şi execuţiile sumare începuseră imediat în acest cartier.

Tânăra americană auzi dintr-odată voci care proveneau din exterior. Câteva clipe mai târziu, aproximativ zece oameni cu armele în mâini se prezentară la intrarea de la urgenţe. Nu era deloc nevoie ca aceştia să-şi decline identitatea. Wendy ştia cine erau şi ce voiau.

Săptămâna care tocmai trecuse, un detașament de krahni ucisese mai mult de şase sute de civili refugiaţi în biserica luterană Saint-Pierre, sub protecţia CICR[4]. Câteva zile mai târziu, membri gărzii personale a președintelui Samuel Doe fuseseră transferaţi din patul lor de spital „John Kennedy” din Monrovia şi imediat ucişi şaptezeci de bolnavi, a căror singură vină era aceea că aparţineau triburilor Gio şi Mano, care furnizau grosul trupelor rebele care controlau capitala liberiană.

Acum, oamenii lui Charles Taylor veneau şi ei să ceară tributul de sânge. Blocând uşa cu zăvorul, Wendy Alton deschise ghişeul şi întrebă pe un ton profesional:

— Aveţi răniţi care trebuie îngrijiţi?

— *Everythin, OK, doc, thanks,* răspunse un individ cu nasul turtit şi cu ochii injectaţi cu sânge.

Bine făcut, individul avea mai mult de un metru şi optzeci de centimetri înălţime şi cântărea în jur de o sută de kilograme. Avea nişte bicepşi care l-ar fi făcut invidios chiar şi pe Schwarzenegger.

Spitalul era plin ochi. Ocupaţi cu îngrijirea victimelor războiului, ceilalţi membri ai echipei nu auziseră nimic.

— Atunci, de ce aveţi nevoie? întrebă ea indiferentă.

Ştia, din experienţă, că nu trebuie să arate niciodată nici frică şi nici agresivitate faţă de aceste bande de ucigaşi.

[4] Comitetul internaţional al Crucii Roşii (n. a.).

— De nimic, zise unul dintre ei. Vrem numai să verificăm dacă nu cumva ascundeţi trădători pe aici.

Având pe cap o perucă roz, îmbrăcat cu o cămaşă de piele descheiată şi un tricou cu imaginea bisericii Notre-Dame-de-la-Paix din Yamoussoukro[5], acoperit cu insigne în mijlocul cărora se afla o cruce mare de aur, sigur furată de la una dintre victimele sale, tipul era beat sau drogat şi se afla într-o stare de agitaţie dintre cele mai periculoase.

— Nu ascundem pe nimeni, domnule. Noi îngrijim toţi bolnavii, indiferent de rasă, de religie sau de apartenenţă politică.

Cel cu perucă roz se întoarse spre tipul solid şi zise:

— Vezi, Ferdie! Doctoriţa ne spune că a îngrijit nişte trădători!

— Eu îi îngrijesc pe cei care au nevoie, atâta tot. Dacă nu aveţi şi voi nevoie de asta, vă rog să vă continuaţi drumul.

Wendy era înspăimântată. Ştia că trăia sfârşitul spitalului „Saint-Joseph”. Totul se terminase. Nu mai rămânea decât să plece. Dar trebuia să câştige timp şi să-i calmeze pe aceşti descreieraţi, dacă voia să evite un masacru precum cel de la spitalul „John Kennedy”. Apăsă butonul unei sonerii ca să cheme ajutoare.

Ultimul spital care funcţiona încă în Monrovia era pe cale să îşi închidă porţile, pentru că devenise locul de cazare a celor mai mulţi nebeligeranţi de la începutul ostilităţilor din Liberia. El se afla între cele două fronturi în lupta fără milă dintre doi fanatici cruzi: Charles Taylor, liderul Frontului Naţional Patriotic din Liberia (FPNL) şi Samuel Doe, dictatorul care se ascundea, mort de beat, în palatul-fortăreaţă protejat de trupe foarte hotărâte. Plasaţi în posturile cheie ale puterii, dar fiind şi minoritari, membrii etniei sale, Krahni, cunoşteau preţul terorii absolute care, timp de zece ani, fusese impusă în ţară de sergentul-şef alcoolic: fără prizonieri, tară amnistie, lai a scuze. Ei se ştiau condamnaţi să învingă sau să moara pana la ultimul Dar eventualitatea unei victorii a forţelor guvernamentale părea, pe zi ce trecea, din ce în ce mai imposibilă Astfel krahnii, erau hotărâţii să ia cât mai multă lumea posibilă cu ei la moarte.

În Liberia, singurul drept era de acum înainte era cel a Kalașnikovului, singura lege mai tare era cea a mai multor

[5] Sanctuar colosal şi foarte contestat, oferit Sfântului Scaun de Felix Houphouct-Boigny, preşedintele Coastei de Fildeş. Ioan Paul al II-lea, după doi ani de ezitări, a acceptat să o consacre, în septembrie 1990, în prezenţa a două sute de mii de persoane (n. a.).

mortiere. Ura tribală ţinea locul ideologiei politice pentru cei doi duşmani care îşi disputau puterea.

Charles Taylor, şeful rebelilor, îşi expunea programul cu o deosebită simplitate:

— Principalul este să-l ucidem pe Samuel Doe. După aceea, om mai vedea.

Era mult mai turbat acum, din moment ce, inamicul lui, Prince Johnson, reuşise să se implanteze în zona strategică a portului şi devenise o a treia forţă cu care trebuia să lupte.

În ciuda numelui său, Prince Johnson era un african pur, în comparaţie cu Charles Taylor, care avea origini americane. Opozant al concepţiilor pro-Gaddafi ale lui Taylor, Johnson realizase o secesiune în februarie 1989 şi, de atunci, se dovedise a fi un excelent lider. El ştia să vorbească africanilor şi trupele pe care le recruta pentru Frontul Naţional Patriotic Independent din Liberia (FNPIL) erau extrem de motivate.

Prince Johnson, numit „rebelul rebelilor”, tocmai încheiase un atac împotriva lui Samuel Doe, ca să permită debarcarea „căştilor albe” ale Ecomog, forţa de intervenţie a Cedeao[6], care era favorabilă pentru amândoi, în timp ce Taylor respingea orice formă de intervenţie străină în masacrul liberian.

Afară, armele încă se auzeau în întuneric. Furios din pricina înţelegerii secrete dintre trupele guvernamentale, unităţile Ecomog şi ale FNPIL-ului lui Prince Johnson, Charles Taylor bombarda zona portuară ca să împiedice debarcarea forţelor interafricane şi evacuarea refugiaţilor cu ajutorul elicopterelor ce aparţineau *US Navy.*

Mathias, un tip brunet şi slab, chirurg în echipa belgiană, veni să răspundă apelului lui Wendy. Când ajunse în sala de urgenţe, situaţia era critică. Americanca se baricadase cu o masă ca să împiedice pătrunderea negrilor. O lovitură de umăr a nemernicului sparse uşa, aruncând spre mijlocul camerei masa, scaunul, actele, chiar şi pe Wendy, care se prăbuşi la pământ.

— Bine lucrat, Ferdie! zise entuziasmat tipul cu peruca de culoare roz.

El intră în spatele uriaşului în momentul în care Mathias o ajuta pe Wendy să se ridice.

---

[6] Trimiterea unei astfel de forţe interafricane este un fapt fără precedent. Decisă după refuzul Statelor Unite de a se implica militar în conflict, ea reflectă foarte bine îngrijorarea provocată în regiune de războiul civil liberian (n. a.).

— Înapoi! răcni tipul cu perucă, lipind ţeava armei de asalt Beretta de tâmpla chirurgului. Daţi-le voie să treacă luptătorilor pentru libertate.

Mathias înjură, dar nu se mişcă.

— Cu ce drept intraţi aici? întrebă el. Şi cine sunteţi?

— Eu sunt Neke Dilipomowroa, zise el cu o voce cârâitoare. Dar poţi să-mi spui Mickey, aşa cum îmi spun şi prietenii. Asta ar simplifica puţin legătura noastră, făcând-o mai umană.

După aceea izbucni în râs. Dar ochii lui bulbucaţi îi ieşiră din orbite, neexprimând nici un amuzament. Exprimau un singur lucru: dorinţa sa nebună de a apăsa pe trăgaci. Mathias începu să transpire abundent.

Ceilalţi membri se plasaseră în spatele lui Ferdie şi rămaseră tăcuţi, aşteptând deznodământul. Toţi acei bărbaţi fie fuseseră ei înşişi îngrijiţi, fie avuseseră prieteni ce fuseseră îngrijiţi de o echipă de medici străini, exact ca aceea care lucra aici. Ardeau de nerăbdare să se răzbune pe „trădători”, dar erau, în acelaşi timp, puţin jenaţi de atitudinea excentricului care îşi zicea Mickey.

Wendy îl simţi şi se întoarse spre ei.

— Domnule, zise ea, adresându-se uriaşului, încercaţi să vă calmaţi colegul! Noi suntem străini, toţi membri ai ONG[7]-urilor, iar unicul nostru scop este acela de a ajuta oamenii! Atitudinea dumneavoastră contrazice toate convenţiile internaţionale.

— Convenţii internaţionale… zise Mickey, rânjind. Ai auzit, Ferdie? Doamna doctoriţă crede că comandantul-şef se va lăsa dus de nas de aceste convenţii!

— Calmează-te, Mickey, îi ceru Ferdie. Am venit aici ca să facem ceva, nu să ne certăm cu doctorii.

Se întoarse spre Wendy Alton şi adăugă:

— Lăsaţi-ne să trecem, vă rog. Altfel, vom fi obligaţi să folosim forţa.

Cu o privire răutăcioasă, americanca se uită spre uşa spartă, masa răsturnată, hârtiile răspândite pe jos.

— Şi asta înseamnă pentru voi să acţionaţi cu calm…

Ferdie nu răspunse.

— Lasă arma jos, Mickey, ordonă el.

— Imediat ce aceşti doctori se vor da la o parte, ca să pot să trec, răspunse tipul cu perucă.

Contrar aşteptărilor, Wendy se apropie şi mai mult de Mathias,

[7] Organizaţii Neguvernamentale (n. a.).

formând o barieră derizorie în faţa acelor oameni înarmaţi.

— Cine este şeful vostru? întrebă ea. Şi cine a comandat această acţiune?

În acel moment, uşa se deschise în spatele ei. Lumina de pe culoar pătrunse în micuţa sală de urgenţe slab luminată şi se auzi o voce autoritară:

— Lasă arma jos, Mickey, ai auzit?

O expresie de furie reţinută apăru pe faţa lui Mickey.

— Dar, căpitane… protestă el. Comandantul Roy Bean Laywhyea ne-a ordonat să căutăm trădătorii şi să-i lichidăm.

— Lasă arma jos! se auzi din nou vocea căpitanului. Să căutaţi trădătorii, sunt de acord. Dar comandantul Laywhyea nu v-a ordonat, în mod sigur, să veniţi aici şi să ameninţaţi nişte oameni care nu fac altceva decât să îngrijească răniţii.

Mickey lăsă arma jos.

Involuntar, Wendy şi Mathias oftară adânc.

Americanca se întoarse. Un negru într-o ţinută de luptă, cu o alură de sportiv, cu părul creţ şi tuns scurt, se afla la intrarea în culoar, lângă sora Janaina.

— Eu sunt căpitanul Iambo Tabinde, zise el, colaborator direct al lui Roy Bean Laywhyea, care este ministrul de Justiţie în guvernul preşedintelui Charles Taylor şi comandant al G2[8].

Iniţial, conducătorii FNPL nu prevăzuseră o lege împotriva cumulului de funcţii…

— Mulţumesc, murmură Wendy.

— Nu-mi mulţumi, zise căpitanul Tabinde. În urma succeselor noastre împotriva inamicului, acum vă aflaţi în plină zonă de luptă. Va trebui să plecaţi. Prezenţa voastră aici ne încurcă în acţiunea noastră. Mai mult, securitatea spitalului nu va putea fi garantată.

Mathias îşi scotoci prin buzunare şi scoase un pachet de Savana. Aprinse o ţigară, trase două fumuri lungi şi se simţi mai calm.

— Este un ultimatum? întrebă el.

— O realitate, răspunse Iambo Tabinde. O tristă necesitate a războiului. Nu mai aveţi curent electric, în curând nu veţi mai avea nici apă, nici carburant pentru grupurile voastre electrogene, nu veţi mai putea primi nici medicamente.

Mathias clătină din cap.

— Cât timp?

[8] Serviciile informaţii militare al FNPL. (n. a.).

— Două zile. Trei, cel mult.

Mathias şi Wendy schimbară o privire elocventă. Asta însemna că trebuia să o şteargă cât mai repede. Era foarte clar. Trupele lui Charles Taylor se aflau acolo. În orice moment, o bandă de descreieraţi precum Mickey putea sa vină aici şi să provoace un adevărat masacru. Iar atunci, ei nu vor avea norocul sa vadă un căpitan Tabinde căzându-le, put şi simplu, din cer. Acest gen de lucru nu se întâmpla decât o singură dată. De altfel, un lucru era foarte adevărat: nu mai aveau medicamente.

Janaina, sora braziliană care sosise cu ofiţerul din G2, asistase la scenă fără să scoată vreun cuvânt. Se ruga în linişte.

— Wendy, pe tine voiam să te văd, zise ea. Căpitanul Tabinde are o mică problemă.

Wendy Alton redeveni imediat o profesionistă.

— Te ascult.

— Iată, am un panariţiu mare aici, zise Iambo Tabinde, arătându-i degetul arătător.

Wendy se apropie şi privi.

— Dumnezeule… zise ea. Dar nu e deloc bine. Va trebui incizat, golit şi dezinfectat.

Apoi, brusc, invitând ofiţerul să o urmeze spre interiorul spitalului, ea se abţinu să nu izbucnească în râs. Tocmai scăpaseră de un masacru pentru că acel căpitan Tabinde avusese inspiraţia să vină să consulte un medic…

*

A mai fost nevoie de câteva momente de tensiune pentru ca oamenii lui Charles Taylor să accepte să părăsească spitalul. Mathias reuşi să grăbească plecarea lor, oferindu-le un cartuş de ţigări şi două sticle de gin. Dar absolut toţi, inclusiv călugării brazilieni şi echipa „Medicii fără Frontiere”, ştiau că rebelii se vor întoarce, acum că stăpâneau teritoriul.

Echipa se reunise ca să hotărască măsurile ce urmau a fi luate. Concluzia dezbaterilor fu cea a înţelepciunii: era mai bine să părăsească zona de luptă cât mai repede, ca să-i salveze pe cei care încă mai puteau trăi.

— Există un spital al Crucii Roşii la Brewerville, zise responsabilul brazilian. Se află în nord-estul Monroviei. Cei de acolo au foarte multe medicamente, dar o lipsă acută de personal.

— Ar fi mai bine dacă am rămâne la Monrovia, obiectă Francoise, membră a echipei „Medicii fără frontiere”. Avem, de

asemenea, instalaţii disponibile la Sinkor, în sectorul controlat de Prince Johnson. Acolo sunt şi medicamente şi este şi loc.

Chiar dacă nu avea reputaţia de măcelar a lui Samuel Doe şi Charles Taylor, Prince Johnson era un om violent, militar de carieră în serviciile de informaţii, apoi fusese format la şcoala liberiană după intrarea sa în mişcarea de rebeliune. Recent, în tabăra sa din Bushrod Island, aflată în nordul Monroviei, executase el însuşi, în faţa partizanilor adunaţi, doi dintre foştii lui „colonei", care încercaseră să-l dea jos.

— De ce ai încredere în Prince Johnson? întrebă Wendy.

— A promis să-i lase în pace pe doctorii refugiaţi în sectorul său şi să-i plaseze sub protecţia Ecomog imediat ce va fi posibil, zise Mathias.

Sora Janaina încuviinţă:

— Şi, până în prezent, Prince Johnson şi-a ţinut promisiunile. Oamenii lui sunt mult mai disciplinaţi decât cei ai lui Charles Taylor.

Wendy se alătură ideii susţinute de ceilalţi:

— N-am o simpatie mai mare pentru Prince Johnson în comparaţie cu Charles Taylor sau Samuel Doe, dar el, cel puţin, are inteligenţa să lase echipele de salvare să-şi facă treaba. În plus, aş prefera Sinkor decât Brewerville.

Toate capetele se întoarseră spre americanca cea blondă. Ea zâmbi.

— Doi bărbaţi nu pot fi transportaţi, sunt, deci, condamnaţi, reluă ea. Dar nu îi vom lăsa să moară singuri aici fără să le alinăm suferinţele. Eu sunt singura care nu depind decât de autoritatea Centrului Prezidenţial Pot lua orice decizie doresc. Iar acum, decizia mea este să rămân până ce vor muri. După aceea, voi veni după voi.

— Eşti nebună! zise Mathias, trăgând din ţigară.

Wendy clătină din cap.

— Nu vor trăi mai mult de douăzeci şi patru de ore, răspunse ea. Apoi, am o prietenă care deţine ceva cu care poţi circula fără probleme în toată ţara: o legitimaţie de presă. Ea mă va ajuta să vin după voi.

— Cine este? întrebă Francoise.

— Ruth Kettering, de la *Washington Post.* Am vorbit cu ea puţin mai devreme şi a fost de acord.

— Micuţa roşcovană? întrebă Mathias. Da, fata asta îmi inspiră încredere.

— Dar ce naiba, îţi vei risca viaţa pentru doi inşi care aşteaptă

să moară? Doi inşi care sunt deja aproape nişte cadavre!

Wendy Alton îşi încruntă sprâncenele a dezaprobare.

— Îţi dai seama cât vor suferi dacă nu le va injecta nimeni, în mod regulat, anestezice?

— Oricum, insistă Francoise, există şi eutanasia! În principiu, sunt mai mult împotrivă, dar în acest caz cred că ar fi justificată.

Toţi călugării brazilieni aveau capul plecat. Wendy făcu o grimasă la auzul acestor cuvinte.

— Şi eu am momente când sunt pentru. Când nu se mai poate face nimic altceva. Şi, în acest caz, aş fi de acord cu tine. Necazul este că nu avem nimic ce să le injectăm. Dacă vă asumaţi riscul să încercaţi cu barbiturice…

Provocă acum o linişte mai grea decât aerul tropical, apoi, apucând de pe masă un bisturiu aflat într-o tăviţă, îl împinse spre Francoise.

— Sau poate ai curajul să le pui capăt suferinţelor cu ăsta…

Se aşternu din nou tăcerea, apoi Wendy Alton expuse ceea ce îi părea a fi argumentul decisiv:

— Ştiţi toţi că lucrez pentru Centrul Prezidenţial, dar poate nu ştiţi că tatăl meu este un vechi prieten al lui Jimmy Carter şi că eu sunt fina lui. Asta pare a fi de necrezut, dar, ştiind acest lucru, sunt sigură că nici unul dintre ucigaşii lui Charles Taylor nu va îndrăzni să se atingă de vreun fir de păr de-al meu. Vă imaginaţi care ar fi repercusiunile internaţionale? Dacă, din nefericire, mi s-ar întâmpla ceva, naşul meu ar ordona imediat ca guvernul Statelor Unite să-i pedepsească pe vinovaţi! Cine va îndrăzni să se pună într-o asemenea situaţie?

Cei de faţă dădură din cap aprobator. Cunoşteau reputaţia preşedintelui Carter. Era un om care respecta justiţia, cunoscător al drepturilor omului şi care nu se lăsa dus de nas. Micii tirani ai lumii întregi tremurau când el ridica vocea.

A doua zi de dimineaţă, o interminabilă coloană de maşini transporta aproximativ o sută de răniţi, abandonând spitalul „Saint-Joseph” şi îndreptându-se spre Sinkor, sub drapelul Crucii Roşii. Nu mai rămăseseră acolo decât doi bărbaţi muribunzi şi o femeie care să-i asiste până ce ei îşi vor da sufletul.

*

Trecuseră douăzeci şi patru de ore. Wendy supraveghease bolnavii până în ultima lor clipă de viaţă. Ambii muriseră la sfârşitul. După-amiezii, în căldura jilavă şi sufocantă din anotimpul ploilor.

Wendy tocmai incinerase cadavrele folosindu-se de câţiva litri de carburant lăsat acolo de echipă, rămânând apoi singură, în acele locuri sinistre care miroseau a eter, a putreziciune şi a moarte. Nu mai suporta acel spital gol, care nu mai însemna nimic. Mai devreme, avusese însă ceva de făcut: să-i vegheze până în ultima clipă pe cei doi inşi intraţi în agonie. Fusese deci utilă. Dar acum nu mai răspundea decât de ea însăşi. Se simţi cuprinsă de frică.

Wendy se lăsase de ţigări cu trei ani în urmă. Cu toate acestea, o cuprinse o dorinţă nebună să fumeze. Aprinse o lanternă de buzunar, intră în camera de gardă, scotoci prin toate sertarele şi reuşi să găsească un pachet de Savana şi o cutie de chibrituri uitate de Mathias. În birou, dădu peste o sticlă de Johny Walker. Îşi puse într-un pahar, aşeză lanterna de buzunar pe masă şi se instală pe un scaun. De foarte puţine ori încercase un astfel de sentiment de singurătate. Bău o gură de whisky, apoi îşi aprinse o ţigară şi tuşi.

Era singură în tot acest spital. Ce făcea Ruth? Avea nevoie de o companie, de o companie amicală. Pentru prima oară de la sosirea sa în Liberia, Wendy Alton era cuprinsă de frică. Trase încă un fum din ţigară şi tuşi din nou. Era imposibil. Nu era în stare să mai fumeze. Aruncă ţigara pe jos, o stinse cu talpa pantofului şi se întoarse la whisky.

Parcă acum îi mai dispăruse din frică şi o căldură binefăcătoare îi cuprinsese obrajii. În acel moment auzi zgomote de paşi pe culoar. Curând, lumina unei lanterne se putea observa pe sub uşa de la birou.

— Cine-i acolo? întrebă ea, ridicându-se.

— Wendy? Eşti singură?

Era Ruth Kettering!

Îmbrăcată cu bocanci de comando şi o uniformă de luptă decolorată, jurnalista de la *Washington Post* era o roşcată mică de statură, dar energică, cu părul scurt şi cu o mutrişoară simpatică, plină de pistui. Cu o bucurie aproape copilărească, Wendy deschise larg uşa.

Aerul extenuat şi ochii încercănaţi ai lui Ruth în lumina slabă a lanternei de buzunar îi uciseră veselia mai mult decât ar fi făcut-o o rafală de armă automată.

— Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva! N-ai venit să mă iei la Sinkor.

— Ba da, dar nu imediat, răspunse Ruth Kettering.

— Colonelul a avut probleme? întrebă Wendy.

Ruth Kettering o linişti:

— Au trecut în mare viteză şi s-au instalat ca nişte regi la est de Sinkor. Elizabeth Blunt de la BBC s-a dus să le facă o vizită şi să le ia un interviu.

Jurnalista aruncă o privire prin încăperile goale şi prost luminate.

— Mai ai pacienţi?

— Nu, răspunse Wendy.

— Atunci, ia-ţi trusa şi vino repede!

— Dar ce s-a întâmplat, până la urmă?

— Mă aflam pe teren cu echipa de jurnalişti. Stăm întotdeauna în grup. Astfel, rebelii ştiu că, dacă se iau de vreunul dintre noi, ceilalţi vor fi acolo şi vor povesti totul lumii întregi.

— Prudenţă elementară, încuviinţă Wendy, în timp ce-şi pregătea instrumentele.

Nişte oameni aveau nevoie de ea. Nu ştia încă cine şi unde, dar ştia că se va duce să se ocupe de ei. Pentru asta se şi afla acolo. Îşi regăsise acum motivul de a trăi, simţindu-se mult mai bine.

— Reuşisem să angajez un fotograf, continuă Ruth şi încercam să-l căutăm pe Charles Taylor, pe lângă Robertsfield. Ştii că acordă mult mai uşor interviuri atunci când e fotografiat şi când i se promite să i se publice declaraţiile în ziare. Dintr-odată, am dat nas în nas cu o coloană de fugari. Erau câţiva liberieni, dar mai ales ghanezi.

— Nişte oameni care au de ce să le fie frică de rebeli, comentă Wendy.

— Oamenii lui Charles Taylor au ucis deja un om din garda de la ambasada ghaneză, spunând că erau toţi nişte trădători şi că se băteau împotriva lor în rândurile Ecomog-ului şi chiar ale FNPIL-ului.

Wendy aflase acest lucru. Clătină uşor din cap.

— Dar ce voiau să facă la Robertsfield? întrebă ea, mirată.

— Să găsească un avion la aeroportul internaţional şi să se întoarcă la ei acasă.

— Ce! exclamă Wendy, stupefiată. Încă nu ştiu faptul că Charles Taylor controlează zona?

Charles Taylor îşi stabilise cartierul general nu departe de aeroportul de la Robertsfield, la aproximativ treizeci de kilometri de Monrovia, la Harbel. I s-a părut destul de comod să se instaleze în clădirile care fuseseră odinioară ocupate de Firestone, în mijlocul plantaţiei de arbori de cauciuc a firmei de

pneuri.

— Evident că ştiau acest lucru. Nu ştiau însă ce se înţelege prin „a controla”. Acei oameni fuseseră păcăliţi încă de la începutul acţiunilor şi au sfârşit prin a se îndoi de tot. Se gândeau să găsească o metodă de a trece.

— Există răniţi? Din acest motiv ai venit să mă iei?

— Doi bărbaţi au fost răniţi în timp ce încercau să fure o maşină a FNPL-ului.

— Ah! zise Wendy, verificând conţinutul trusei medicale.

Urmă un moment de linişte, apoi Ruth Kettering îşi drese vocea şi zise:

— Lucrul cel mai nasol din toată povestea asta este că…

— Ce? întrebă Wendy.

— Aceşti doi tipi au fost surprinşi de rebeli în timp ce încercau să le fure o maşină. Au ucis unul şi au rănit un altul înainte de a fugi.

— Dumnezeule… murmură Wendy. Cred că Taylor este acum turbat de mânie şi îi va căuta peste tot!

— Sunt bine ascunşi, zise Ruth pe un ton mai puţin sigur.

— Să merg în plină zonă controlată de Taylor şi să îngrijesc nişte tipi care au omorât un om din FNPL! Mă duci direct în gura lupului, Ruth.

— Nimic nu te obligă să vii. Faci ce vrei, Wendy.

— Da? Atunci, la drum! Să ne grăbim! Vindecarea depinde foarte des de rapiditatea cu care este îngrijit bolnavul!

Wendy Alton lăsă să se scurgă un moment scurt de linişte, apoi adăugă:

— Când mă gândesc că unii consideră jurnaliştii nişte observatori fără milă, care privesc oamenii murind fără să facă nimic!

Ruth zâmbi şi luă trusa pe care Wendy tocmai o pregătise…

*

Range Roverul se zdruncina rulând pe bulevardul Tubman. La nord şi la est, continuau să se producă explozii. Lumina roşie şi cea portocalie sufereau o frumoasă refracţie în noaptea ploioasă şi acopereau grămada de nori aflaţi la joasă altitudine. Ofensiva lui Charles Taylor era, o dată în plus, blocată. Rebelii întâlniseră forţele guvernamentale în dreptul aerodromului din Springs Payne, în plin centru al Monroviei, la numai trei kilometri de preşedinţie. Frustraţi, ei se retrăseseră într-o debandadă care semăna foarte mult cu ceva de genul „scapă cine poate”. Acum,

se răzbunau – de departe – bombardând portul unde mai multe mii de civili, îngroziţi, se refugiaseră, sperând să fie mai în siguranţă lângă forţele din Cedeao.

— Întotdeauna populaţia fără apărare plăteşte pentru greşelile altora, murmură Wendy.

Era deja acolo de un an şi nu reuşise să se obişnuiască cu aceste masacre. Existau persoane care puteau sa se obişnuiască şi persoane care nu puteau. Iar ea făcea parte din cea de-a doua categorie.

Ruth nu răspunse nimic. Era mai puţin dezgustata decât prietena ei. În toate aceste zile, ea se aflase în prima linie ca să asiste la moartea oamenilor, în direct, pe străzi, în păduri, în timp ce Wendy îngrijea răniţi şi mai avea încă poftă de viaţă.

În Monrovia era acum un adevărat măcel şi, cu zecile de mii, locuitorii fugeau prin oraşul rămas fără electricitate, fără apă curentă şi fără mâncare. Krahnii şi funcţionarii îşi făceau biografii false, învăţau să vorbească limbile autohtone, încercând astfel să se folosească de luptătorii de gherilă. Însă de multe ori acest lucru era zadarnic.

După spusele lui Ruth Kettering, aveau loc şase sau şapte execuţii la fiecare oră, la fiecare dintre numeroasele posturi de control amplasate de către rebeli la ieşirea din capitala liberiană. Şi, în tot acest timp, alţi rebeli continuau să execute „trădătorii”, şiruri întregi de fugari care încercau să treacă frontiera.

Ruth roti brusc volanul ca să evite o groapă mare din mijlocul şoselei şi trecu razant pe lângă câteva cadavre, parţial devorate de câini, care zăceau la marginea bulevardului. Chiar şi la maximum, ventilaţia nu reuşea să usuce aburul de pe parbriz. Mergeau cu geamurile lăsate, în ciuda ploii puternice. Mirosul de putrefacţie care umplea habitaclul maşinii Range Rover era infect.

După ce fuseseră spălate timp de două sau trei zile de ploile ecuatoriale, cadavrele adulţilor fuseseră în mod progresiv sfâşiate de haitele de câini vagabonzi. Mai întâi obrajii, apoi membrele şi în cele din urmă pieptul. Corpurile copiilor şi ale tinerilor erau în întregime „curăţate” chiar din acea zi.

La capătul bulevardului, Range Roverul schimbă direcţia spre vest şi spre Harbel. Ploaia haşura conul luminos pe care farurile îl formau şi cu care se străduiau să străpungă întunericul.

Ruth tocmai accelerase când un proiector puternic cu halogen se aprinse brusc şi se îndreptă spre faţa ei.

— Opreşte! răcni o voce isterică.

— Ce vreţi? întrebă Ruth, orbită de lumină, după ce opri maşina.

Ieşirile din Monrovia şi întreaga zonă deţinută de trupele lui Taylor erau înţesate cu controale itinerante, efectuate de mici grupuri de rebeli, care nu ezitau să ucidă ca să-şi însuşească bunurile victimelor.

— Suntem un comando! răspunse vocea. Control! Coborâţi din maşină!

Un alt tip sări pe treapta maşinii şi îndreptă ţeava Kalaşnikovului spre habitaclul maşinii. Aparent, „grupul de comando" era format din doi membri, dar, când aveai un proiector şi un Kalaşnikov, era suficient să mai „produci" ceva de la cei care voiau să-şi salveze pielea fugind.

— Nici nu se pune problema să cobor! răspunse Ruth, sigură pe ea. Sunt jurnalistă şi lucrez în zonă cu acordul CIC-ului!

Pretinsa autorizaţie a lui Charles Taylor era singurul lucru magic folosit de toţi jurnaliştii. Cum cea mai mare parte a „controalelor" se efectua fără ştirea şefului rebel, ei erau lăsaţi să treacă, evitând astfel necazurile ce ar fi putut să se ivească în cazul unui protest al jurnaliştilor. Graţie acestui truc, simplu dar eficace, presa internaţională reuşise, până în prezent, să-şi facă treaba în zona de luptă.

Mai puţin obişnuită decât Ruth cu barierele rutiere, Wendy avea deja mâna pe telefonul-satelit al maşinii care era singurul mijloc de comunicaţie cu lumea exterioară. Ca şi cum acest gest ar fi putut s-o salveze…

— Şi cealaltă? Cine este? mormăi tipul agăţat de portieră.

În lumina proiectorului, Wendy văzu că tipul purta o pălărie de pai în genul vâslaşilor şi îşi vopsise faţa cu caolin.

— Prietena mea este medic şi o conduc la Robertsfield pentru o urgenţă. Acum, lăsaţi-ne să trecem, altfel voi suna la cartierul general al CIC-ului!

Tupeul lui Ruth fu suficient de convingător. Tipul cu pălărie se desprinse de lângă portieră şi sări în stradă, nu înainte de a le întreba pe cele două femei dacă au cumva vreo ţigară. Jurnalista îi aruncă un pachet de Peter Stuyvesant şi porni la drum, izbucnind în râs.

— Mă întreb ce vor face cu ţigările pe potopul ăsta…

*

În apropiere de Robertsfield, unde era întuneric beznă, Ruth părăsi strada şi intră pe un drum mocirlos care ducea spre

pădurea ecuatorială. Curând intrară într-un tunel care părea săpat în mijlocul unei vegetaţii dense şi ude din cauza ploii. Ruth trebuia să conducă cu mare atenţie. Parcurseră trei kilometri fără să scoată vreo vorbă, acompaniate numai de zgomotul motorului, al pneurilor din gropile pline de apă şi al picăturilor care cădeau încontinuu pe tabla maşinii.

Apoi farurile se îndreptară către un luminiş. Se aflau acolo aproximativ douăzeci de fugari, ascunşi sub prelate de camuflaj. Cele două americance coborâră din maşină şi Wendy o urmă pe Ruth în direcţia unuia dintre adăposturile improvizate.

Tipul care era cel mai grav rănit deja nu mai putea să meargă. Pulpa piciorului stâng era plină de schije de la un cartuş exploziv. Putea face cangrenă, tetanos, diferite infecţii. Wendy se întrebă dacă va reuşi să evite amputarea piciorului, pentru început, trebuia să facă o incizie şi să extragă fragmentele de metal.

Neavând anestezic, unse rănitul cu alifie de paracetamol, apoi îi dădu să bea dintr-o singură înghiţitură un pahar cu whisky. Înainte de a începe extracţia, îi dădu un băţ.

— Strânge bine ăsta între dinţi, zise ea.

Apoi îşi aranjă instrumentele pe jos, o investi pe Ruth cu calitatea de asistentă şi îi explică rapid cum să cureţe şi să îi dea instrumentele.

Încredinţând lanterna unui bărbat, cu misiunea de a lumina locul unde urma să lucreze, evitând în acelaşi timp să o orbească, Wendy se apucă de treabă.

Un miros puternic de mucegai impregnase deja absolut totul sub adăpostul acoperişului de pânză transformat în infirmerie. Din când în când, negrul scotea câte un geamăt slab, nimic mai mult, în timp ce Wendy îi tăia carnea. Rezista eroic în faţa durerii, cu maxilarele crispate pe bucata de lemn.

Ruth Kettering era o asistentă perfectă.

*

Trecuse deja o jumătate de oră şi Wendy tocmai terminase delicata extracţie, când se auziră ţipete din adăpostul vecin, acoperind tărăboiul făcut de ploaie pe prelata de camuflaj.

— Rebelii! zise Ruth, dând drumul din mână unui instrument chirurgical. Ne-au găsit!

— Atenţie la instrumente, zise Wendy.

Tocmai terminase de suturat o rană mare. Tăie apoi firele şi ceru compresele. Da, într-adevăr, oamenii lui Taylor găsiseră fugarii. Nu mai era nimic de făcut, decât să aştepte confruntarea

şi să încerce să le dezamorseze violenţa. Aşa cum făcuse mereu în astfel de situaţii, Wendy Alton continuă să-şi îngrijească pacientul fără să se preocupe de nebunia ucigătoare a rebelilor.

O rafală de armă automată se auzi brusc aproape de urechile lor. Omul însărcinat cu iluminatul tresări fără să vrea, provocând astfel balansarea fasciculului de lumină.

— *Could you stop moving, please?*[9] întrebă Wendy cu o voce blândă.

O secundă mai târziu, o bucată de prelată se ridică şi o ploaie scurtă năvăli în adăpost în acelaşi timp cu nişte lumini de faruri.

— În picioare, bandă de trădători! Mâinile sus! se auzi o voce răguşită.

Wendy nu se întoarse. Dar ştia cu cine avea de-a face şi asta nu prevestea nimic bun. Ar fi recunoscut acea voce colerică dintr-o mie. Era cea a lui Mickey, tipul care venise în dimineaţa acelei zile la spital ca să lichideze „trădătorii”.

— Tocmai pansez pe cineva, zise americanca, liniştită. Imediat ce termin, sunt a voastră.

— În picioare acum sau vă omor pe toţi! zise Mickey, înecându-se de furie.

Ruth întoarse capul ca să-l privească, continuând să bandajeze piciorul rănitului.

Wendy începu să tremure, dar făcea tot posibilul să pară calmă. Dacă ar fi hotărât să-i ucidă, ar fi făcut-o indiferent de ceea ce ar fi întreprins ele. Cel puţin, să nu le dea satisfacţie acestor brute fără suflet, arătându-le că le este teamă. Termină de pansat rănitul. Oamenii din FNPL îi dădură voie s-o facă şi ea înţelese că, precum cei întâlniţi mai devreme pe drum, erau stânjeniţi de faptul că erau albe. Fugarii liberieni şi ghanezi erau îndreptăţiţi să se teamă mai mult decât ele.

Wendy se ridică, îşi scoase mănuşile de plastic şi se apropie de al doilea rănit, aruncând o privire fugară spre Mickey. Nu mai purta peruca roz, tricoul şi insignele care constituiau ţinuta sa de oraş, dar îşi păstrase crucea de aur, pe care o purta deasupra vestei de luptă. Avea aceiaşi ochi de turbat cu care venise la spital ca să ceară explicaţii – după concepţiile sale personale despre dreptate – cu privire la moartea unor bolnavi krahni şi congolezi.

În această seară avea o comportare diferită. Wendy tocmai se pregătea să-şi pună în mâini o altă pereche de mănuşi, când sosi

[9] Poţi să nu te mai mişti, te rog? (n. a.).

o maşină.

— Faceţi loc! zise un rebel.

Mickey rânji.

— Oh, avem onoarea! Comandantul Roy Bean Laywhyea în persoană s-a deplasat pentru…

Americancele bănuiau mai degrabă că ministrul şi spionul lui Charles Taylor venise în inspecţie în regiune. Cum ar fi putut el să fie informat atât de repede de prezenţa lor în acele locuri?

O voce de gheaţă se făcu auzită:

— Ajunge! Comandantul Roy Bean vă ordonă să ieşiţi!

Wendy se gândi că, în mod evident, cunoştea acea persoană. Era vocea lui Ferdie uriaşul.

— Cu ce ocazie pe aici? întrebă Ruth. Avem de îngrijit nişte oameni.

— Sunt aici în numele legii şi a ordinii pe care preşedintele Charles Taylor m-a însărcinat să le fac să fie respectate în această regiune.

Acea voce nu avea nimic în comun cu cea a brutelor precum Ferdie şi Mickey. Era vocea unui bărbat îngrijorat. Tonul avea chiar o amprentă de afectare şi de preţiozitate. Nici Ruth şi nici Wendy nu avuseseră până acum ocazia să-l întâlnească pe Roy Bean Laywhyea, ultimul dintre oamenii de încredere ai lui Charles Taylor – ceilalţi lăsându-şi posturile vacante din cauza unor morţi violente – şi astfel nu puteau să se abţină să întoarcă privirea spre deschizătura adăpostului.

Bărbatul le apăru în lumina albă a farurilor care inunda luminişul. Roy Bean Laywhyea era de talie medie. Era îmbrăcat cu o uniformă de luptă menită să înfrunte pădurea şi avea pe cap o pălărie de camuflaj. În spatele lui, cu motorul mergând la relanti, aştepta un vehicul 4×4 japonez blindat, importat din Libia, similar cu cel în care se deplasa Charles Taylor. Cu un ţigaret între dinţi, protejat de o umbrelă ţinută de unul dintre oamenii lui, Roy Bean Laywhyea părea exact ceea ce era: un mic şef pretenţios. Privirea sa era cea a justiţiarilor. A unui om periculos.

— Care lege? îl ironiză Wendy. Care ordine, domnule ministru de Justiţie?

— Ordinea se va reinstala. Şi numai atunci când Charles Taylor îşi va recăpăta locul care îi revine: preşedinţia ilegal ocupată de acest nemernic de Samuel Doe. Până atunci, CIC-ul nostru m-a însărcinat să fac să domnească dreptatea FNPL-ului în sectorul capitalei şi vă interzic să-i ajutaţi pe trădători!

— Domnule „justiţiar din Monrovia”, răspunse răspicat Wendy, eu îngrijesc oamenii care sunt răniţi. Aceasta este datoria mea de medic şi nu vreau să ştiu ce gen de relaţii aveţi voi cu pacienţii mei. Dacă ai fi fost rănit, te-aş fi îngrijit şi pe tine.

Vocea sa tremura de revoltă – revolta unei americance educate în spiritul respectării drepturilor omului şi al drepturilor la asistenţă ale persoanelor aflate în pericol. Facţiunile din trupele lui Charles Taylor funcţionau după un alt registru: cel al rivalităţii şi al urii tribale. În ochii lor, un singur lucru conta: să-şi nimicească inamicul. Şi, pentru a face acest lucru, toate metodele erau bune.

Vorbele americancei era foarte hazlii pentru Mickey. El izbucni în râs şi apoi zise:

— Ai auzit, Ferdie? Micuţa doctoriţă spune că datoria ei este să îngrijească nişte bandiţi care au asasinat un luptător al libertăţii şi au rănit un altul!

Roy Bean Laywhyea îl făcu să tacă, aruncându-i o privire.

— Cine eşti? o întrebă el pe Wendy. Şi ce faci aici?

— Ţi-am mai spus odată ce fac. Cine sunt? Wendy Alton, medic trimis aici de Centrul Prezidenţial Carter. Dacă pot să-ţi dau un sfat, este acela de a mă lăsa să-mi termin treaba iar apoi să plec cu aceşti oameni spre portul din Monrovia, unde vor putea să găsească un mijloc de a fugi de război. Dacă mi se întâmplă ceva din vina voastră, preşedintele Carter, patronul, dar şi naşul meu, vă va cere sigur socoteală.

Ameninţarea îl nemulţumi pe Roy Bean Laywhyea. Dar îşi reveni imediat şi trase un fum din ţigară.

— Ieşi din acest adăpost, ordonă el cu sânge rece.

Ruth se ridică şi, cu un semn din cap, îi indică lui Wendy că avea tot interesul să se supună ordinului.

— Du-te, murmură Wendy Alton. Eu rămân lângă bolnavi.

Ruth Kettering se aplecă spre ea şi îi şopti cât se poate de discret:

— Ieşi împreună cu mine, Wendy, Dumnezeule! Tu nu-i cunoşti pe aceşti tipi. Sunt nişte nebuni! Eu îi văd acţionând în fiecare zi! Sunt capabili să tragă în plin.

Wendy strânse din dinţi.

— Fă ce vrei! Eu rămân. Un medic care îngrijeşte un rănit nu ascultă aceste ordine ruşinoase.

Ruth ieşi în ploaia care inunda luminişul.

— Ai zece secunde să faci ce ţi-am spus, zise Roy Bean Laywhyea.

— Ieşi, Wendy! o imploră Ruth. Această încăpăţânare nu te va ajuta cu nimic.

Roy Bean Laywhyea puse ceasul în dreptul fasciculelor luminoase ale farurilor maşinii sale şi numără zece secunde.

— Ferdie, ordonă el. Scoate-o pe domnişoara Alton de sub adăpost.

Wendy Alton vru să se împotrivească din nou, însă Ferdie nu îi permise acest lucru. După toate aparenţele, era genul de animal disciplinat care executa fără să comenteze ordinele superiorului său. Dintr-o singură mişcare, smulse prelata care adăpostea răniţii. Ploaia spăla cu brutalitate cei doi răniţi, pe tipul cu lanterna şi pe americancă.

— Dar… protestă Wendy.

Nu avu timp să spună mai mult. Cu o rapiditate uimitoare pentru un asemenea colos, Ferdie ridică arma, o apucă pe americancă de subsuori, o ridică de la pământ, încrucişându-şi mâinile în jurul umerilor şi o imobiliză într-o strânsoare puternică, prinzându-i ceafa între degete. Wendy Alton încetă imediat să se mai zbată. La cea mai mică mişcare, Ferdie o strângea şi mai tare, iar ea avea impresia că îi plesnesc oasele cervicale.

— Priveşte, zise cu răutate Mickey în timp ce gorila o scotea afară. Vezi ce le facem celor care îi ajută pe trădători!

Ea părea să cântărească cât un fulg între braţele puternice ale lui Ferdie. Bărbatul îi dădu drumul brusc şi tânăra căzu cât era de lungă în iarba udă şi în noroiul din luminişul unde ghanezii îşi ridicaseră adăposturile improvizate. Prelatele fuseseră smulse şi boccelele spintecate, iar conţinutul lor răspândit peste tot. Wendy era atât de nervoasă, încât îi venea să urle. Orbită de ploaie, cu ceafa amorţită de presiunea brutală a degetelor lui Ferdie, se sprijini pe un genunchi şi se ridică pe jumătate.

În lumina farurilor, văzu restul trupei. Înghesuiţi unul lângă altul sub un copac gros, fugarii erau ţinuţi la respect de aproximativ şase rebeli cu mutre ameninţătoare. La câţiva metri distanţă, se afla întins cadavrul unei femei, plin de sânge, cu tunica îmbibată de apă lipită pe corp. Wendy o privi, plină de indignare. Şi ea care crezuse că rafala auzită mai devreme fusese trasă în aer ca să intimideze fugarii… Trei degete ale victimei fuseseră tăiate. Era o practică curentă. Acesta era metoda cea mai comodă de a recupera inelele. „Justiţiarii” din FNPL nu pierdeau timpul.

Wendy se întoarse spre Laywhyea.

— De ce aţi făcut asta?

Ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, Roy Bean Laywhyea răspunse calm:

— Era o congoleză. Congolezii îl susţin pe Doe.

În acel moment, un puşti de aproximativ opt ani scăpă din mâinile unei ghaneze care încerca să îl ţină lângă ea, în mijlocul grupului de prizonieri. Cu faţa acoperită de lacrimi, el începu să alerge spre femeia asasinată, strigând „mama!”.

Cât se poate de suplu, ca un războinic obişnuit cu terenul noroios, Mickey se îndreptă spre el, îl seceră cu o lovitură de picior şi îl aruncă la pământ, lovindu-l cu bocancul între omoplaţi.

Apoi aruncă o privire întrebătoare spre Roy Bean Laywhyea. Încet, suflând în atmosferă un nor de fum, nebunul megaloman pe care Wendy îl numise „justiţiarul din Monrovia” îşi dădu încuviinţarea printr-o mişcare din cap.

Mickey începu să râdă ca un psihopat şi trase un glonţ în ceafa copilului.

Creierul i se scurgea acum în noroi.

Cele două femei erau stupefiate de oroare.

— Dar el? Ce v-a făcut? strigă Wendy, distrusă pur şi simplu de acest act de barbarie.

— Nu puteam să-l las să crească, răspunse Roy Bean Laywhyea cu o logică înspăimântătoare. Copiii nu uită. S-ar fi răzbunat în mod sigur pe noi sau pe fiii noştri.

Ura tribală nu se putea desfăşura decât pe această spirală fără sfârşit a violenţei şi a morţii.

Mult mai obişnuită cu actele sălbatice ale FNPL-ului, Ruth era cu ochii în patru, ştiind că intervenţiile pătimaşe erau tot ce se putea mai rău în faţa acestor brute.

Dar, pentru Wendy Alton, aceste lucruri erau prea mult. Nervii ei cedară. Scăpând din mâinile lui Ferdie, se întoarse spre Roy Bean Laywhyea, strigând cu o voce stridentă:

— Nemernicule, nebunule, bolnavule! Oamenii ca voi ar trebui să fie suprimaţi de pe faţa pământului!

— Urcaţi-o în maşină! ordonă justiţiarul din Monrovia.

Câţiva tipi îngrămădeau deja fugarii în câteva vehicule.

Cei doi răniţi fură aruncaţi într-un alt vehicul militar.

Mickey şi Ferdie îndreptară ţevile armelor lor spre spatele celor două femei şi le împinseră către un mic camion Mercedes.

Pe când treceau pe lângă cadavrul congolezei şi al copilului ei, Mickey zise cu vocea lui isterică:

— Dacă ar fi fost după mine, călătoria s-ar fi terminat şi pentru voi tot aici.

— Scuză-mă, Wendy, murmură încet Ruth Kettering. Dacă aş fi ştiut că vom ajunge aici…

Wendy Alton dădu din umeri. Oricum, ea ar fi venit. Ea venea mereu, oricare ar fi fost pericolul, când existau persoane care aveau nevoie de îngrijire medicală.

— Despărţiţi-le! ordonă Roy Bean Laywhyea, sărind la volanul vehiculului militar blindat. Angajata Centrului Prezidenţial Carter într-o parte, iar jurnalista în cealaltă.

Ruth strânse din dinţi. Nu avea nici o şansă să facă pe nevinovata, pretinzând că lucrează şi ea pentru Centrul Prezidenţial Carter. Poziţia jurnalistei nu era întotdeauna de invidiat. Dictatorilor şi teroriştilor nu le plăceau deloc cei care mărturiseau şi făceau informaţia să circule, cu excepţia cazurilor în care puteau să le folosească în scopuri personale.

— Putem să ştim unde ne duceţi? întrebă ea.

— La CIC, răspunse Roy Bean Laywhyea. Sunt sigur că va fi încântat să vă cunoască.

Făcuseră deja cunoştinţă. Şi de prea mult timp decât şi-ar fi imaginat Roy Bean Laywhyea.

Ruth Kettering păli.

Se aflau în mare încurcătură.

Fosta parolă avea toate şansele să-şi piardă caracterul magic când îl va revedea pe Charles Taylor în aceste împrejurări.

*

După douăzeci de minute de drum cu hârtoape, cele două femei se întâlniră din nou atunci când fură aruncate în compania altor captivi, în închisoarea din Harbel, de fapt o clădire prevăzută cu grilaje, cu un acoperiş de tablă şi păzită de oameni înarmaţi, pe care Charles Taylor o folosea drept un centru de detenţie.

Prizonierii erau întinşi direct pe podea. Mirosea a urină, a jeg, a transpiraţie. Era un bârlog cu o găleată pe care deţinuţii o treceau din mână în mână până la cel care o cerea. Erau cel puţin două sute, lipiţi unii de alţii. Din fericire, aerul circula liber, altfel mirosurile ar fi fost de nesuportat…

Se dădură la o parte ca să poată intra. Se strânseră cu toţii mai mult ca să le facă şi lor loc. Deranjat, un bărbat mormăi, se întoarse şi, brusc, le văzu pe Ruth şi pe Wendy în penumbră.

— *That can’t be...* murmură el uluit. *Whites now? And women too!*[10]

[10] Nu se poate.... Acum şi albi? Şi încă femei! (n. tr.).

CAPITOLUL II

Americancele nu închiseră un ochi toată noaptea. Rebelii erau foarte nervoşi. Din strigătele lor şi apoi din mişcarea vehiculelor între Harbel şi Robertsfield, ele înţeleseseră că aşteptau un avion-cargou plin cu arme şi cu hrană ce venea din Libia. După ce livrarea avu loc în bune condiţii şi materialul transferat în tabără, în vechile localuri din Firestone avu loc o explozie de bucurie. Noaptea se termină într-un chef monstru, apoi, la ivirea zorilor, FNPL-ul sărbători evenimentul în felul său: în sânge.

Însoţit de uriaşul Ferdie, Mickey veni să le caute pe cele două femei la închisoare.

— În picioare, prinţeselor! Vi s-a pregătit un spectacol frumos...

Obosite, murdare, ele se lăsară duse ca nişte zombi. Ploaia încetase, dar afară era urât şi totul părea murdar, faţadele crăpate, arborii de cauciuc din depărtare, esplanada cea mare spre care erau împinse.

Cei doi bărbaţi răniţi de care se ocupase în urmă cu o zi fuseseră dezbrăcaţi şi apoi aruncaţi la podea şi imobilizaţi, cu mâinile şi picioarele despărţite de ţăruşi înfipţi în pământ. Wendy nu se putu abţine să nu tresară. Ştia ce orori erau capabili să comită Charles Taylor, Prince Johnson şi Samuel Doe, cei trei turbaţi care îşi disputau puterea. Ea fusese adesea adusă să îngrijească de victimele lor. Dar înţelese că astăzi urma să asiste în direct la atrocităţi şi se întrebă dacă era capabilă să suporte.

— Nu mai putem face nimic pentru aceşti doi tipi, îi şopti Ruth. Aşa că, ţine-ţi gura închisă, orice s-ar întâmpla!

Nemaidorind să retrăiască clipele petrecute în braţele lui Ferdie, Wendy dădu din cap.

Aproape douăzeci de bărbaţi formau un cerc în jurul celor doi tipi.

Cu un pistol la şold, Charles Taylor se desprinse de grupul partizanilor lui, le privi îndelung pe cele două femei, apoi îi spuse lui Ruth Kettering:

— Îmi pare rău că ai petrecut o noapte în închisoare! Este îngrozitor. Şi ştiu despre ce vorbesc[11]... Îţi aminteşti?

[11] Mai întâi membru al guvernului lui Samuel Doe, Charles Taylor a fost acuzat de deturnare de fonduri publice. Arestat la Boston, în

Dacă îşi mai amintea! Ea îl intervievase de mai multe ori în celula sa. Sensibilă la discursurile lui pline de justiţie socială, la acea vreme, tinerei femei chiar i se făcuse milă de el şi îi strecurase câteva grame de haşiş ca să-l ajute să reziste.

Aşadar, o recunoscuse... Ruth Kettering se întreba dacă trebuia s-o ia drept o veste bună sau una rea. El continua să înainteze, umflându-se în pene, cu degetele la centură. Cu un aer mândru de el însuşi, Roy Bean Laywhyea îl urma la câţi paşi distanţă.

— Ai rămas aceeaşi mică roşcovană ageră... zise Charles Taylor cu o emoţie prefăcută. Nu te-ai schimbat.

Ruth Kettering se crispă. Se străduí să zâmbească şi răspunse:

— Nici tu.

De fapt, se cam îngrăşase puţin. Dar ar fi putut să fie acceptabil cu pielea mulatră, faţa ovală, barba nerasă de trei zile, pe care o întreţinea cu mare grijă şi cu veşnicii ochelari cu lentile fumurii pe care îi purta pe nas. Problema lui Charles Taylor este că el cultiva un stil Che Guevara modern, care nu i se potrivea deloc şi, îmbătrânind, semăna din ce în ce mai mult cu un bufon. Un bufon periculos.

— Mă flatezi, zise el mândru. Să ştii că am planuri mari pentru tine...

Ruth Kettering înghiţi în sec, dar nu se mişcă.

— Dar, înainte de a vorbi despre asta, adăugă Taylor, trebuie să vă spun că sunt foarte nemulţumit de tine şi de prietena ta.

Întinse mâna spre unul dintre oamenii lui care îi dădu o macetă şi, agitând cu neglijenţă arma, se apropie de cei doi bărbaţi legaţi, care gesticulau icnind în noroi.

— Comandantul Roy Bean Laywhyea, care este şi ministrul de Justiţie, continuă el, mi-a spus că intenţionaţi să-i operaţi pe aceşti domni...

Şeful rebel lăsă să treacă un moment de linişte chinuitoare.

— Acest nemernic a ştiut întotdeauna să creeze tensiune, îi şopti Ruth lui Wendy.

— Taci din gură! strigă Mickey.

— Iată cum operez eu trădătorii care îmi ucid soldaţii! zise victorios Charles Taylor.

Fără să se uite la el, lovi cu cuţitul prizonierul cel mai apropiat. Bărbatul scoase un urlet îngrozitor care le făcură celor două

Statele Unite, el a fugit din închisoare cu ajutorul unor cearşafuri legate unul de altul (n. a.).

femei pielea ca de găină.

Lama lovi o ureche şi un obraz al victimei înainte de a-i rupe clavicula şi de a-i tăia, pur şi simplu, umărul până la braţ. Charles Taylor întoarse capul ca să vadă rezultatul loviturii sale şi răcni acoperind strigătele de durere ale nefericitului:

— Totdeauna am avut o mână bună, chiar şi cu ochii închişi.

Toţi oamenii lui izbucniră în râs, cu excepţia lui Roy Bean Laywhyea, care îşi păstră demnitatea de ministru al Justiţiei. Aruncând cuţitul în noroi, Taylor dădu semnalul şi începu distracţia. Rebelii adunaţi îi tăiară pe cei doi bărbaţi în bucăţi cu cuţitele lor, evitând să atace prea repede organele vitale, ca nefericiţii să sufere cât mai mult timp posibil.

Charles Taylor şi Roy Bean Laywhyea se retraseră într-o clădire, aparent fostul sediu administrativ din Firestone. În tot timpul supliciului, Ferdie şi Mickey strângeau braţele americancelor la spate şi le orientau capul ţinându-l de păr, forţându-le să privească. În mod vizibil, Ferdie se mulţumea să execute cu conştiinciozitate ordinele pe care le primise. Mickey profita de acest lucru adăugând şi sadismul său personal.

— Priveşte! zicea el, stropind cu salivă în urechile lui Ruth. Îţi imaginezi ce îndură ei în aceste clipe? Priveşte! Uită-te bine, nemernico! Nici nu ştii cât mă voi bucura în ziua în care va veni şi rândul tău...

O dată terminat supliciul, cele două femei, profund tulburate, buimăcite de oboseală şi de frică, fură conduse în clădirea din Firestone. Au fost duse într-un birou mic unde aşteptau Charles Taylor, Roy Bean Laywhyea şi alţi doi tipi.

Au fost aşezate pe scaune.

— Îmi pare rău că aţi luat parte la acele scene dezagreabile, zise rânjind Charles Taylor, pipăindu-şi cu complezenţă barba scurtă. Voiam numai să vă arăt că noi suntem nişte oameni serioşi. FNPL-ul nu ameninţă de pomană. Oricine trădează plăteşte scump!

Devenea din ce în ce mai înflăcărat, pe măsură ce vorbea. Ceilalţi negri îl ascultau într-o linişte mormântală.

Brusc, Charles Taylor îşi puse cele două mâini pe birou şi se aplecă spre Wendy Alton.

— Comandantul Laywhyea mi-a spus că lucrezi pentru Centrul Prezidenţial Carter, reluă el. Mi-a mai spus că familia ta este foarte apropiată de preşedinte...

— Foarte, răspunse Wendy, crezând, în mod copilăresc, că îl impresionează pe şeful rebel.

— Ce veste bună! exclamă Taylor. Chiar voiam să am o întrevedere cu Jimmy Carter!

Wendy Alton nu se putu abţine să nu râdă.

— Acest râset mă enervează... zise Taylor. Şi eu care contam pe un mic gest din partea ta... Ei bine, pentru că nu cooperezi de bunăvoie, voi fi nevoit să apelez la constrângere. Regret, cu atât mai mult cu cât această constrângere se va exercita într-un fel asupra unor compatrioţi. Căci ştii foarte bine că sunt pe jumătate american.

Wendy schiţă o strâmbătură ce semnifica faptul că acest lucru nu prea o interesa.

— Voi fi obligat să te ţin aici până ce scumpul tău naş acceptă să vină să mă vadă, conchise Charles Taylor.

Ruth nu zise nimic. Nu era deloc surprinsă. De câteva momente, începuse să înţeleagă cam ce voia Charles Taylor. Wendi păli. Îşi dădu seama brusc de ceea ce cerea şeful FNPL-ului. O va ţine ostatică până ce Jimmy Carter va veni acolo.

Charles Taylor le lăsă timp să digere informaţia, apoi adăugă în cinstea lui Ruth Kettering:

— Şi, cum niciodată nu eşti mai bine ajutat decât de prieteni, tu eşti cea care vei pleca să duci mesajul meu lui Carter. Întâmplarea le-a potrivit bine. El se află în acest moment pe Coasta de Fildeş, la Yamoussoukro, unde este invitat de prietenul lui, Felix Houphouet-Boigny, pentru ceremonia de consacrare a bazilicii Notre-Dame-de-la-Paix.

— De ce eu? întrebă Ruth, care nu voia să execute această însărcinare.

Charles Taylor rânji cu toţi dinţii.

— Pentru că am încredere în tine. Ştiu că nu vei face nici o prostie care ar putea să-ţi pună în pericol prietena. Căci, dacă tu ne trădezi, a murit!

Cu un gest elocvent, îşi trecu degetul arătător de a curmezişul gâtului.

— Nemernicule! exclamă Ruth.

— Îmi plac cuvintele tale de dragoste, *darling,* spuse duios Charles Taylor.

Wendy era deprimată, incapabilă să mai articuleze vreun cuvânt. Ştia că, dacă va reuşi să pună mâna pe Jimmy Carter, Charles Taylor putea să ceară orice în schimbul ilustrului său ostatic. Arme chimice, de exemplu, sau atomice, sau chiar avioane şi nişte blindate. Orice.

— Nu te duce, Ruth! strigă Wendy brusc, într-o tresărire de

energie.

— Bineînţeles că mă voi duce, răspunse jurnalista, învinsă. N-am de ales.

— Astăzi este marţi, reluă Charles Taylor cu aroganţă. Îl vom lăsa pe Carter să asiste liniştit la ceremonia care are loc lunea viitoare. Are timp până joia viitoare ca să-mi trimită răspunsul, tot prin intermediul tău.

— Ce răspuns? întrebă Ruth.

— Da sau nu, doar atât, răspunse negrul. Da, dacă acceptă să se predea venind aici. Nu, dacă preferă ca domnişoara Alton…

Nu îşi termină fraza şi se întoarse calm spre Wendy, adresându-i un gest fatalist.

— Dacă acceptă, lucru de care nu mă îndoiesc, reluă el, îi voi comunica ulterior prin G2 data întâlnirii noastre.

— De ce n-o faci de acum prin intermediul G2? Ce te împiedică să-i dai un telefon?

Charles Taylor izbucni într-un râs puternic.

— Telefon! Te crezi la New York sau la Washington, *darling!* Eşti în Liberia, unde telefonul este doar o amintire. Cele câteva reţele care există în oraşele cele mai importante ca Monrovia, Buchanan sau Greenville sunt complet distruse. Tu şi prietenii tăi, jurnaliştii, ar trebui să ştiţi acest lucru.

Impresionat de forţa propunerilor lui Charles Taylor, Roy Bean Laywhyea încuviinţa dând calm din cap.

— În privinţa celei de-a doua părţi a întrebării tale, reluă pe un ton mai calm Charles Taylor, este vorba doar de psihologie, *darling.* Încearcă să-ţi imaginezi reacţia lui Jimmy Carter dacă îi trimit nişte mutre murdare ca să-l anunţ că fina sa se află în mâinile mele şi că vreau să mă întâlnesc cu el…

Marcând unul dintre lungile momente de tăcere din timpul monologului său, Charles Taylor îşi scoase ochelarii, îi şterse cu un petic de pânză, apoi îi puse din nou pe nas, zicând:

— Acum imaginează-ţi că-i trimit o tânără şi frumoasă jurnalistă, care, în plus, este prietena domnişoarei Alton, care este şi americancă şi care deţine o fotografie cu Wendy Alton, aflată în compania mea, cu un ziar din ziua respectivă în mână, ca dovadă că se află cu adevărat în puterea mea… Impactul este, totuşi, foarte diferit.

Era simplu ca bună ziua.

Ruth Kettering se simţea în pielea unui şoarece prins în cursă. Nu avea cum să refuze misiunea pe care i-o impunea Taylor, altfel Wendy ar fi murit. În acelaşi timp, ştia că, acceptând, îşi

semna propria moarte. După bunul lui obicei de a elimina tot ceea ce îl deranja în cursa pentru câştigarea puterii, Taylor o va lichida sub acuzaţia de martor incomod, îndată ce îşi va fi adus la bun sfârşit misiunea.

Căci, în acel moment, decizia lui Ruth fusese luată. Se va duce, bineînţeles, să-l întâlnească pe preşedintele Carter la Yamoussoukro şi să-i aducă la cunoştinţă cele întâmplate. O dată făcut acest lucru, va merge la Ambasada Statelor Unite din Coasta de Fildeş ca să avertizeze Serviciul Secret de ceea ce se punea la cale. Altceva nu avea ce să facă. Nu-l putea lăsa pe Jimmy Carter să cadă în mâinile unui nebun megaloman şi asasin ca Charles Taylor.

Cu zâmbetul pe buze, bărbatul o privi cum se chinuie, examinând situaţia imposibilă în care o pusese. Tânăra femeie avea impresia că Charles îi citea gândurile şi acest lucru îi făcea foarte mare plăcere.

— E timpul să te pregăteşti de plecare spre Coasta de Fildeş. Ferdie, Mickey şi un alt bărbat te vor însoţi până la Yamoussoukro sub responsabilitatea comandantului Jerry Oyobouty, aflat aici de faţă.

Cu un gest, Charles Taylor arătă spre un bărbat mic de statură care, aşezat lângă Roy Bean Laywhyea, îşi rodea nervos unghiile.

— Apoi, ei te vor lăsa să-ţi continui misiunea singură, *darling,* continuă Charles Taylor. Va trebui să fi înţeleaptă şi să nu te abaţi de la drumul pe care ţi l-am trasat. Uite, ai o săptămână şi jumătate ca să faci dus-întors, Harbel-Yamoussoukro. Ţinând cont de superbul tău Range Rover şi de permisul de liberă-trecere pe care ţi-l voi oferi ca să nu zăboveşti prin zonele controlate de FNPL atunci când te vei întoarce în Liberia, asta înseamnă un răgaz foarte mare. N-ai de făcut în total decât o mie şase sute de kilometri.

Lăsă apoi să mai treacă un moment de tăcere şi adăugă, fixând-o pe Ruth cu ochii lui mari, de culoare verde:

— Şi nici prin cap să-ţi treacă să mă ataci, organizând o operaţiune de comando pentru recuperarea domnişoarei Alton. Ea nu va mai fi aici. Comandantul Roy Bean Laywhyea o va încredinţa unui detaşament de aproximativ o sută de oameni care o vor plimba în tot acest timp aproape peste tot, în locuri secrete şi sigure ale teritoriului liberian.

Ruth Kettering înghiţi în sec. Speranţele erau acum din ce în ce mai mici. Trupele lui Charles Taylor controlau actualmente trei sferturi din teritoriul liberian, iar locuri secrete şi sigure erau din

belşug…

CAPITOLUL III

Poppie Spark era întinsă pe cearşafurile şifonate precum spuma albă a unei mări dezlănţuite. Admirabilul său corp de culoarea abanosului, căruia un văl uşor de transpiraţie îi dădea aspectul unei statuete vechi din bronz, era o adevărată încântare pentru ochi.

— Am juisat ca un animal! zise ea cu o voce încă răguşită.

Avea o calitate ce nu-i putea fi negată: spontaneitatea.

Mai avea, totuşi, un dar care nu i se putea nega: acela de a rupe ambianţele romantice cu o dezinvoltură neaşteptată.

Întrebându-se dacă animalele juisează, Nike Forest o privea cu indulgenţă. Era atât de frumoasă, atât de atrăgătoare! Îndepărtând cearşafurile mototolite, el se aşează pe marginea patului, luă un pachet de Came de pe noptieră şi îşi puse o ţigară sub mustaţa deasă şi neagră. Apoi se aşează confortabil între perne şi atinse cu degetul mare de la mână rotila brichetei Zippo.

Poppie se întoarse spre el.

— Acum? zise ea, fixându-şi privirea pe bandajul din piele neagră care acoperea ochiul stâng al amantului ei Te ai hotărât să-mi spui ce s-a întâmplat?

El zâmbi şi mai multe riduri îi încreţiră faţa de corsar. Sufla apoi fumul spre tavan în timp ce în minte i se derula repertoriul istorioarelor. Ar fi trebuit să se gândească să mai împrospăteze cu câteva poveşti de adormit copiii! Avea impresia că repetă întruna aceleaşi năzbâtii.

— O să fi decepţionată, *baby,* începu el. E o poveste veche, mai banală decât ai crede.

— Nu face nimic, povesteşte! De cât timp îmi doresc să aflu! îl imploră Poppie.

— Dacă insişti… reluă Mercenarul, răsucindu-şi mustaţa în jurul degetului mare ca să-i vină inspiraţia. S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Eram încă mic…

— E caraghios ce spui, zise Poppie. Nu pot să mi te imaginez copil.

— Nu mă mai întrerupe! protestă Nike Forest, trăgând un nou fum din ţigară. Mă faci să pierd firul poveştii.

Suflă pe nări fumul tras mai devreme şi se pregăti să-şi reia

povestirea când fu, din nou, întrerupt de câteva bătăi în uşă, după un ritm bine cunoscut. Recunoscu imediat codul lui Michael O'Hara şi înţelese că acest „cioc-cioc" dădea lovitura de graţie vacanţei lui sud-africane.

Cu inima bătându-i cu putere, Poppie se ridică brusc în capul oaselor. Agăţase cartonaşul cu *De not disturb* de clanţa uşii şi ştia că personalul de la *Jubert Park,* hotelul de cinci stele care le servea drept cuib al dragostei în plin Johannesburg, nu şi-ar fi deranjat niciodată clienţii, decât în caz de extremă urgenţă.

— Cine este? strigă ea nervoasă.

— *A message from captain Forest,* răspunse anevoie o voce masculină cu un accent îngrozitor, dar imposibil de identificat.

Forest vru să-i spună comisionarului să-i strecoare mesajul pe sub uşă, dar se răzgândi. Bătăile erau „semnătura" lui Mike. Vocea era necunoscută. Era mai bine să-i vadă faţa tipului. Se ridică, puse ţigara într-o scrumieră, îşi luă chiloţii pe el şi se duse să deschidă uşa, apucând în trecere pistolul VP 70 M de la Heckler & Koch.

Bărbatul, un tip blond, bine făcut, de aproximativ treizeci de ani, în pantaloni şi cămaşă de blugi, avea nişte ochelari uşor coloraţi şi faţa brăzdată de vechi cicatrice de vărsat. Prezenţa pistolului în mâna Mercenarului i se păru la fel de normală precum cea a poliţiei antirevoltă în străzile din Soweto, căci nu păru deloc intimidat.

— Mesajul? mormăi Mercenarul.

— Iată-l, zise Michael O'Hara, ţâşnind în persoană din spatele uşii unde se ascunsese.

— Te-ai născut aşa sau te-a călcat ceva când erai mic? întrebă Mercenarul. Într-o bună zi o s-o păţeşti, cu genul ăsta de glume.

Erau zile în care nu gusta inevitabilele glume de licean ale lui Michael O'Hara, şeful Grupului de Acţiune Specială pentru Lupta Antiteroristă, mult mai cunoscut sub sigla sa de GAL.

— Nu te bucuri să mă vezi, nenişorule? zise roşcovanul.

— Eram foarte ocupat, mormăi Mercenarul.

Arătă cu bărbia spre diavolul cu pielea brăzdată şi întrebă:

— Cine este acest domn?

— Este Gustav, pilotul aparatului Cessna care m-a adus de la Yamoussoukro. Ţi-l pun la dispoziţie pe întreaga durată a misiunii.

În mod sigur, Mike avea nevoie de el, dacă venise atât de urgent la Johannesburg unde, după ce tocmai dejucase o tentativă de asasinat împotriva lui Nelson Mandela, se refăcea

abandonându-se trup şi suflet îmbătătoarelor atenţii ale superbei Poppie Spark. Acum era ora şase seara, Nike Forest se afla în camera lui de la prânz în compania lui Poppie, iar unica lui pleoapă începea să cântărească mai mult decât o uşă blindată.

Calculă, punând la socoteală o escală obligatorie la jumătatea drumului, că Mike petrecuse probabil mai mult de douăsprezece ore la bordul avionului Cessna pilotat de Gustav. Totuşi, roşcovanul arăta proaspăt, excepţie făcând vârful nasului, ce avea pielea cojită din cauza soarelui.

— Hei! Ho! Cine vorbeşte de misiune? protestă Forest.

— Nu poţi să-mi faci una ca asta, zise Mike, foarte serios. E grav de tot şi am nevoie de un om de încredere.

— Bine, intră, mormăi Mercenarul. Oricum, n-am să te trimit înapoi la Yamoussoukro fără să-ţi ofer măcar un pahar cu apă.

— *Ik ben over een uur. Goedenavond*[12]*,* zise Gustav, grăbindu-se să plece.

— Gustav e olandez şi cunoaşte engleză, cât să vorbească cu turnul de control, explică O'Hara. Nu vei putea discuta filosofie cu el, dar e un excelent pilot şi un om de toată încrederea.

Forest dădu din umeri, agasat de siguranţa lui Mike, care îl considera deja angajat pentru misiune. Intră, urmat de omul de la GAL şi îşi recuperă ţigara din scrumieră. Uşa dormitorului se întredeschise şi Poppie îşi arătă mutrişoara ca să vadă cine era. Îşi înfăşurase corpul gol într-un cearşaf. Tânăra femeie se schimbă când îl văzu pe O'Hara. Ştia ce însemna acest lucru.

— Salut, Pop! zise voios roşcovanul.

— Bună seara, Mike, răspunse Poppie, cu faţa încruntată precum cea a unui condamnat care ascultă pronunţându-se sentinţa la moarte.

Se retrase şi închise uşa. Mercenarul rămase cu O'Hara în anticameră.

— Pentru început, o veste bună, nenişorule! zise vesel tipul de la GAL.

— Da? mormăi Mercenarul.

Se aşeză, trase un fum din ţigară şi apoi îl dădu afară pe nări. Totul îl făcea să nu se încreadă în vestea bună a lui Mike O'Hara.

Roşcovanul tuşi brusc, când primi fumul în nas.

— Îţi aminteşti de hotărârea mea de a schimba numele GAL-ului din cauza omonimiei neplăcute cu Grupurile Antiteroriste de Eliberare spaniole?

[12] Revin peste o oră. Bună seara (n. tr.).

Dacă Forest îşi amintea? Chiar el fusese cel care îi atrăsese atenţia lui Mike de inconvenientul similitudinii dintre cele două sigle!

— Da… îmi amintesc…

— Ei bine, schimbarea numelui a fost refuzată de cei din sferele înalte, zise O'Hara.

— Da, asta chiar e o veste bună, într-adevăr… zise Mercenarul, trăgând un al doilea fum din ţigară.

Ochii verzi ai lui Michael O'Hara îl străpungeau ca două burghiuri.

— Hei! Dormi, nenişorule?

— Da, mormăi Mercenarul cu o onestitate remarcabilă.

— Au refuzat schimbarea numelui pentru că acest lucru complica prea multe lucruri la nivelul administrativ, arhive şi tralala, reluă O'Hara, imperturbabil. *Dar* au sugerat că, pentru acţiunile în curs, să nu mai utilizăm sigla GAL şi să numim Grupul de Acţiune cu un nume pe care să îl alegem noi. Iar eu am hotărât ca acesta să fie SQUAD[13].

— Cum spuneam, e veste bună, mormăi Mercenarul. Acum, pot să ştiu şi eu ce cauţi aici în timp ce eu mă aflu în R&R[14]?

Forest se îndreptă spre bar şi se servi cu o cafea tare. Michael O'Hara acceptă un pahar cu suc de portocale şi cu o picătură de rom Myer's, apoi îi povesti ce li se întâmplase lui Wendy Alton şi lui Ruth Kettering, până în acea seară groaznică în care cele două prietene fuseseră capturate de oamenii lui Charles Taylor, în timp ce ajutau un grup de ghanezi fugari în apropiere de Robertsfield.

— Pot să ştiu şi eu cu ce le pot fi de folos acestor două tinere persoane?

— Ruth ne aşteaptă în Coasta de Fildeş, la San Pedro, zise O'Hara, smulgându-şi o bucăţică de piele care îi atârna în vârful nasului. Wendy a rămas în Liberia. O ţin ostatică.

O americancă tânără care lucrează ca medic pentru Centrul Prezidenţial Carter este reţinută drept ostatică de rebelii lui Charles Taylor. Probabil că în Liberia erau zeci de persoane în astfel de situaţii. Era trist şi regretabil, dar ce putea schimba? După Forest, recuperarea unui prizonier dintr-o zonă ocupată de rebeli reprezenta o acţiune sinucigaşă. Şi de ce să o salveze tocmai pe această Wendy Alton? Cum s-au putut lăsa antrenaţi

[13] Brigadă (n. a.).

[14] *Rest and Rehabilitation*: permisie de lungă durată. (n. a.).

într-o asemenea treabă O'Hara şi SQUAD? Nu aveau dreptul să cheltuiască banii contribuabililor şi cu atât mai puţin să rişte viaţa unor militari americani în acţiuni aşa de periculoase.

— Şi contezi pe mine să mă duc şi s-o eliberez pe această fată în plină junglă liberiană, în mijlocul tipilor care îşi asasinează aproapele aşa cum alţii îşi suflă nasul? De ce să-mi asum un asemenea risc pentru ea? E un lucru nebunesc! Aşa, am putea să mergem să recuperăm ostaticii, pardon, „scuturile umane", reţinuţi în Irak...

— Lasă-mă să termin, protestă Mike. Ruth Kettering a fost adusă în Coasta de Fildeş de un detaşament al serviciului G2. Fata are un mesaj pentru preşedintele Carter.

Mercenarul îşi fixă ţigara între buze şi ridică două degete într-un gest temporizator.

— Ia-o uşurel... Nu prea pricep. Ce treabă are asta cu Jimmy Carter?

O'Hara luă o gură din pahar şi răspunse:

— Un comando al organizaţiei G2 a adus-o pe Ruth până la Yamoussoukro, unde se află fostul preşedinte Carter, invitat de Houphouet-Boigny, ca să asiste la ceremonia de consacrare a bazilicii Notre-Dame-de-la-Paix.

— Şi ce legătură are asta?

— Nu numai că Wendy Alton lucrează pentru Centrul Prezidenţial Carter, dar Jimmy Carter, care este un prieten apropiat al tatălui ei, este şi naşul fetei. Acest lucru i-a permis lui Charles Taylor să aibă o mică idee.

Forest era acum în totalitate treaz. Facultăţile lui mentale funcţionau la randament maxim şi ghicise fără mare greutate ce idee răsărise în creierul bolnav al lui Charles Taylor. Sperând să se fi înşelat, întrebă:

— Ce? Ce idee?

— Acest nemernic îi cere preşedintelui Carter să vină în calitate de ostatic în locul lui Wendy Alton. Înţelegi acum cum stă situaţia, nenişorule?

Înţelegea foarte bine. Închise unicul său ochi şi clătină din cap. Nu se înşelase deloc. Un ostatic ca Jimmy Carter avea o cu totul altă greutate decât femeia-medic care lucra în scop caritabil.

— Dacă ar reuşi să-l aibă ostatic pe Carter, vor putea cere tot ce doresc: o bombă nucleară, un cuirasat arme chimice şi mai ştiu eu ce.

Forest ascultă continuarea, terminând de fumat ţigara Camel.

— Consacrarea bazilicii are loc luni, nenişorule. Taylor i-a fixat

întâlnirea lui Jimmy Carter joi la Harbel. Asta e lângă Robertsfield, singurul aeroport internaţional din ţară, aflat la treizeci şi opt de kilometri vest de Monrovia. Acolo, FNPL îşi are stabilit cartierul general. Ca să-l convingă pe Carter să se supună acestei cereri, Taylor ameninţă că ucide un prizonier pentru fiecare zi de întârziere, începând cu joia viitoare. Şi o va face. Va ucide chiar şi doi sau trei dacă va fi nevoie. Pentru el, viaţa unui om nu valorează mai mult decât aceea a unui purice.

Mercenarul nu avea nevoie să audă această precizare Cunoştea reputaţia simpaticilor şefi liberieni. Că era Samuel Doe, Prince Johnson sau Charles Taylor, toţi erau nişte nemernici. Pe lângă aceşti ticăloşi, Saddam Hussein era mic copil.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să-l ţii pe preşedintele Carter departe de toate astea, zise el.

— E o problemă, nenişorule, interveni O'Hara. Ruth i-a transmis deja mesajul. Nu uita că era supravegheată de aproape de tipii din G2.

— Şi ce zice de asta preşedintele Bush?

— De acolo vin, răspunse bărbatul de la SQUAD. Ordinele sunt categorice: Carter trebuie împiedicat să se arunce în gura lupului. De îndată ce a fost informat despre cele întâmplate, m-a sunat. Partea proastă, nenişorule, este că actualmente mă aflu într-o altă misiune, care nu-mi lasă timp nici măcar să respir.

— Iată de ce arunci pisica în curtea mea!

— Exact. Nu trebuie cu nici un preţ să-l lăsăm pe Charles Taylor să pună mâna pe o persoană atât de importanţă ca Jimmy Carter.

— *Damnit!* Atunci care-i problema? Mă voi duce la Yamoussoukro şi îl voi opri pe Jimmy Carter. Când va afla regretabila veste a morţii lui Wendy Alton, va înfiinţa un spital în memoria ei şi după aceea nu vom mai vorbi despre ea.

Ştia foarte bine că miza acestei afaceri era dincolo de viaţa sau de moartea lui Wendy Alton.

— Visezi în timp ce eşti treaz, nenişorule! Crezi că lucrurile sunt atât de simple cu guvernanţii noştri? Bush are alte treburi cu criza din Golf. Nu vrea sub nici un motiv să mai aibă pe cap şi afacerea Carter. Şi ştii la ce ne expunem „oprindu-l" pe Jimmy Carter, aşa cum spui tu? Proteste din partea familiei, începând cu Rosalynn, soţia lui. Comunicate de presă. Scandal internaţional. Nu poţi sechestra un fost preşedinte al Statelor Unite!

Forest luă o înghiţitură de cafea, apoi îşi termină ţigara pe care o stinse în scrumieră.

— Dar Carter? Ce reacţie a avut?

— Azi am luat micul-dejun cu el. Nici nu se pune problema, bineînţeles, să-l bruscăm.

— Mulţumesc, Mike. Ştiu de unde vine ordinul.

— E gata să negocieze cu rebelii, reluă tipul de la SQUAD. Asta vrea el să-i spună lui Ruth. Dar nu-i chiar inconştient. Propune ca negocierile să aibă loc la Monrovia, sub egida Ecomog-ului, forţa vest-africană de pace comandată de generalul ghanez Arnold Quainoo.

Jimmy Carter se afla într-o poziţie extrem de delicată, iar Forest ştia foarte bine acest lucru. El nu putea – şi nu voia – să o abandoneze pe Wendy Alton în mâinile lui Charles Taylor. De altfel, cunoştea valoarea unui fost preşedinte american pe piaţa ostaticilor. Era, deci, imposibil pentru el să îndeplinească cerinţele şefului rebel.

— Să negocieze… mormăi Mercenarul. Ce să negocieze? Cu nişte tipi ca Charles Taylor, să accepţi să te aşezi la o masă şi să discuţi, este ca şi cum ţi-ai pune capul în ghilotină.

Michael O’Hara dădu din cap cu convingere.

— Asta i-am spus şi eu. Dar nici nu vrea să audă. Este convins că nişte negocieri abile pot permite salvarea de vieţi omeneşti şi, pentru el, nimic nu contează mai mult decât viaţa umană.

Forest nu era mirat să audă asta. Preşedintele Carter era un om pe care îl admira şi îl respecta foarte mult, un om care lupta pentru dreptate. Era un georgian din Atlanta, ca şi el. Era şi un mare idealist. Iată de ce nu sfârşise foarte bine ca preşedinte şi, în schimb, de ce reuşea acum să facă atâtea lucruri mari. În afară de formidabila acţiune pe care o realiza în scopuri umanitare, Jimmy Carter continua să-şi servească ţara şi lumea, controlând corectitudinea alegerilor în noile democraţii latino-americane, propunând soluţii de pace în conflictele africane, obţinând graţierea condamnaţilor la moarte din Somalia, făcând pe intermediarul între secretarul de stat James Baker şi Manuel Ortega etc.

De curând, Jimmy Carter revenise în prim-planul actualităţii diplomatice internaţionale, având o întâlnire la Paris cu Yasser Arafat. Se spunea că el era eminenţa cenuşie a diplomaţiei americane şi că numeroase texte ale acordurilor semnate, în special între Moscova şi Washington, trecuseră pe la biroul lui înainte de ratificare.

Toţi, inclusiv adversarii politici, recunoşteau că acele calităţi umane care făcuseră din Jimmy Carter un preşedinte atât de

discutat îl făceau astăzi un remarcabil ex-preşedinte. El era unul dintre consilierii privaţi cei mai ascultaţi şi unul dintre emisarii oficiali cei mai influenţi din lume. Mulţi vedeau în el un nou Henry Kissinger şi unul dintre principalii candidaţi la premiul Nobel pentru pace.

— Să negocieze, OK! zise. Dar cât mai departe posibil de Africa. Chiar dacă acest lucru s-ar întâmpla la Abidjan, eu tot n-aş fi liniştit. Datorită ajutorului lui Gaddafi, G2 dispune de mijloace necesare şi este capabil să dea lovituri decisive practic peste tot pe continentul african.

— Sunt de acord cu tine, nenişorule. Partea proastă este că Taylor refuză să părăsească ţara. El nu are încredere în nimeni. E mai rău decât Samuel Doe! Nici măcar nu a binevoit să participe la conferinţa de la Banjul[15]! Şi nu vrea să se întâlnească cu Carter decât în Liberia. Iar Carter a hotărât să se ducă.

— Atunci, suntem în rahat până la gât, conchise Mercenarul, dând de înţeles prin asta că accepta propunerea lui Michael O'Hara.

Tipul de la SQUAD înţelese acest lucru pe jumătate.

— Mulţumesc, nenişorule, ştiam că n-o să mă refuzi.

— Ştii foarte bine că sunt mereu prezent când ai nevoie de un prost care să te scoată din rahat…

Roşcovanul schiţă un zâmbet. Ştia că Mercenarul era flatat să i se încredinţeze o misiune ce venea direct de la preşedinte. Dar, nenişorul ăsta de Nike era prea mândru ca să o recunoască.

— Pe scurt, fac un rezumat, reluă el. Treaba ta e să o recuperezi pe Wendy Alton, iar apoi să asiguri protecţia lui Ruth Kettering.

— De ce n-o reţineţi pe ziaristă? Ea nu-i Jimmy Carter!

— Dacă nu se întoarce în Liberia, poţi să fi sigur că Charles Taylor îi va trimite lui Carter o ureche sau un deget al lui Wendy Alton, ambalat într-o hârtie.

— Şi dacă ea se întoarce în Liberia, mai ales ca să-i transmită ticălosului de Charles Taylor un mesaj de la Carter şi mesajul nu-i va fi pe plac, tipa va muri în mod sigur, completă Nike.

— Există unele şanse, nenişorule.

— Desigur, replică ironic Forest. Bush vrea o misiune curată.

[15] Capitala Gambiei, unde au avut loc mai multe conferinţe asupra viitorului politic al Liberiei, în urma cărora s-a ajuns îndeosebi la trimiterea în ţară a Ecomog-ului. Charles Taylor a fost şi el invitat acolo, dar a refuzat să vină (n. a.).

Iar eu mă aflu în faţa uneia dintre cele mai nenorocite pe care mi-ai încredinţat-o vreodată.

— Cel puţin, nu vei mai avea pe cap şi serviciul de securitate al lui Jimmy Carter, zise O'Hara. Până luni, fostul preşedinte se află la Yamoussoukro. Binecuvântarea papala obligă! Şi, de luni dimineaţă, Carter va primi o echipă de supersoldaţi însărcinaţi să-l împiedice să plece la Monrovia.

Forest îşi puse o ţigară Camel într-un colţ al gurii şi o aprinse cu bricheta sa Zippo.

— Credeam că refuză prezenţa acestor tipi, zise el, suflând fumul în nasul lui Michael O'Hara, care tuşi.

— Am reuşit să-l fac să-i accepte pe aceşti oameni care îl vor proteja în timpul călătoriei sale la Monrovia, dar care, de fapt, vor face totul ca el să nu poată pleca acolo.

Un zâmbet şiret lumină pupila gri-verde a lui Nike.

— Şi tu îţi imaginezi că Jimmy Carter se va lăsa oprit aşa de o bandă de *baby sitters*[16]? El n-are nevoie de nimeni ca să se ducă la Monrovia, la Djibouti sau la Petaouchnock. Are alte mijloace, ştii…

O mimică şireată pe faţa lui O'Hara indica faptul că nu terminase ce avea de spus.

— Şi acei tipi au alte mijloace, nenişorule. Sunt specialişti în acţiuni de intimidare. E o îmbinare de agenţi secreţi şi de psihologi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ei îi vor crea dificultăţi lui Jimmy Carter şi tot ei le vor depăşi. Au fost formaţi special pentru astfel de cazuri. Este ultima generaţie de agenţi speciali. Sunt mândria FBI-ului.

Forest era sceptic.

— Tu vei fi conducătorul acestei afaceri, nenişorule, reluă bărbatul de la SQUAD. Te voi duce repede la San Pedro, te voi prezenta echipei şi apoi voi pleca în mare grabă spre Hafar al-Batin.

Nike Forest trase un fum lung din ţigară.

— Acolo ai păţit asta? întrebă el, arătând spre nasul stacojiu al roşcovanului.

— Încă se mai observă aşa de tare? zise neliniştit tipul de la SQUAD, enervat. Aveam impresia că începea să se bronzeze.

— Da, începe, îl linişti Forest. Hafar al-Batin… Ia spune-mi, ai văzut multe ţări în ultimul timp! Ce faci în Arabia Saudită?

— Am de pus la punct câteva acţiuni de comando pentru

[16] Gărzi de corp (n. a.).

Forţele Speciale. Trebuie să prevedem mai multe situaţii speciale şi asta nu e deloc uşor, nenişorule. Supervizez o echipă mică de instructori.

Forest trase un alt fum din ţigară.

— Dar, de fapt, zise O'Hara, stupefiat, tu cunoşti Hafar al-Batin?

— Evident! răspunse Mercenarul. Se află în Arabia Saudită, lângă al-Qaysumah, în plin deşert, practic sub nasul trupelor irakiene care ocupă Kuweitul.

Mike se arătă impresionat. Nike avea un atlas în cap…

— Nu te uita aşa la mine, zise Forest cu modestie. A opta soţie a mea era originară din Qaryat al-Hulya, la aproape patruzeci de kilometri spre vest. N-am nici un merit.

Mike nu dădu atenţie spuselor lui. Era prea ocupat să-şi examineze vârful nasului într-o oglindă aurie care se afla pe comoda din anticameră.

— E, oricum, mult mai bine, zise el, aşezându-se din nou.

— Da, da… zise Forest, liniştitor.

— Ruth Kettering este OK, mormăi tipul de la SQUAD, îndepărtând cu o mişcare a mâinii norul de fum care se formase în cameră, în ciuda serioaselor eforturi ale instalaţiei de climatizare.

— Bine, este OK, admise Mercenarul, examinând fotografia pe care tocmai i-o întinsese O'Hara. Are o faţă frumoasă, mică, dar rotunjită, nu pare deloc proastă şi are o culoare a părului mai puţin vulgară decât a părului tău. Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

O'Hara strânse din dinţi.

— Imediat ce preşedintele Carter va fi neutralizat în linişte de oamenii mei, tu decolezi spre Liberia şi o salvezi pe Wendy Alton cu orice preţ.

— Asta am înţeles, zise Forest, trăgând un ultim fum din ţigara Camel. Atâta timp cât nu i se va aduce această fată, sau dovada morţii sale, Jimmy Carter va face tot ce va putea ea sa scape de vigilenţa zbirilor tăi, să plece în Liberia şi să se lase arestat de Charles Taylor.

— Exact, nenişorule, încuviinţă Mike. Este inutil să-ţi mai spun că va trebui s-o faci cât mai repede, pentru că nu vom putea juca acest joc mult timp. Carter are mare influenţă. Nu este un cetăţean oarecare pe care să-l controlăm aşa cum vrem noi.

Forest îi mulţumi călduros pentru informaţii, apoi stinse ţigara în scrumieră.

— Ţi l-am pus la dispoziţie pe Bob Scorsoni. Îl cunoşti, este

omul potrivit pentru asta.

— Perfect, aprobă Nike Forest. E un tip pe care se poate conta.

— Ne aşteaptă la San Pedro cu fata, continuă roşcovanul. Ceea ce vreau eu să spun prin faptul că fata e OK este că ea nu va fi o povară. În primul rând, Ruth Kettering locuieşte de un an de zile în Liberia de unde scrie pentru *Washington Post.* Nu este genul de femeie care să înceapă să bâzâie când aude un foc de armă.

Mercenarul îl fixă şi un mic zâmbet şiret scoase în evidenţă o zbârcitură în colţul unicului său ochi.

— Fără nici o îndoială. Altceva?

O'Hara tuşi.

— Oricum, va trebui s-o protejezi, deci nu ai cum să o pierzi din vedere. Ea însă te va ajuta. Cunoaşte Liberia mai bine ca oricine. S-a aflat tot timpul în preajma combatanţilor. Ştie să le vorbească. Mai mult, este dotată cu un permis de liberă trecere oferit de Charles Taylor în persoană.

— Asta este de apreciat, admise Mercenarul cu convingere. Acest lucru ne va permite să traversăm zona rebelă fără absolut nici un risc.

Mike clătină din cap şi îşi termină de băut sucul de portocale cu rom.

Forest îl privi, ştiind că mai avea ceva de spus. Dar Mike tăcu din gură. În mod vizibil, el îi va arunca pastila mai târziu. Mercenarul îşi termină de băut cafeaua.

— Şi unde vom locui la San Pedro? întrebă el.

— Într-un hotel mic şi liniştit, departe de centrul oraşului, care se află în proprietatea unei vechi prietene de-a mea pe nume Fatou.

— Şi se poate avea încredere în această Fatou?

Michael O'Hara clătină din cap în semn de încuviinţare.

— Înainte, hotelul a fost condus de Alimatou N'Diaye, mama ei, zise el. Tatăl a fost ucis la Dien Bien Phu. CIA le plăteşte din 1971 ca să găzduiască membrii ai SCE[17] care pleacă în misiune spre Liberia. Şi tu ştii foarte bine că au avut loc misiuni cu destinaţia Liberia, care este aproape copilul nostru!

Forest îi aduse la cunoştinţă o realitate mai prozaică:

— A fost mai mult decât copilul nostru, atunci când jumătate din vasele noastre de comerţ se afla sub pavilion liberian şi când

[17] Echipe de elită însărcinate cu strângerea de informaţii în misiuni punctuale (n. a.).

Firestone se afla lângă Harbel, în mijlocul plantaţiei de arbori de cauciuc, exact în locul în care Charles Taylor şi-a stabilit cartierul general. A devenit mai puţin copilul nostru când ne-am dat seama că făceam gafe după gafe susţinând regimurile succesive ale tiranilor sângeroşi care luau puterea. Şi a încetat practic să mai fie copilul nostru în ziua în care ne-am dat seama că ajutorul nostru economic dispărea în caseta personală a lui Samuel Doe, cu o cadenţă de aproximativ zece milioane de dolari pe an.

O'Hara zâmbi.

— Unde vrei să ajungi, nenişorule? Vrei să spui că astăzi Liberia se răzbună?

— Nu ştiu, dar, când africanii de la Cedeao ne-au cerut sa intervenim, i-am abandonat ca pe nişte şosete vechi, spunându-le să se descurce între ei. Există uneori unele răsturnări de situaţie care mă lasă visător.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Forest se ridică, spunând:

— Mă duc să-mi iau adio. Şi să-mi fac bagajul.

— Sărut-o pe Poppie din partea mea, zise cu curaj tipul de la SQUAD.

— E în camera de alături, dacă vrei să-ţi iei singur la revedere… zise Mercenarul.

— Nu… nu, bâigui O'Hara. Nu… nu vreau să fiu prea…

Forest ştia că-i era tare teamă de unghiile lui Poppie. Un adevărat erou, acest Mike!

*

Poppie rămăsese goală, întinsă în patul nefăcut. Se ridică, se apropie de Mercenar, lăsă să treacă un moment de linişte, apoi schiţă, în ciuda acestui lucru, un zâmbet eroic.

— Ştiam că se va întâmpla asta. Speram să aibă loc cât mai târziu posibil.

Forest nu spuse nimic. Astea era viaţa lui. Aşa alesese el să fie. Nu căuta să înşele femeile. Cele care acceptau să stea cu el ştiau că totul se putea termina aşa, mai devreme sau mai târziu. Iar ele îl acceptau.

Poppie se ridică şi îl sărută cu tandreţe. Pentru ultima oară, el mângâie corpul bine alcătuit al sud-africancei, ca şi cum ar fi vrut să-i păstreze amintirea în palme.

— Adio, Nike, murmură ea, lipindu-se de el. Dar să nu crezi că te-am părăsit. Ştiu că ne vom revedea şi, atunci, nu vei mai scăpa. Îmi vei povesti ce ţi s-a întâmplat cu ochiul…

El zâmbi şi o sărută. Poppie se depărtă uşor de el, având o

scurtă ezitare, apoi întrebă:

— Nu pot măcar să ştiu de ce Mike are nevoie de tine aşa de urgent?

— Ba da, bineînţeles, răspunse Forest, aprinzându-şi o ţigară. E în legătură cu gărzile de corp de la ceremonia de sfinţire a bazilicii din Yamoussoukro de către Sfântul Părinte. Trebuie neapărat să mă duc ca să supervizez securitatea delegaţiei americane.

— Înţeleg, zise Poppie, dând din cap, impresionată de importanţa acestei misiuni. Nu poţi să-l laşi pe Mike într-o asemenea situaţie.

Cu cât minciuna este mai mare, cu atât este mai digerabilă, uneori…

Resemnată, Poppie se întoarse şi se îndreptă spre baie, făcând un ultim rond pentru care mulţi bărbaţi ar fi blestemat.

CAPITOLUL IV

— Alo? Tu eşti, Maureen? Găseşte-l pe Turner şi dă-mi-l la telefon cât mai repede, te rog.

— Imediat, domnule preşedinte.

Preşedintele Carter vorbea cu voce joasă, precum un conspirator. Temându-se de interceptările telefonice, ezitase îndelung să contacteze birourile din Atlanta. Apoi îşi revizuise ideile. În primul rând, deşi greutatea lui pe scena internaţională şi rolul lui în fruntea Centrului Prezidenţial Carter îl făcuseră să rămână o personalitate mondială de prim-plan, el nu mai era preşedintele Statelor Unite, ci un simplu cetăţean al acestora. Dacă Bătrânul[18] avea posibilităţile şi dorinţa de a spiona pe unii dintre invitaţii lui, ar fi ales, fără îndoială, oameni politici activi. În al doilea rând, cu veştile care circulau acum referitoare la complotul împotriva papei, poliţia specială din Coasta de Fildeş trebuia să aibă alte preocupări.

Jimmy Carter nu dormise deloc bine şi asta nu avea nimic în comun cu condiţiile de cazare, dimpotrivă. Aici, totul era făcut pentru confort. Somptuozitate, etalare de bogăţii, abundenţă de marmură, aur, catifele, porţi ornate cu capete de berbeci. Într-o ţară atât de săracă, luxul indecent al camerei care îi fusese atribuită la Palatul Oaspeţilor din Yamoussoukro îl făcea pe fostul preşedinte să nu fie în apele lui.

De la vizita lui Ruth Kettering, jurnalista de la *Washington Post,* preşedintele nu mai reuşea să-şi găsească liniştea. Tânăra femeie, care ceruse să fie primită sub pretextul unui interviu, îl informase de răpirea lui Wendy şi de condiţiile puse de Charles Taylor pentru eliberarea ei.

A doua zi, seara, el primi vizita lui Michael O'Hara, care sosise din Arabia Saudită. Şeful SQUAD refuzase la început orice întâlnire cu Charles Taylor. Apoi, în faţa insistenţei sale, îi ceruse să nu se mişte din loc înainte de sosirea unui grup de oameni care îl vor apăra, asigurându-i securitatea în timpul călătoriei sale în Liberia.

Evident, Jimmy Carter nu mai era la putere. Cu toate astea, el nu uitase absolut totul. Se pusese în locul lui George Bush. Fiind

[18] Felix Houphouet-Boigny, născut în 1905 şi preşedinte al Republicii Coasta de Fildeş din 1960 (poreclit uneori şi „Berbecul") (n. a.).

deja foarte ocupat cu criza din Golf, preşedintele american nu voia să mai aibă pe cap şi „afacerea Carter”. Cunoscându-l pe George Bush şi pe Michael O’Hara, Jimmy Carter trăsese o concluzie foarte simplă: oamenii trimişi să-şi asigure „protecţia” îl vor neutraliza fără sa facă scandal şi îl vor împiedica să plece

Charles Taylor ameninţa, în plus, că execută prizonierii dacă Jimmy Carter refuza propunerile sale, sau chiar dacă întârzia. Fostul preşedinte ştia că era capabil de aşa ceva. Iar prizonierii erau tocmai aceia care nu le lipseau rebelilor din FNPL. Aveau sute în închisorile din Harper şi din Harbel şi câteva mii, aşa se spunea, într-un fel de lagăr de concentrare pe care îl construiseră lângă Buchanan, la sud-est de Monrovia. Iată cum, un zelos discipol al lui Gaddafi, Charles Taylor, punea bazele Jamahiriei liberiene.

Jimmy Carter cântărise destul de bine problema şi decizia lui era acum luată. Avea o echipă solidă de gărzi de corp la Atlanta, aflată sub conducerea musculosului Dick Turner, şeful însărcinat cu securitatea sa, un fost agent FBI care asigura de curând protecţia sa la Casa Albă. Însoţit de escorta formată din tipi robuşti şi energici, el se va duce la Monrovia şi se va întâlni cu Charles Taylor pe teren neutru, la sediul trupelor Ecomog-ului, forţa vest-africană de intervenţie trimisă de Cedeao.

Nici nu intra în discuţie, bineînţeles, să se ducă la Harbel şi să se arunce astfel în gura lupului.

Era vineri. Era ora trei dimineaţa. La Atlanta era încă joi seară şi ora nouă. Cu decalajul orar, câştigau cinci ore. Taylor îşi va pune în practică ameninţările cu execuţia începând cu joia viitoare. Jimmy Carter trebuia, deci, să fie la Monrovia cel târziu miercuri. Ca să se întâlnească cu şeful rebel, el va folosi oamenii de la Ecomog. Generalul ghanez Arnold Quainoo, care comanda detaşamentul vest-african, nu îi va refuza această favoare în numele prieteniei care îl lega cu Sir Dawda Jawara, şeful statului ghanez, care prezida comitetul de mediere de la Cedeao. Dacă asta nu era de ajuns, Jimmy Carter se va adresa direct unei alte cunoştinţe ale sale, Abass Bundu, care era secretarul executiv de la Cedeao.

Jimmy Carter credea în binefacerile dialogului. Când se va afla faţă în faţă cu şeful FNPL-ului, va fi obligat să-i asculte argumentele. Taylor era un desfrânat, dar nu imbecil. El era un Congo[19], îşi făcuse studiile – şi puşcărie în Statele Unite şi era

[19] Nume dat descendenţilor sclavilor negri americani veniţi, la

obişnuit cu gândirea occidentală...

Jimmy Carter avea certitudinea că exista întotdeauna un mijloc de a găsi un teren de înţelegere cu oricine. Va găsi unul şi cu Taylor. Wendy va fi atunci eliberată şi prizonierii FNPL-ului, sau cel puţin o parte dintre ei, vor fi salvaţi. O persoană aflată în poziţia unui şef rebel nu prea avea spaţiu mare de manevră într-o negociere şi nu va refuza propuneri în dolari şi/sau în produse alimentare. Jimmy Carter era el însuşi gata să plătească, numai ca preţul să fi fost acceptabil şi ca, bineînţeles, Charles Taylor să nu ceară livrarea de material de război.

La telefon, Maureen, asistenta lui, îl anunţă că în curând îl va avea pe linie pe Dick Turner. Mai aşteptă puţin timp, apoi bucata muzicală cedă locul vocii şefului însărcinat cu securitatea.

— Spune-mi, Turner, cât timp îţi ia să vii la Abidjan împreună cu opt tipi aleşi pe sprânceană, înarmaţi, vaccinaţi şi gata să facă faţă unei misiuni dificile?

— Va trebui să zburăm pe liniile comerciale?

— Este foarte urgent. Luaţi Falcon-ul 900.

Dick Turner ceru un timp de gândire.

— Cu decalajul de fus orar şi cu escalele obligatorii, putem ajunge acolo sâmbătă dimineaţa, domnule preşedinte.

— Foarte bine, Turner. Ocupă-te de asta.

— Pot să ştiu despre ce misiune este vorba, domnule preşedinte? Este indispensabil ca să cer autorizaţia internaţională de transport de arme.

Jimmy Carter tuşi uşor.

— Este vorba de o misiune ultrasecretă, Turner. Veţi lucra fără autorizaţie. Vă voi acoperi eu, dacă vor fi probleme.

Dick Turner nu mai comentă. El asigurase protecţia lui Jimmy Carter în timpul mandatului său prezidenţial şi îşi păstrase reflexele din acea perioadă. Ştia că preşedintele nu era omul care să-l lase baltă, dacă promisese să-l acopere Dacă lăsase să treacă un moment de linişte, era numai pentru că tocmai făcea un calcul.

— Numai că va dura puţin cam mult, domnule preşedinte. Tipul necesar amenajării unor ascunzători sigure la bordul avionului Falcon 900 nu ne va permite probabil să ajungem înainte de duminică.

---

sfârâitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, să populeze Liberia sub impulsul dat de *American Colonization Society,* care voia să creeze aici o colonie de negri liberi (n. a.).

— Duminică? Perfect, zise Carter. Îţi vei lăsa oamenii într-un hotel din Abidjan şi vei veni singur să mă iei de la Palatul Oaspeţilor din Yamoussoukro.

Îşi luă rămas bun şi închise telefonul. Duminică era perfect. Trebuia să-l contacteze pe Charles Taylor înainte de miercurea viitoare şi oamenii lui O'Hara nu vor trebui să vină să-i asigure „protecţia" decât marţi dimineaţă, cu o zi înainte de ceremonie.

Esenţialul pentru Jimmy Carter era ca el să dispară înainte de sosirea lor. Nu va asista la ceremonia de sfinţire a bazilicii şi atâta pagubă dacă Bătrânul se va supăra de lipsa lui! Jimmy Carter se întoarse să se culce, cu o mică strângere de inimă, gândindu-se la neliniştea pe care i-o va produce lui Rosalynn, soţia sa. Dar trebuia s-o facă. Viaţa lui Wendy şi a mai multor sute de prizonieri era în joc.

*

Era ora cinci dimineaţa şi pe aerodromul din San Pedro ploua cu găleata de-a lungul Golfului Guineei. Debarcând din avion şi primind primele accese de furie ale apei în faţă, Nike Forest se gândi cu tristeţe la timpul superb şi la fata, mult mai superbă, pe care o lăsase la aproape şase mii cinci sute de kilometri de acolo ca să vină aici.

— Ce bine e să-ţi dezmorţeşti picioarele! mormăi O'Hara.

Făcând escala obligatorie la Kinshasa, ei petrecuseră aproape douăsprezece ore în Cessna pilotat de Gustav şi aveau picioarele amorţite.

— Când mă gândesc că mâine dimineaţă voi pleca spre Freetown[20], de unde trebuie să iau un avion militar cu destinaţia Arabia Saudită... adăugă şeful SQUAD.

Un taxi îi aştepta la capătul terenului. Cel puţin, Mike organizase bine lucrurile şi nu existau erori în desfăşurarea acţiunii. În Africa neagră, unde factorul timp era ignorat de un mare număr de oameni, ăsta era un lucru foarte preţios. Obosit din cauza călătoriei, bombănind pe sub mustaţă, Mercenarul încărcă armele şi bagajele, apoi se instală cu O'Hara în spatele Toyotei, a cărei vopsea de camuflaj galben ca nisipul trăda vechiul vehicul militar, probabil cumpărat din nou de armata nigeriană.

O jumătate de oră mai târziu, şoferul le povesti viaţa sa într-o limbă nigeriană – pe care O'Hara pretindea că o înţelege, dar din

[20] Capitala statului Sierra Leone, ţară care se învecinează cu Liberia, în partea de nord-vest (n. a.).

care Mercenarul nu înţelegea nici o boabă presărată, pe ici pe colo, cu trei cuvinte în franceză şi două în engleză.

Ploaia încetase în timpul călătoriei şi pământul cald deraia vapori pufoşi precum un nor, sufocanţi pentru plămâni, atât de tare, încât Forest nu-şi aprinsese nici măcar o ţigară pe tot timpul drumului. Şoferul îi conduse până la un hotel mie aliat la ţărmul oceanului, departe de centrul oraşului şi de atracţiile turistice. Clădirea se compunea dintr-un parter şi clinti un singur etaj. Datând în mod sigur din epoca colonială, era o imitaţie total ratată a stilului maur zanzibarian. Tencuiala de culoarea ocru a faţadei cunoscuse şi zile mai bune. Deasupra uşii de la intrare, o firmă scorojită anunţa: *Hotel des Bougainvilliers, „Chez Fatou N'Diaye".*

Continuând să-şi povestească existenţa tulburătoare într-o franceză-engleză-nigeriană, taximetristul înconjură clădirea, opri Toyota într-o parcare mică şi, sărind pe acoperişul maşinii, transferă direct bagajele Mercenarului pe un balcon comun tuturor camerelor. Sistemul D la africani.

O'Hara îi părăsi şi bărbatul, care avea numele de Abdou, îl conduse pe Forest în interior, trecând prin intrarea principală. Îi oferi cheia camerelor sale şi se duse la fereastră ca să-şi recupereze bagajele. Cu pereţii stropiţi cu var, o masă şi patru scaune în mijlocul încăperii, un duş într-un colţ, un pat cu o armătură metalică şi un şifonier de placaj vopsit, camera era austeră, dar avea cel puţin meritul de a fi curată, spaţioasă şi aproape bine climatizată. Sigur, *Hotel des Bougainvilliers* nu era luxos şi sigur nu era frecventat de europeni, dar, în mod vizibil, O'Hara îl alesese pentru motive de discreţie.

Aprinzând o ţigară, Abdou îl făcu să înţeleagă prin gesturi că putea să facă un duş şi să se schimbe. Mercenarul făcu întocmai. Când ieşi, puţin mai refăcut, din baie, omul era în continuare acolo. Cu un zâmbet larg, îl invită pe Nike Forest să-l urmeze şi îl conduse până într-o altă cameră, unde îl aştepta Mike O'Hara, care tocmai făcuse şi el un duş.

Era puţin peste ora şase dimineaţa şi climatizarea care mergea cu greu scotea un şuierat monoton, punctat, la intervale regulate, de un zgomot ca de tuse seacă.

Forest se aşeză, roti cu degetul cel mare rotiţa brichetei Zippo, îşi aprinse un Camel şi suflă primul fum pe nări.

— Bine, mormăi el cu o voce care amintea de cea a unui buldog răspunzând la auzul unei sonerii, cât timp va trebui să aşteptăm ca să primesc o cafea caldă şi să văd feţele

coechipierilor mei?

— Cumva pleoapa ta care stă să cadă te aduce în starea asta? Cafeaua este deja comandată, nenişorule. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. În privinţa coechipierilor…

Câteva bătăi discrete auzite dinspre uşă îl făcură pe roşcovan să nu mai apuce să termine fraza.

— ’traţi! zise el.

Cu coada ochiului, Forest remarcă mâna lungă osoasă a lui Mike care se strecura pe sub sahariana sa spre tocul care conţinea un Smith & Wesson, model 29. Şeful SQUAD nu părea să investească, din punct de vedere personal, în această misiune. De fapt, Mike se comporta de parcă rămăsese în Arabia Saudită. El se ţinea, în taină, lângă gărzile sale.

Uşa se deschise şi apăru o femeie zâmbitoare, înfăşurată cu o eşarfa albastră în jurul şoldului.

— Cafeaua, domnule O’Hara, zise ea, aşezând pe masă o tavă cu patru ceşti de pământ şi o cafetieră emailată care fumega, răspândind un miros frumos în atmosferă.

Mâna lui O’Hara se îndepărtă de sub vestă.

— Mulţumesc, Fatou, eşti o zână!

Strălucitoare, Fatou N’Diaye plecă chicotind ca o liceană măgulită.

— Se pare că ai cârlig la femei, observă perfid Nike.

Este adevărat că, pentru a obţine cafea caldă la ora şase dimineaţa, într-un hotel din Africa, care nu ar trebui să vadă niciodată umbra vreunui turist, Mike îşi pusese în mod categoric în practică tot potenţialul lui de seducţie. Ignorând remarca Mercenarului, el umplu ceştile cu cafea.

Forest stinse ţigara pe jumătate fumată într-o scrumieră mică de aluminiu, pe fundul căreia o tânără bine făcută făcea reclamă pentru săpunul Astral şi îşi muie mustaţa în ceaşca cu cafea. Cafeaua făcută de Fatou era excelentă şi, încă de la prima sorbitură, simţi o refacere considerabilă a tonusului nervos care se difuza în toate celulele organismului. Acum, parcă îşi mai reveni în ciuda acestui derbedeu de Mike care părea că ascunde multe secrete.

— Pot măcar să ştiu dacă acei tipi sunt aici, la Tombouctou sau la Congresul Vânătorilor de Şopârle de la Rottendick? mormăi el, luând o a doua gură din cafea.

Din nou, câteva bătăi în uşa camerei îl salvară pe Mike de un răspuns. De data asta, bătăile fuseseră conform codului.

— Da! zise O’Hara, vizibil satisfăcut.

Uşa se deschise şi, în lumina slabă a camerei, Forest văzu mai întâi apărând o femeie roşcată cu o alură energică, cu părul scurt şi cu mutrişoara ascuţită plină de pistrui. Avea în picioare nişte bascheţi şi purta o pereche de blugi decoloraţi şi o cămaşă kaki a armatei americane. O vânătaie urâtă de pe pometul stâng atenua prospeţimea frumoasei ei feţe.

În spatele ei, în ţinută de campanie, se afla masivul Bob Scorsoni. Cu capul pătrat, umerii pătraţi, pumnii pătraţi şi ras periuţă, Scorsoni părea a fi mai mult unul de la Marină şi nu de la SQUAD. Dar, în ciuda aiurii sale impresionante, Bob arătase de multe ori că avea un spirit viu. Cea mai bună dovadă era faptul că lucra pentru O'Hara de mai bine de cinci ani şi era încă în viaţă.

— Salut, Nike! zise uriaşul cu o voce puternică. Crocodilii sud-africani n-au reuşit să te mănânce?

— M-au scuipat. Sunt prea greu ca să pot fi digerat.

Râsul lui Bob Scorsoni răsună cu putere în cameră, în timp ce se aşeză la masă în compania frumoasei roşcate.

Forest se întoarse spre ea.

— Dacă bruta asta de Bob ţi-a făcut asta, domnişoară, zise el, indicând obrazul lovit al tinerei, nu aveţi decât să-mi spuneţi şi îi voi aplica o corecţie pe care nu o va putea uita aşa repede.

Urmă un rânjet batjocoritor al uriaşului.

— Visezi cu ochii deschişi, tipule. Numai încearcă şi vei vedea…

— Mulţumesc, ştiu să mă apăr şi singură, căpitane Forest, îl întrerupse fata. Şi Bob nu are nici o vină. Nemernicii din FNPL mi-au făcut asta.

Ea detalie cu minuţiozitate cele întâmplate, dar cu un aer detaşat, privind des spre banta din piele neagră care intriga, totuşi, pe toată lumea.

— Dar, fiindcă pari nerăbdător să te faci util, serveşte-mă cu o cafea, reluă ea cu tupeu. Cu lipsa de somn şi pe acest timp urât, chiar am nevoie de una. Două cuburi de zahăr, te rog.

Un zâmbet făcu să strălucească pupila gri-verzuie a lui Nike. Această tânără îi plăcea. Iubea femeile care aveau personalitate şi fu bucuros să-i îndeplinească cererea.

— *Thank you,* zise ea, ducând ceaşca spre buze.

Avea un farmec aparte.

— Domnişoară Kettering, zise Mercenarul, fixându-şi o ţigară sub mustaţă şi aprinzând-o de la vechea sa brichetă, nu te voi pedepsi rugându-te să relatezi din nou ceea ce ai trăit. Agentul

special O’Hara mi-a povestit pe scurt şi sunt nişte amintiri penibile.

Ruth Kettering dădu din umeri, întinzând mâna să ceară o ţigară. Nike Forest îi împinse pachetul de Camel pe masă.

— Eu sunt ziaristă, zise ea, apucându-l şi strângându-l în mână ca să scoată o ţigară tare. Nu îmi este teamă să povestesc ceea ce văd.

Forest arboră unul dintre zâmbetele sale de *flibuster,* apoi se aplecă înainte ca să-i ofere un foc.

— Crezi că G2 ar fi putut să te urmărească cu ceea ce numim noi „bug”?

Ruth îl privi întrebător. Avea nişte ochi foarte frumoşi, verzi şi un mod drăgălaş de a rotunji buzele pe capătul ţigării ca să aspire fumul.

— Un bug este un mic aparat electronic, zise Mercenarul. Un fel de microfon-spion, dacă preferi aşa.

— E imposibil, răspunse Ruth Kettering. Libia le-a trimis nişte vehicule din piese detaşate, arme, câteva produse alimentare, muniţie. După câte cunosc eu, în afara armelor automate tradiţionale, FNPL deţine mitraliere cu patru ţevi, mortiere, puşti fără recul de 106 mm…

Bob Scorsoni fluieră uşor, impresionat.

— Cu astea, zise el, au deja cu ce să răspândească moartea în teritoriile inamice!

— Dar, reluă Ruth fără să ia în seamă intervenţia lui, Gaddafi nu le trimite aparatură electronică. De altfel, nici nu ar şti s-o folosească.

Mercenarul o crezu. Această tânără stătuse timp de un an în linia frontului. Era mai bine informată decât oricine.

— Dar ai putea să iei legătura cu ei?

— Nu, zise ea. Nu mai există nici o linie telefonică în stare de funcţiune în Liberia. Ca să vorbeşti la Monrovia, nu ai decât o singură posibilitate: să foloseşti sistemul radiotelefonic al trupelor Cedeao. Serviciul de poştă nu mai funcţionează, la fel şi transporturile. Toată lumea se teme de ambuscadele organizate de rebeli celor care se deplasează. Economia ţării, care oricum nu era deloc într-o situaţie bună, se află într-o stare de deteriorare ce nu poate fi descrisă.

Răspunzând întrebărilor Mercenarului, spuse încă o dată că ar trebui să-l întâlnească din nou pe Carter luni seara după ceremonie.

— Aşteaptă întoarcerea mea ca să mă însoţească la Charles

Taylor.

Mercenarul trase un fum lung din ţigară şi suflă fumul pe nări.

— Nu mă îndoiesc de faptul că Jimmy Carter vrea să se ducă în Liberia. Dar, singur doar cu tine, asta mă miră. După părerea mea, este pe cale de a pune la punct o metodă de a-l întâlni pe Taylor asumându-şi un minimum de riscuri.

Credea că tânăra va obiecta, văzând-o strâmbându-se. Dar nu se întâmplă asta. Se gândi un moment, apoi dădu din cap şi zâmbi.

— Vrei să spui, fără îndoială, că la ora actuală eu reprezint un risc major?

Forest preferă să nu răspundă.

— N-ai nici cea mai mică idee despre locul în care o ascund pe Wendy Alton? întrebă el.

Faţa frumoasă a lui Ruth Kettering se întrista.

— Nici cea mai mică. Aşa cum sigur ţi-a spus Mike, Roy Bean Laywhyea o plimbă în permanenţă sub escorta a aproximativ o sută de oameni.

— Ce nume! zise Forest, trăgând din ţigară. Există absolut de toate în armata lui Taylor. Cine se crede? Este un bufon sau un tip periculos?

Expresia lui Ruth Kettering îl făcu să înţeleagă înainte ca ea să formuleze răspunsul.

— Mai rău decât periculos: redutabil. Este contrariul lui Charles Taylor, care e un arivist vulgar. Roy Bean Laywhyea este chiar tipul psihopatului care se crede investit cu o misiune: să facă să domnească ordinea şi dreptatea.

Ruth îşi rotunji buzele în jurul ţigării Camel, trase un fum lung, apoi îl suflă spre tavan.

— Wendy şi cu mine l-am numit „justiţiarul din Monrovia”, adăugă ea cu un mic zâmbet trist.

— E ministrul Justiţiei lui Charles Taylor, precizã O'Hara. Tot el comandă şi G2.

— Charles Taylor l-a ridicat la gradul de colonel exact înainte de plecarea noastră, rectifică Ruth Kettering.

— Un domn care urcă... mormăi Mercenarul.

Nu îi plăcea să aibă de furcă cu ideologii. Prefera de departe arivişti la care puteai găsi uneori defecte.

— Într-adevăr, recunoscu Ruth, are responsabilităţi foarte multe. În subordinea lui sunt şi oamenii care m-au însoţit de la Harbel la Yamoussoukro.

— Ce fel de oameni? întrebă Mercenarul.

— Nişte „gorile”, răspunse Ruth.

Forest îl observă pe O’Hara cu coada ochiului. Roşcovanul îşi răzuia coaja de pe nas, interesându-se de foarte aproape de o muscă ocupată să-şi lustruiască aripile şi care se afla lângă scrumiera Astral, în timp ce Ruth îi descria pe cei patru lipi care o escortaseră până la Yamoussoukro.

Era vorba de Ferdie Solidul, Neke Dilipomowroa, cel care a zicea Mickey şi un tip cu nasul turtit pe nume Bamba Diokarte, sub ordinele comandantului Jerry Oyobouty, un tip de statură mică, violent, care îşi petrecea timpul rozându-şi cu nervozitate unghiile.

— Foarte bine, îţi mulţumesc, zise Mercenarul.

Acum avea ceva de rezolvat cu ticălosul de Mike.

— Aceşti tipi s-au întors imediat în Liberia după ce te-au lăsat în faţa Palatului Oaspeţilor din Yamoussoukro? o întrebă el pe Ruth.

Michael O’Hara simţi furtuna. Se întoarse spre Scorsoni.

— Auzi, Bob, dacă te-ai duce s-o cauţi pe Fatou, ca s-o instaleze pe Ruth la etaj… Restul clienţilor au fost evacuaţi şi prefer ca toţi să fiţi cazaţi la acelaşi nivel.

Bob Scorsoni se ridică, enorm şi musculos şi, cu un semn din cap, o invită pe Ruth să-l urmeze. Era clar că O’Hara voia să rămână singur cu Forest. Ea îl urmă pe Bob fără nici o problemă. „Discreţie apreciabilă din partea unei ziariste”, îşi zise în sinea sa Mercenarul.

O’Hara îi conduse până la uşă pe care o închise cu grijă în urma lor, înainte de a se întoarce spre Forest cu un aer conspirativ.

— Ei? Cum ţi se pare, nenişorule?

Forest se săturase să se tot învârtească în jurul subiectului.

— Vie. Şi mi-aş dori să rămână aşa, zise el, fărâmiţând chiştocul deasupra scrumierei. Un lucru, totuşi, mă nelinişteşte. Ea a venit aici însoţită de tipii din G2. Unde sunt cei care au scos-o din Liberia şi au condus-o la Yamoussoukro?

Figura lui Michael O’Hara luă brusc culoarea vârfului nasului său.

— Poate că au trebuit să se întoarcă şi să dea raportul lui Charles Taylor, răspunse el, examinând musca de atât de aproape, încât biata de ea se simţi „ruşinată” şi îşi luă dintr-odată zborul.

Forest miji ochiul şi îl privi printr-o fantă minusculă.

— Asta ai fi făcut tu în locul lor?

Un rid de concentrare bară fruntea lui Mike O'Hara, între nasul cojit şi locul de unde îi pornea părul roşcat.

— Acum că ai ghicit... mormăi tipul de la SQUAD.

— Crezi că au verificat dacă Ruth chiar se duce să-i transmită mesajul preşedintelui Carter şi că apoi au urmărit-o ca să vadă dacă îi trădează.

— Bob nu a pierdut-o din vedere de când am ajuns în Coasta de Fildeş. Dacă cineva i-ar fi supravegheat şi-ar fi dat seama.

Mercenarul izbucni într-un râs puternic.

— Cine, Charles? Şi-ar fi dat seama *dacă* i-ai fi recomandat să fie atent, Mike! Când nu eşti atent, nu-ţi dai seama de nimic. Dar şi noi doi, oricât de circumspecţi ne-am arăta, am fi urmăriţi pe stradă ore întregi fără să ne dăm seama, dacă nu suntem în misiune.

— Aşa e, nenişorule, admise O'Hara, devenit brusc nervos.

— Eu sunt convins că oamenii din G2 au urmărit-o pe Ruth *aşa cum oricare dintre noi ar fi făcut-o în locul lor.* Faptul că lucrează pentru un nebun nu înseamnă că sunt incompetenţi sau subdezvoltaţi din punct de vedere intelectual.

— Şi ce concluzie tragi? întrebă O'Hara, foarte jenat.

— Că eşti un imbecil, Mike. De ce nu mi-ai vorbit sincer de această urmărire? Tipii din G2 ştiu unde se află Ruth Kettering, deci ştiu că ea se află cu noi şi, imediat ce vor fi siguri că i-a transmis mesajul preşedintelui Carter, o vor prinde şi o vor face să vorbească, *iar ea va vorbi*, pentru că le cunoaşte metodele. Apoi, o vor lichida.

— Da... e posibil. Eu... Nu mi-a venit ideea să-ţi povestesc de asta pentru că... poate... Cum să spun... în mod inconştient, nu voiam să o neliniştesc.

— Dar eu, tălâmbule! Voiai ca nici eu să nu mă neliniştesc? Ai avut tot timpul să-mi povesteşti între patru ochi ieri la hotel sau în avion.

O'Hara tuşi uşor.

— Nu e nici un pericol ca ea să stea aici, nenişorule. Atâta timp cât ei nu sunt siguri că le-am ghicit intenţiile, voi continua, în linişte, să o urmărească pe Ruth. Acum o sa dormim câteva ore, pentru că avem mare nevoie.

— În după-amiaza asta, zise Mercenarul, voi face puţin turism cu domnişoara Kettering, ca să supraveghem peisajul şi să văd ce gen de echipă avem pe urmele noastre.

— Un lucru e sigur, spuse şeful SQUAD, dacă aceşti tipi din serviciul de informaţii al lui Charles Taylor se află actualmente în

Coasta de Fildeş, nu trebuie cu nici un preţ să se mai întoarcă în Liberia…

Mercenarul scoase din pachetul şifonat cu ţigări un Camel diform şi îl bătu pe unghia degetului gros de la mână.

— Mulţumesc pentru această ultimă precizare, Mike. N-aş fi ştiut niciodată să-mi exprim recunoştinţa pentru că m-ai informat cu atâta conştiinciozitate.

— Bine, uite… mormăi O'Hara. Nu a fost deloc uşor să-ţi spun. Eu… aşteptam ocazia potrivită.

Un zâmbet cinic apăru pe buzele lui Forest.

— Vrei să-ţi spun eu? Nu te gândeşti decât la un singur lucru: să ajungi la Hafar al-Batin şi la echipa ta de instructori. Asta e treaba. Şi, cum nu aveai decât o singură idee în minte – să-mi arunci mie în spinare misiunea asta – nu reuşeai să-mi arăţi cât de „putred" e cadoul pe care mi-l faci.

— Da, se poate… admise roşcovanul cu un aer uşurat precum cel al unui câine vinovat care şi-a primit corecţia bine meritată.

— Nu este numai o problemă de discreţie, adăugă Forest. Este o problemă de viaţă şi de moarte pentru Ruth Kettering. Îndată ce ea va primi răspunsul definitiv din partea lui Jimmy Carter, ei vor avea tot interesul s-o lichideze. Pentru că ştiu deja că i-a trădat contactând ambasada noastră.

— Şi dacă oamenii din G2 l-au avertizat deja pe Charles Taylor?

— Imposibil. Nu deţin mijloace de transmisie atât de performante. Ruth a observat acest lucru la faţa locului şi asta confirmă, dacă nu mă înşel, informaţiile noastre cu privire la aparatura lor. Gaddafi le furnizează arme, muniţie şi puţin explozibil. Nimic altceva.

— Dar, obiectă O'Hara de formă, Taylor riscă să stea în defensivă dacă nu-şi vede oamenii întorcându-se din Coasta de Fildeş.

— Ar putea să facă chiar mai mult dacă îi vede întorcându-se, iar ei îi povestesc că Serviciile Secrete americane s-au implicat în acest caz, nu? În plus, nişte oameni de-ai lui Charles Taylor, căci trebuie să fie cu zecile cei care dispar în fiecare zi. El va crede că au murit la frontieră, că au căzut într-o ambuscadă a lui Prince Johnson – va avea o mulţime de ipoteze posibile ca să explice dispariţia lor.

— Este periculos pentru Wendy Alton, zise O'Hara calm.

— Fiecare lucru la timpul lui. Avem timp până miercuri să ajungem în Liberia şi s-o recuperăm. Dacă voi avea nevoie să

câştig timp, îi voi trimite un mesaj lui Charles Taylor prin intermediul Ecomog-ului.

— În caz de nevoie, ţi-am lăsat în dosar coordonatele lui Broderick Thurmond, onorabilul corespondent al CIA la Freetown.

— Ruth e înarmată? întrebă Forest.

— Nu, răspunse O'Hara, dar îndată ce va fi instalată la etaj, Bob va dormi în camera vecină şi Fatou este plătită ca să dea alarma dacă se întâmplă cel mai mic lucru suspect.

— Ar fi mai bine dacă l-am băga pe Bob *în* camera ei.

— Da, zise O'Hara, gânditor. Poate că ar fi mai bine daca ai fi tu cel care i-ai servi drept gardă de corp. Bob Scorsoni e foarte eficace când e vorba de bătaie, dar are somnul puţin cam greoi.

— Mi-ar face plăcere să fiu garda acelui corp, zise Mercenarul. Dar trebuie să te avertizez că îţi asumi un risc, Mike. Când dorm în camera unei doamne atât de interesante ca Ruth Kettering, o fac în patul ei şi nu în altă parte.

O'Hara era cât se poate de surâzător.

— Atâta timp cât nu-i vei face vreun rău…

— Până acum n-am primit nici o plângere, replică Forest. Nu-ţi face griji. Poţi să pleci liniştit la Hafar al Batiu, mastodontule!

Trase un fum lung din ţigară, apoi adăugă:

— Când trebuie să se întoarcă Ruth ca să se întâlnească cu Jimmy Carter?

— Luni seară, după ceremonie.

— Mai sunt, deci, trei zile, zise Mercenarul, optimist. Dacă nu apare nimic neprevăzut, vor lăsa fata în pace până ce-şi va îndeplini misiunea.

— Nu vor încerca să facă nimic la Yamoussoukro în acest moment, spuse O'Hara. Având în vedere desfăşurarea forţelor de poliţie existente acolo ca să asigure securitatea personalităţilor invitate la ceremonie, acest lucru ar fi sinucidere curată.

— Cu toate că… zise Nike Forest, mulţimea şi busculada pot constitui un avantaj pentru cine vrea să treacă neobservat. Dar în privinţa lui Ruth, efectiv, n-au de ce să se îngrijoreze înainte să dea semne că a primit răspunsul de la Jimmy Carter şi că se pregăteşte să se întoarcă în Liberia. Nu vor încerca să o ucidă înainte ca fata să-şi termine de jucat rolul ce i-a fost atribuit.

— Îţi încredinţez această misiune cu sufletul împăcat, nenişorule. Ştii de unde vin instrucţiunile şi care e miza…

— Nu-ţi face griji, „fetiţo", zise Mercenarul, rânjind şi ducându-şi ţigara la gură.

Neînţelegerile cu Mike O'Hara nu durau niciodată mult timp.

— Îţi las şi fata cu sufletul la fel de împăcat, adăugă irlandezul. Să ai grijă de ea…

Mercenarul zâmbi şi un mănunchi de riduri îi brazdă faţa.

— Stai liniştit, Mike. Pe porcăria asta de misiune nu dau doi bani, dar pe Ruth intenţionez s-o dezmierd puţin. În primul rând, pentru că m-aş supăra foarte tare văzând o femeie ca ea luând un bilet pentru lumea celor drepţi. Şi, în al doilea rând, pentru că, dacă ei reuşesc s-o omoare, următoarele lor ţinte vor fi Bob Scorsoni şi eu în persoană…

CAPITOLUL V

Ca un mercenar disciplinat, Forest urmase întocmai sfaturile lui O'Hara, ca să asigure o cât mai bună protecţie lui Ruth Kettering şi, în cele din urmă, se instalase în camera acesteia. În acel moment toate temerile lui se confirmaseră. Patul fiind singurul loc de odihnă decent şi ocupanta legitimă a camerei refuzând să renunţe la drepturile ei pentru somnul mai sus menţionat, Mercenarul îi asigurase, prin forţa lucrurilor şi a învecinării, o protecţie foarte „apropiata". Pe scurt, păzise corpul cu o silinţă meritorie!

Astfel, în ciuda oboselii celor doi protagonişti, din vorba în vorbă, auziseră somiera metalică plângând până spre dimineaţă.

Era ora unsprezece şi ploaia încetase, dar un cer cenuşiu acoperea San Pedro când Forest, O'Hara şi Bob Scorsoni se aflau la o cafea în salonul micului hotel. Pe o masa, o piramidă de orez aştepta să fie aruncată în apa care fierbea, pentru pregătirea mesei de dimineaţă în timp ce, pe un fund de lemn, Fatou tăia carne de porc şi de găină în bucăţi mici. Într-un colţ, pe un reşou rezervat în acest scop, sosul, „sufletul" bucătăriei africane, era deja pe cale să fiarbă la foc încet, iuţi un cazan bombat, umplând atmosfera cu un miros condimentat.

— Ei? întrebă O'Hara, cu o licărire glumeaţă în ochi Nici o plângere?

Un zâmbet lumină pupila gri-verzuie a lui Forest.

— Dragul meu Mike, să ştii că un gentleman nu răspunde niciodată la acest gen de întrebare.

— Un gentleman nu face nici să geamă o creatură în halul ăsta, împiedicând omenirea să doarmă! Asta nu, domnule Forest, nu e bine să faci asta!

Capetele celor trei bărbaţi se întoarseră spre Fatou care, înţelegând necuviinţa gândirii lui, luă brusc acea culoare foarte deosebită a negrilor atunci când roşesc. Jena dispăru repede într-o izbucnire în râs şi Fatou îşi văzu din nou de treburile ei de la bucătărie. Dar Bob Scorsoni îi arunca acum ocheade interesate.

O'Hara plecă dimineaţă spre Freetown, de unde trebuia să ia un avion militar cu destinaţia Arabia Saudită. Dar, înainte de asta, au fost puse la punct ultimele detalii.

— Dacă condiţiile meteo nu vor fi foarte rele, Gustav se va

întoarce în cursul zilei, zise roşcovanul. Îndată ce va ajunge, vă va anunţa prin Abdou şi veţi putea…

— Abdou? îl întrerupse Bob Scorsoni.

— Şoferul de taxi, zise O'Hara. Şi el lucrează pentru noi. Gustav trebuie să fie în stare de alertă la aerodrom şi în măsură să asigure o decolare în orice moment. El va fi la dispoziţia voastră pentru deplasările importante. Pentru călătoriile mai mici, aveţi afară un Pajero 4×4.

— OK, zise Mercenarul. Bob, vei rămâne aici şi vei supraveghea împrejurimile. Eu, imediat ce voi termina de servit micul dejun, plec cu Ruth să fac o plimbare cu maşina ca să încerc să-i scot din poziţii pe copoii de la G2. Dacă observăm ceva, îi vom trage după noi. Tu va trebui să-i reperezi şi apoi să vezi unde se adăpostesc. OK?

— OK… mormăi Bob Scorsoni. Nu mă aşteptam la altceva. Pentru tine, plimbarea cu femeiuşcă… Pentru mine, acest hotel unde mori de cald!

Clinchetul perdelelor împotriva insectelor anunţă intrarea cuiva. Era Ruth. Vânătaia de pe obraz se ameliora văzând cu ochii şi, exceptând această supărătoare sechelă, tânăra femeie era proaspătă ca un trandafir, în ciuda – sau poate din cauza – sfârşitului nopţii petrecut în braţele Mercenarului. Bănuia că face parte din acea rasă de oameni cărora dragostea le reda forţele, în ciuda încercărilor grele prin care trec.

— Săracul Bob! zise ea, izbucnind în râs. Va trebui să te obişnuieşti.

— Cu ce?

— Cu căldura, bineînţeles, răspunse Ruth, zâmbind. Chiar în acest moment, la Monrovia sunt cu opt sau nouă grade mai mult decât aici şi plouă în fiecare zi.

*

Toate felinarele erau aprinse în ciuda soarelui care radia şi lumina din plin străzile largi, flancate cu arbori şi spaţii verzi. Trebuia să se consume electricitate. La câţiva zeci de kilometri, enormul baraj de la Koussou furniza o energic cu care nimeni nu ştia ce să facă. El şi voinţa Bătrânului se aflau la originea tuturor lucrurilor. Betonarea începuse douăzeci de ani mai devreme cu ridicarea Casei Partidului, un edificiu gigantic, construit în stil babilonian, apoi restul a fost făcut de jur împrejur. Două licee, două institute universitare, doua hoteluri de cinci stele. Palatul prezidenţial era un edificiu colosal, în stil neo-cartaginez ce

declanşase multe comentam, cu cripta sa cu patruzeci de sarcofage din marmură destinate primirii rămăşiţelor pământeşti ale Bătrânului şi ale apropiaţilor lui. Apoi somptuosul Palat al Oaspeţilor al cărui prim chiriaş a fost, în 1977, preşedintele Republicii Franceze Urmau grădinile şi nişte străzi mari de mai multe sute de metri. Totul era cu disperare gol. Căci, deşi oraşul fusese ridicat la rangul de capitală în 1983, marile industrii şi finanţele continuau să prefere Abidjanul.

În douăzeci de ani, micuţa localitate de aproape o mie de locuitori, aflată la două sute cincizeci de kilometri de Abidjan, văzuse cum populaţia sa se înmulţea cu douăzeci la sută. Colibele de paie lăsaseră locul turnurilor din sticlă, de beton şi de titan. Aici se născuse Felix Houphouet-Boigny. Ajuns la putere, făcuse totul pentru satul său natal. Cu o singură excepţie. Yamoussoukro, în ciuda acestei opulenţe, era bântuit de „sinistroza” oraşelor-ciuperci abandonate înainte de a ajunge la maturitate deplină.

Pentru asta, Bătrânul găsise repede soluţia: să facă din Yamoussoukro un înalt loc al creştinătăţii. Construise Notre-Dame-de-la-Paix, mult mai mare şi mult mai somptuoasă, se zice, decât San Pietro din Roma. Familia sa o dăruise Sfântului Scaun şi, mâine, în cele din urmă, consacrarea se va materializa. Sanctitatea sa papa Ioan Paul al II-lea în persoană va veni să binecuvânteze sanctuarul catolicismului african.

Neke Dilipomowroa, alias Mickey, nu era ultimul care se bucura de acest lucru. De fapt, venirea papei era cea mai mică dintre grijile lui. Ca mulţi dintre liberienii Mano, Mickey era jumătate luteran, jumătate animist şi, dacă avea să se bucure, o făcea datorită mulţimii neobişnuite care, în apropierea ceremoniei, va popula Yamoussoukro şi îi va permite astfel să treacă neobservat.

După ce o părăsise pe Ruth Kettering, rămăsese la Yamoussoukro ca să supravegheze toate mişcările lui Jimmy Carter. Făcea acum aproape permanent de pază în faţa Palatului Oaspeţilor, iar ceilalţi trei coechipieri o urmăriseră pe ziaristă până la San Pedro.

Tocmai asista la venirea lui Jacques Chirac, apoi, câteva minute mai târziu, la cea a lui Jean-Cristophe Mitterrand, când un eveniment neaşteptat îi trezi atenţia aţipită de digestia laborioasă a unui pui de găină înfulecat în urmă cu o jumătate de oră. Un alb ce părea a fi o „gorilă”, care intrase în Palatul Oaspeţilor în urma unei discuţii animate cu poliţiştii ce asigurau

paza, tocmai se pregătea să iasă împreună cu Jimmy Carter.

Preşedintele purta pălărie, ochelari negri şi în mână avea o servietă. În mod vizibil, făcea tot posibilul ca să treacă neobservat. Individul, care constituia iniţial unica sa escortă, ducea un enorm sac de tip militar. Îl urcă pe Carter într-un jeep şi plecară în trombă. Asta părea o schimbare bruscă de adresă.

Mickey sări în maşina sa Santana, demară şi porni pe urmele jeep-ului. Rulau aşa de repede, încât ar fi trebuit să-i piardă chiar înainte de ieşirea din Yamoussoukro.

Cei doi tipi erau albi şi, pentru poliţişti, era sinonimul oficialilor care aveau toate drepturile. Mergând în urma lor, pe bulevardul Giscard d'Estaing, cu aproape o sută douăzeci la oră, Mickey avu ceva emoţii. Fusese privit ciudat, dar îl lăsaseră să treacă, luându-l probabil drept unul dintre cei abilitaţi.

Încă o dată, Mickey îşi binecuvântă soarta…

Nu erau deloc singuri pe stradă, ceea ce îi permitea să nu fie reperat. Rulară cu viteză mare pe o distanţă de şapte sau opt kilometri.

Mickey încetini îndată ce virară la stânga şi părăsiră autostrada Yamoussoukro-Bouake. Jeep-ul nu mai avea cum să-i scape acum, căci, parcurgând această rută, se ajungea la o singură destinaţie: aeroportul de la Ngattakro aflat la aproximativ cincisprezece kilometri la nord de Yamoussoukro. Neke Dilipomowroa nici măcar nu mai încercă să-i urmărească. Îi lăsă să se depărteze.

Douăzeci de minute mai târziu, el era la Ngattakro şi intră în turnul de control cu un teanc de bancnote verzi în buzunar, cel mai bun mijloc de a dezlega limbile într-o ţară în care oamenii trebuiau adesea să ocupe două locuri de muncă pentru a reuşi să supravieţuiască. Ieşi foarte repede, uşurat de dolari şi îmbogăţit cu informaţia pe care voia să o obţină Falcon-ul 900 al lui Jimmy Carter avea destinaţia Abidjan.

Găsi o cabină telefonică şi îl sună pe Jerry Oyobouty, comandantul lui, care se afla la San Pedro împreună cu ceilalţi doi tipi însărcinaţi cu supravegherea lui Ruth Kettering. În Coasta de Fildeş, una dintre ţările cele mai stabile şi mai puţin sărace din Africa de Vest – împreună cu Senegalul telefonul avea meritul de a funcţiona.

Acest telefon, de altfel, era singurul semn de modernism în coliba de paie rechiziţionată de oamenii din G2. Tocmai acest lux, rar la San Pedro, fusese cel care îl determinase pe Jerry Oyobouty să facă această alegere, sosind cu Ferdie şi Bamba pe

urmele lui Ruth şi Bob Scorsoni. El înţelesese că ziarista şi americanii intenţionau să se instaleze un moment la *Bougainvilliers.*

Coliba cea mare de chirpici era ocupată de un vrăjitor, cele trei femei ale sale şi cei şapte copii. Toţi o şterseseră bucuroşi de acolo, chiar în acea noapte, în schimbul a două mii de dolari americani. Vrăjitorul nu încercă nici măcar să se tocmească, de teamă ca clienţii să nu se răzgândească. Cu o asemenea sumă, avea cu ce să îşi înceapă o nouă viaţă.

Oyobouty asculta cu atenţie raportul lui Mickey, se gândi un moment, apoi ordonă:

— Trebuie să ajungi din urmă avionul la Abidjan. După toate aparenţele, Carter încearcă să plece pe furiş. Poate ca să scape de supraveghere. Trebuie să ştim ce va face o dată ajuns la Abidjan. Toată strategia noastră depinde de asta.

— De ce? întrebă neliniştit Mickey. Ai ceva noutăţi, comandante?

— Unul dintre americani a plecat în această dimineaţă. Probabil că era şeful, venit numai ca să pună la punct misiunea. Ziarista a rămas la hotel cu doi bărbaţi: un tip solid şi ras în cap şi altul cu o bantă neagră peste ochiul stâng. În acest moment, fata e la plimbare cu chiorul. Ferdie şi Bamba îi urmăresc. E foarte posibil ca preşedintele Carter să plece mai devreme în Liberia. Dacă este aşa, va trebui să ne întoarcem şi noi.

— Înţeleg, zise Neke Dilipomowroa. Dacă Jimmy Carter pleacă spre Liberia, înseamnă că avem câmp liber ca să-l arestăm şi mai ales ca americanii să nu afle nimic.

— Pentru moment, stau liniştit. Sunt sigur că nu bănuiesc că-i urmărim, altfel ar fi reacţionat. Riscul este în momentul în care Ruth Kettering se va întoarce la Yamoussoukro. Dacă ea nu-l va găsi pe Carter, va da alarma.

— Concluzie: trebuie lichidată fata, cât mai repede cu putinţă, împreună cu cele două gărzi de corp ale ei, dacă vrem să avem toate şansele să-l arestăm pe Carter.

— Exact, încuviinţă Oyobouty. Totul depinde de tine. Noi nu avem mijloacele necesare ca să luăm legătura cu ai noştri din Liberia. Deci, vom fi obligaţi să improvizăm în funcţie de circumstanţe. Dacă Jimmy Carter pleacă, trebuie să-i ucidem pe ziaristă şi pe prietenii ei americani. Dacă rămâne, trebuie să aşteptăm ca ea să primească un răspuns, s-o prindem ca s-o facem să vorbească şi apoi să-i facem de petrecanie.

— Am înţeles, comandante, zise Mickey. Te voi anunţa imediat

ce voi avea noutăţi cu privire la intenţiile lui Jimmy Carter.

Părăsi cabina telefonică şi se îndreptă spre aeroport ca să încerce să găsească un loc în avionul cu destinaţia Abidjan.

*

Mercenarul constată cu profundă satisfacţie că ideea sa de a se plimba cu maşina împreună cu Ruth fusese foarte buna Conform previziunilor sale, îi observaseră pe urmăritori imediat: erau doi agenţi secreţi ai G2, pe care ziarista îi identifică cu uşurinţă. Unul dintre cei doi indivizi bine dispuşi nu era altul decât Ferdie, bruta care îl asistase pe Roy Menn Laywhyea în timpul capturării lui Wendy Alton şi a ghanezilor, la Robertsfield.

— Celălalt, cel care poartă o barbă nerasă de trei zile, bine întreţinută a la Charles Taylor, e Bamba, zise Ruth. Mai lipsesc doi: Mickey, cel care a venit nervos la spitalul „Saint-Joseph” cu o perucă roz pe cap şi Jerry Oyobouty, un om rău, mic de statură, musculos şi suplu ca o maimuţă, care este comandantul lor.

Abia urcaseră în Pajero că şi porniseră în urmărirea Range Roverului liberienilor. Cu un umor puţin prea spontan pentru gustul americanului, Ruth îşi exprimase dorinţa să facă o plimbare în direcţia Tabou, pe coastă, la aproximativ o sută de kilometri de San Pedro.

— Vom profita de asta ca să facem o baie, zise ea. Timpul este frumos. Şi poate ca să facem şi altceva… Numele este destinat ca să îl încălcăm…

— Cum? Ce să încălcăm?

— Tabuul! Te incită?

Bineînţeles că îl incita. Numai că…

— Nu suntem aici ca să ne jucăm de-a turiştii, *baby,* ripostă Mercenarul. În primul rând, e prea multă lume pe coasta de la Tabou, iar eu vreau să stau liniştit ca să-i pot studia bine pe „îngerii păzitori”. În al doilea rând, Tabou se află la numai douăzeci de kilometri de Cap Palmas, localitate care marchează frontiera cu Liberia. Imaginează-ţi puţin că, în pofida a tot ceea ce presupunem noi, ei au mijloacele necesare să ceară ajutor de partea cealaltă a frontierei, în cazul în care ar ieşi cu scandal… Prefer, pentru moment, să fiu cât mai departe posibil de această ţară.

Din cauza asta fu numit personaj grosier, individ ursuz şi nesuferit! Primele nebunii amoroase de dimineaţă, primele cuvinte dulci după-amiază. Aşa e viaţa…

Cu ochiul îndreptat spre oglinda retrovizoare a maşinii sale,

Forest îi supraveghe pe „îngerii păzitori” pe tot timpul plimbării. Din când în când, întorcea capul ca să o privească pe Ruth Kettering. Ea vorbea calm, comenta curiozităţile. Era chiar atât de inconştientă faţă de ameninţările care se abăteau asupra vieţii sale, sau se prefăcea ca să nu încingă atmosfera şi aşa tensionată?

Era greu de spus.

Forest îi oferi astfel însoţitoarei sale incomparabilele frumuseţi ale unei vizite la barajul din San Pedro, aflat pe fluviul cu acelaşi nume. Merse treizeci de kilometri pe şoseaua asfaltată spre nord, apoi viră la stânga pe un drum de ţară ce se întindea pe aproape zece kilometri, iar restul excursiei pe jos, ca să se apropie de monstrul de beton plantat în plină savană. Plimbarea era mult mai scurtă – lucru ce evita pierderile de timp – şi mult mai indicată ca să le permită o supraveghere discretă a celor doi indivizi. Aşa cum prevăzuse, Ferdie şi Bamba îi urmăreau cu prudenţă, ca nişte adevăraţi copoi, fără să încerce să le facă ceva.

— Ce expediţie pasionantă! zise Ruth când porniră înapoi spre casă.

— Nu pasionantă, ci instructivă, replică Mercenarul. Am descoperit deja doi dintre ei. Acum e rândul lui Bob să intre în joc şi să le repereze ascunzătoarea. Căci sunt convins că ceilalţi doi sunt pe undeva prin San Pedro.

*

Imediat ce ajunseră la San Pedro, Forest opri maşina Pajero pe micuţa esplanadă care servea drept parcare a hotelului, ştiind că Bob le pândea sosirea. Condus de Abdou, în taxiul său, Scorsoni porni în urmărirea celor doi bărbaţi. Era o metodă bună de a trece neobservat. Ce putea fi mai banal decât taxiul celebrului Abdou străbătând periferiile oraşului San Pedro?

Mercenarul şi Ruth se întorseseră la *Bougainvilliers* de mai puţin de un sfert de oră, când Bob Scorsoni îşi făcu şi el apariţia.

— Le-am descoperit ascunzătoarea, zise el. A fost floare la ureche.

— Dacă restul s-ar putea derula la fel de uşor! zise Forest. Haide să discutăm sus.

— Adu-ne ceva de băut, Fatou! strigă omul de la SQUAD, urcând spre unicul etaj, pe urmele lui Forest şi ale lui Ruth.

— Îndată! se auzi vocea lui Fatou din bucătărie.

— Ia spune, cam ai cârlig la ea! observă Ruth, râzând.

— Aţi fost cuminţi, cel puţin, în timpul siestei?

— Aiurea… mormăi Bob Scorsoni. Siesta mi-am făcut-o în parcare, în taxi. Şi pot să-ţi spunea n-a fost deloc plăcut. Să stau cu Abdou în maşină. Miroase al dracului de urât!

*

Ferdie şi Bamba abia ajunseră de un minut la coliba din paie rechiziţionată, când sună telefonul. Oyobouty ridică receptorul şi făcu semn celor două gorile să se aşeze.

Ascultă în linişte noutăţile corespondentului său, apoi zise:

— E bine, Neke. Vei lua din nou avionul spre Yamoussoukro, vei recupera maşina Santana şi vei veni aici.

Închise apoi telefonul, se întoarse spre cei doi acoliţi şi zise:

— Mickey este la aeroportul din Port-Bouet, la Abidjan şi mă anunţă că Jimmy Carter se pregăteşte să decoleze spre Freetown.

— Freetown… zise Ferdie, gânditor. Asta înseamnă că intenţionează să plece în Liberia?

De mai bine de o lună, traficul aerian spre Liberia practic încetase, excepţie făcând elicopterele din *US Air Force,* care veneau să îmbarce refugiaţii ce avuseseră şansa să ajungă în zona portului, controlată de trupele din Cedeao.

În rest, rarele schimburi de mărfuri sau de pasageri se făceau pe cale maritimă prin portul din Freetown, în Sierra Leone.

— Bineînţeles, zise Oyobouty. Cum aeroportul din Robertsfield se află sub controlul nostru, orice aterizare aici este interzisă.

— Mai puţin pentru avioanele care vin de la Tripoli, rectifică subtil Bamba, mângâindu-şi barba nerasă de trei zile, pe care o îngrijea cu mare dragoste, încercând s-o facă să semene cu cea a dumnezeului său: Charles Taylor.

— Evident, imbecilule! urlă Jerry Oyobouty. La nevoie, dacă Jimmy Carter va cere CIC-ului autorizaţia de aterizare a avionului Falcon 900 la Robertsfield, ea îi va fi imediat acordată. Sunt şanse mari ca preşedintele Carter să ia un vapor la Freetown şi, o dată ajuns la Monrovia, să se plaseze sub protecţia căştilor albe. Cel puţin să reuşească să stea la distanţă de acea hienă de Samuel Doe şi să obţină autorizaţia de aterizare pe aerodromul Springs Payne, lângă palatul prezidenţial. Dacă situaţia nu s-a mai schimbat de la plecarea noastră, centrul oraşului trebuie să fie în continuare în mâinile acelor krahni mârşavi.

Lui Jerry Oyobouty îi plăcea să fie el cel care să răspândească informaţia. Doar era comandantul! Era normal ca el să fie cel mai

inteligent şi cel mai bine informat. Ferdie îl asculta, nu cu foarte mare atenţie, curăţindu-şi nasul, iar Bamba se întreba când va putea să se întoarcă înapoi în ţară.

Ferdie se ridică. Se deplasă până în fundul colibei luminată sordid prin ferestrele fără geam. Îngenunche în faţa unei lăzi din lemn şi scoase din ea o sticlă de Cutty Sark pe care o duse la gură. După ce sorbi copios, se întoarse la compatrioţii lui, dând sticla comandantului său care bău un sfert din ca înainte de a i-o întinde lui Bamba.

Jerry Oyobouty îşi şterse buzele cu o mânecă şi un rictus făcu să i se întindă buzele de babuin.

— Odată ce Carter a părăsit Coasta de Fildeş, nici noi nu mai avem ce să facem aici, reluă el. Din contră, misiunea noastră constă de acum înainte în avertizarea cât mai repede posibil a lui Charles Taylor cu privire la ultimele noutăţi în această misiune.

— Plecăm fără să-i mai aşteptăm pe Mickey? întrebă Bamba.

— Mickey nu va ajunge decât mâine dimineaţă. Trebuie să se întoarcă la Yamoussoukro, să-şi recupereze maşina, fapt ce reprezintă aproape patru sute de kilometri trecând prin Issia. Iar acesta este singurul drum practicabil în acest anotimp.

Bamba căscă zgomotos, deschizând un plisc de corb care lasă să îi cadă prada.

— Îmi pare bine că trebuie să-l aşteptăm, zise el cu o voce greoaie. Ne vom putea „drege” până atunci.

Jerry Oyobouty îşi regăsi tonul său marţial de comandant:

— Să crezi tu asta, băiete! Ne-a mai rămas încă un lucru de făcut, înainte de a ne întoarce acasă: lichidarea martorilor. În această noapte, vom intra în hotelul *Bougainvilliers* şi îi vom ucide pe americani, pe ziaristă şi pe patroană. Am verificat: nu mai sunt şi alţi clienţi.

— Şi Abdou? întrebă Bamba.

Brusc, se trezi de-a binelea şi bine dispus, gândindu-se la perspectiva de a încerca iar profunda bucurie pe care o avusese totdeauna când vărsa sângele altora.

— Şi pe Abdou, bineînţeles, dacă este acolo. Nu trebuie să lăsăm nici o urmă în spatele nostru. Înainte de lăsarea nopţii, te vei duce în recunoaştere. Îmi vei aduce informaţii despre situaţia de acolo şi vom elabora planul pentru lichidarea tuturor.

*

Îndată ce ajunseră în camera sa. Mercenarul reveni la preocupări mai serioase.

— Ei? Unde locuiesc măscăricii noştri?

— La aproximativ cinci sute de metri de aici, imediat după poştă, răspunse Scorsoni. Locuiesc într-o colibă mare din paie. Ca să nu fiu remarcat, am fost nevoit să-i cer lui Abdou să mă lase pe strada Sassandra şi m-am întors pe jos, ocolind Piaţa Independenţei.

Având în vedere timpul record făcut de Bob ca sa se întoarcă la hotel, Forest înţelegea de ce matahala abia mai respira. Clătină din cap. Reperase deja poşta cartierului, o clădire la acelaşi nivel, cu un acoperiş plat în formă de terasă, pe care cineva – probabil chiar proprietarul – creştea nişte păsări de curte între patru stâlpi de lemn înconjuraţi de grilaje. Fiecare se descurca cum putea ca să se obişnuiască cu sărăcia care strangula continentul african.

— Foarte aproape de aici, este logic, zise el, aprinzând un Camel. Au descoperit destul de repede o ascunzătoare ca asta, aşa pe nepregătite…

— Aici, dacă ai bani, descoperi orice, îi zise Ruth. În mod sigur, au eliberat coliba oferind o sumă mare de bani, plus câteva ameninţări ca să fie de ajuns.

Ea tăcu, căci Fatou tocmai bătuse la uşă şi intrase în cameră, aşezând pe masă patru pahare, o sticlă de sirop de migdale, o carafa cu apă minerală şi o sticlă de *canna,* un soi de rom din Guineea Bissau, foarte vechi, foarte tare şi care te vindeca de orice durere.

— Ăsta e cadoul domnului Bob. Să-mi spuneţi dacă mai doriţi şi altceva! zise ea mândră înainte de a ajunge la uşă.

— *Damnit!* exclamă Forest. Să ştii că ai dreptate, Rutid Bob a făcut, o cucerire de toată frumuseţea!

De data asta, Scorsoni nu o luă ca pe o glumă.

— Începi să mă agasezi, Nike. Eu te-am întrebat ceva pe tine?

Mercenarul nu zise nimic. Zâmbi şi un mănunchi de riduri încreţi faţa căpitanului-corsar. Înţelegând atunci că reacţia sa îl trădase mai bine decât orice altă confesiune, Scorsoni deveni roşu ca racul fiert, se scărpină pe gât, nefiind deloc în apele sale, apoi întrebă:

— Bine, atunci ce vom face cu aceşti tipi din G2? Îi eliminam?

— Nu, pentru moment, răspunse Nike Forest, sudând fumul tras de ţigară pe nări. Acei tipi ştiu că Jimmy Carter se află la Yamoussoukro. Mai ştiu că nu pot face nimic împotriva lui aici în Coasta de Fildeş: nu vor acţiona.

— Asta spune Mike, obiectă Ruth.

— Asta spun şi eu, ripostă Forest.

Bob Scorsoni servi trei porţii de sirop de migdale, apoi turnă apă şi adăugă o gură de *canna.*

— Cocteil San Pedro! zise el, întinzând un pahar lui Ruth, apoi lui Nike Forest.

Musculosul nu zăbovise prea mult înainte să descopere specialităţile locale. Forest putea să pună prinsoare că mai descoperise şi altele, mult mai încântătoare, în după-amiaza aceea, în compania lui Fatou. Duse paharul la gură. Băutura era răcoritoare şi plăcută la gust.

— Ai avut cu tine patru tipi atunci când ai venit din Liberia? întrebă Bob Scorsoni.

— Da, răspunse Ruth, bând o gură de „cocteil San Pedro", aşa cum v-am mai spus. Am venit cu o maşină Santana şi cu un Range Rover.

— Nu erau decât trei liberieni în coliba de paie de lângă poştă, zise Scorsoni. Cei doi care v-au urmărit mai devreme şi un tip mic de statură ce părea a fi şeful lor.

Un rid de supărare încruntă sprânceana vizibilă a lui Forest.

— Va trebui să clarificăm asta, zise el, suflând fumul de la ţigară spre tavan. Ai văzut mai multe maşini?

— Nu, una singură, răspunse Scorsoni. Range Rover-ul celor doi vlăjgani.

Forest trase încă un fum din ţigară.

— Există sigur o explicaţie, zise el pe un ton preocupat, *Ar* fi putut să lase un câine de pază la Yamoussoukro, care să-l supravegheze pe Jimmy Carter.

Ruth bău gânditoare şi aşeză apoi paharul pe masă.

— Ar trebui să mergem la Yamoussoukro şi să încercăm să vedem dacă tipul din G2 se află acolo.

— Nu acum, obiectă Forest, scuturând scrumul în scrumieră. Consacrarea bisericii are loc poimâine, deci Jimmy Carter nu se va mişca înainte de terminarea ceremoniei.

— Şi dacă Taylor avea posibilitatea să vorbească direct cu Jimmy Carter, propuse Bob Scorsoni, plin de bunăvoinţă. Ai fi putut foarte bine să pună la punct toată această poveste cu Ruth numai ca să ne orienteze pe o pistă falsă…

— E imposibil, zise Mercenarul. Într-un asemenea caz, Ruth ar fi fost moartă la ora asta.

Tânăra ziaristă se întunecă la faţă.

— Scuză-mă că am spus-o într-un mod chiar atât de crud, *baby,* reluă Forest, mângâindu-i mâna. Dar asta e realitatea. Acei

nemernici te-ar fi trimis să duci mesajul preşedintelui Carter, apoi ţi-ar fi luat locul. Şi te-ar fi eliminat pentru că ai fi devenit incomodă pentru ei.

Ea încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Şi dacă Mickey se află la Yamoussoukro? întrebă ca.

Forest trase un fum lung din ţigară. Un zâmbet formă un mic evantai în colţul unicului său ochi.

— Asta, *baby,* este o întrebare bună. Chiar asta voiam să întreb şi eu.

— Credeam că nu vrei să mergem la Yamoussoukro.

Forest clătină din cap.

— E inutil. Am trei domni aici de la care pot să obţin orice informaţie doresc. În această noapte, mă voi duce să arunc o privire în acea colibă de paie, aflată lângă poştă. Trebuie să găsesc un mijloc de a-i elimina.

— Crezi că ar putea încerca un atac în seara asta? întrebă tânăra jurnalistă.

Ruth Kettering înţelesese, acum, că oamenii din G2 o condamnaseră la moarte. Pentru prima oară de azi de dimineaţă părea puţin mai agitată. Americanul zâmbi. Curajul acestei femei îl năucea, pur şi simplu.

— După părerea mea, sunt foarte puţine şanse să treacă la acţiune înainte să te întorci în Liberia, adică înainte să le dovedeşti că te afli în posesia răspunsului lui Jimmy Carter. Dar nu putem şti niciodată, se poate să fi avut loc nişte răsturnări de situaţie, ne putem înşela în privinţa intenţiilor lor. Este mai bine să nu ne încredem prea mult. Prima măsură: vom organiza mai multe schimburi de gardă. Bob, tu vei sta primul sfert. Noi avem nevoie de puţină odihnă şi de un duş bun după această plimbare la barajul San Pedro.

Musculosul dădu din cap. Avea cu totul alte planuri împreună cu Fatou. Se ridică şi mormăi o frază neinteligibilă. Milos, Nike Forest îl strigă:

— Bob! îi vei spune lui Abdou să te schimbe când va veni. Faţa tristă a lui Bob Scorsoni căpătă dintr-odată o expresie de bucurie totală.

*

Bamba intră în colibă, zâmbind.

— Ei bine? întrebă Jerry Oyobouty. Ai inspectat terenul? Vrând să sporească suspansul, Bamba apucă sticla de Cutty Sark şi bău un gât lung înainte de a-i răspunde.

— Da, am inspectat terenul şi, credeţi-mă, a meritat. Abdou păzeşte în parcare, trăgând un pui de somn în Toyota sa galbenă. Ceilalţi patru fac dragoste în camerele lor. Am intrat prin spate, escaladând balconul. Nu m-a văzut nimeni. Nici un cutremur nu l-ar putea trezi pe Abdou.

— E momentul să pornim la acţiune, hotărî Jerry Oyobouty. Îl ucidem pe Abdou în maşina lui şi apoi îi vom lichida şi pe ceilalţi, în camerele lor. Dar fiţi foarte atenţi. Disciplină şi discreţie! Suntem la aproape o sută cincizeci de kilometri de frontieră şi pe un drum aproape impracticabil, deci nici nu se pune problema să tragem cu arma şi să avem probleme cu poliţia locală! Nu vreau focuri de armă. Vom merge cu arme albe şi apoi vom aduce cadavrele aici. Mai târziu, la noapte, le vom arunca în mare.

Un zâmbet strălucitor lumină faţa lui Bamba. Simţea dorul să provoace vărsare de sânge, dar şi să violeze femeile capturate pe drum în coloniile de refugiaţi.

— Să nu mai pierdem timpul, zise Ferdie, strecurând un cuţit mare la centură şi apucând maceta aflată pe o cutie de lemn.

…La vest, soarele începea să apună când cei trei ucigaşi, înarmaţi până-n dinţi, ieşiră din coliba de paie şi se îndreptară spre hotelul *Bougainvilliers.*

CAPITOLUL VI

Forest şi Ruth tocmai făcuseră dragoste, direct pe rogojina care acoperea podeaua. Acum se destindeau sub un duş rece. În bucătărie, la aparatul de radio al lui Fatou se auzea un cântec camerunez interpretat de o formaţie din Adjame. Muzica invada hotelul, însoţită de mirosuri de condimente care anunţau că masa de seară este prelungită.

Ruth îşi fricţionă părul arămiu şi apoi se lungi, lascivă, făcându-i o plăcere evidentă să lase apa să îi curgă şiroaie pe piele.

— În Africa, numai sub duş te simţi bine, murmură ea.

— Nu păreai că te simţi chiar atât de rău mai devreme, pe rogojină…

Forest veni lângă ea, sub duş. Febra dragostei licărea încă în ochii ei verzi.

Afară, norii de răzleţiseră şi soarele african, care strălucea în spatele ochiului de geam, îşi arunca razele roşii pe pielea bronzată şi se îmbina cu apa ca să scoată în relief delicatele ei rotunjimi.

Simpla vedere a acestei femei atât de frumoase, care i se dăruise cu atâta înflăcărare, reînvia dorinţa lui Forest. Rămaseră un lung moment aşa, foarte aproape unul de celălalt, bucurându-se de liniştirea simţurilor după partida de dragoste. În acelaşi timp, Mercenarul se întreba ce fată ciudată era această Ruth. Ea nu pusese încă inevitabila întrebare despre felul în care îşi pierduse ochiul şi părea să fie gata să înfrunte pericolul cu o seninătate mai puternică decât mulţi bărbaţi de meserie. Este adevărat că exercitarea profesiei de reporter în plină zonă de luptă o călise, în mod indiscutabil, mai ales pe un teren atât de periculos şi năucitor precum cel al Liberiei…

Tânăra femeie opri brusc apa şi se scutură ca un căţeluş. Bărbatul o contemplă în timp ce ea sări pe covorul din baie şi apoi începu să-şi şteargă gleznele, picioarele, pântecele. Sări şi el pe covor, o apucă de încheietura mâinilor şi sorbi cu lăcomie picăturile de apă aflate pe globurile de bronz ale sânilor ei.

Ruth îşi îndreptă spatele, dând drumul prosopului şi îşi bombă pieptul, ca să ofere mai bine americanului fructele delicioase. Forest zâmbi fără să-şi întrerupă activitatea când ea scoase un

geamăt lung de satisfacţie. Apoi Mercenarul simţi degetele ei în părul de pe pieptul său, alunecând spic burtă, apucând ceea ce căutau şi prinzând curaj în mângâierea lor ca să-i reînvie dorinţa. Nu dură mult. Ruth Kettering făcea parte din categoria femeilor care provocau dorinţa doar prin undele de senzualitate emanate de fiinţa lor. În plus, avea mult talent. Cu un instinct foarte sigur, ea îşi copleşi partenerul cu mângâieri subtile care ar fi înnebunit pe stoicul cel mai înrăit.

Forest respecta stoicismul, dar nu avea nici o informaţie livrescă despre el şi i se părea foarte bine aşa.

Cu răsuflarea întretăiată, o trase pe Ruth spre el, agitat, gata să o posede la fel de sălbatic ca mai devreme.

— Încet... încet... Soldat obscen ce eşti...

El ştia că ea se excita tachinându-l aşa. Zâmbi şi aluneca o mână spre fundul rotund al lui Ruth. Ea gâfâi când el îşi atinse obiectivul şi, din nou, murmură:

— Încet, Nike... în... cet...

Dar, în acelaşi timp, pântecele ei se deda unui dans frenetic lângă cel al Mercenarului şi mâinile sale febrile făceau un masaj dur, aproape dureros, sexului americanului, întins în faţa sa ca un baston de vrăjitor. Voia mai încet? Foarte bine. Stăpânindu-se, el hotărî să facă aşa cum dorea.

Apucând cu ambele mâini fesele rotunde ale lui Ruth, o ridică de la podea. Adorabilele emisfere erau exact calibrate pe mărimea palmelor sale. Începu apoi să ciugulească fructele coapte, suculente, totodată dure şi moi, dulci şi parfumate.

El simţi brusc pe burtă frecarea suavă a părului arămiu care încerca să-l copleşească. Ruth închise frumoşii ei ochi verzi şi întredeschise buzele, lăsând să scape un suspin de plăcere, care abia se putu auzi. Forest muşca uşor vârfurile sânilor ei pe care le simţi cum se ridică şi capătă volum în gura lui. Delicioase bunătăţi!

— Oh... murmură ea cu o voce răguşită. Vino, Nike... Vino repede!

Ea îl căuta, din ce în ce mai asaltată de dorinţă. Îl găsi şi îl ghidă spre floarea ascunsă în inima pădurii roşcate. Scoţând un mic geamăt, Ruth îl introduse în ea cu o mână febrilă. Dar Nike Forest hotărâse altceva. Înfrânându-şi dorinţa, el continua să o stimuleze pe cea a lui Ruth, străduindu-se să rămână în aşteptare.

— Nike, nu! imploră frumoasa ziaristă. Vino, nu mai pot!

El îi abandonă sânii şi îi sărută buzele, apoi o privi. Cu gura

deschisă, ochii închişi, tânăra avea faţa crispată, în aşteptare. După expresia sa, ai fi crezut că suferă. Forest se îndoia însă de asta. Ruth se afla, pur şi simplu, la capătul rezistenţei, dar, menţinându-se în mod deliberat afară din breşa oferită, el îşi continua jocul pervers, ca şi cum ar fi ezitat să o facă. Numai atunci când ea începu să mârâie ca tigroaică în călduri, împingându-şi furioasă pântecele spre cel al amantului, cedă imboldurilor femeii.

Jos, în bucătărie, melodia cameruneză lăsă locul lui Alfa Blondy, copilul teribil al reggae-ului din Coasta de Fildeş, starul în devenire din Treichville. Apoi radioul se opri brusc şi acum se auzeau gemetele care indicau faptul ca Bob Scorsoni predase garda mai departe lui Abdou, profitând acum de activităţi desfătătoare în compania tinerei Fatou. Dar nici Nike Forest şi nici Ruth Kettering nu observară diferenţa. Erau prea concentraţi asupra propriei lor plăceri.

Imediat ce năvăli puternic în ea, Mercenarul simţi unghiile partenerei zgâriindu-i spatele. Apoi corpul ei tandru tremură, zdruncinat cu violenţă, îndelung, de contracţiile plăcerii. El o strânse la piept cu toată forţa, presând impetuos rotunjimile şi gemând zgomotos, se descărcă şi îşi pierdu echilibrul. Căzură pe rogojină, lipiţi unul de celălalt, într-un orgasm dezlănţuit.

Sătui de dragoste, epuizaţi, rămaseră acolo, întinşi şi cufundaţi în somn în momentul în care, la apus, întunericul cădea peste Pointe Kourou şi Roc Berebi.

*

Ziua lăsase în mod brusc locul nopţii tropicale şi nici un felinar nu lumina acel cartier amărât. Trei bărbaţi traversară Piaţa Independenţei, cu armele ascunse sub hainele lor de luptă. Periferia oraşului San Pedro cuprindea o grămada de clădiri şi de locuinţe din paie şi chirpici. Pasările de noapte preferau cluburile zgomotoase şi străzile luminate ale centrului oraşului. Era puţină lume: câţiva bătrâni aşezaţi pe nişte rogojini care discutau în faţa colibelor lor, nişte lemei care terminau de pisat meiul sau maniocul pentru masa de seară, două fete îmbrăcate cu rochii cu volane, cu ochii machiaţi cu fard şi buzele colorate cu pudră de henna, care te invitau la o seară pentru câteva sute de franci, câţiva copilaşi goi şi jegoşi care se jucau cu nişte cutii de conserve.

În şir indian în spatele lui Bamba, Ferdie şi comandantul Oyobouty înaintau în linişte spre micuţa esplanadă. Acolo,

asemenea unei uriaşe fiare galbene, Toyota lui Abdou se detaşa din întunericul nopţii.

Brusc, vioaie ca o felină ce sare asupra prăzii, noaptea africană învălui oraşul San Pedro în întuneric. Era deja beznă când liberienii ajunseră în parcare şi apoi în dreptul maşinii de teren.

Abdou sforăia, lungit pe bancheta din faţă, cu un braţ peste ochi. Capul se odihnea pe locul rezervat în mod normal fundului şoferului. Ferdie rămase mai în spate ca să pândească. Într-un balet perfect orchestrat, Jerry Oyobouty deschise brusc portiera în timp ce Bamba plonjă înăuntru, cu cuţitul în mâna dreaptă şi, cu cealaltă mână, acoperi gura lui Abdou, împiedicându-l astfel să urle. Cu un gest sigur, Bamba îi tăie gâtul dintr-o parte în alta, dintr-o singură lovitură.

Abdou nu avu timp nici măcar să înţeleagă ce i se întâmpla. Poate că nici măcar nu avusese timp să se trezească.

— Bună treabă, aprecie Oyobouty cu voce joasă, în timp ce Bamba îşi ştergea lama cuţitului de hainele lui Abdou. Acum mergem în interiorul hotelului. Ferdie, tu vei intra prin faţă. Te vei ocupa de cei doi care sunt în bucătărie. Bamba şi cu mine escaladăm balconul şi ne ocupăm de chior şi de roşcată. Ne întâlnim pe scară.

Ferdie dădu din cap şi dispăru în întuneric.

*

Primul gest al lui Jimmy Carter, o dată sosit la Freetown, fu să-l sune pe comandantul-şef al forţelor de la Cedeao, una dintre puţinele persoane pe care le puteai contacta telefonic la Monrovia, graţie legăturilor radiotelefonice amplasate de serviciile sale de transmisie şi să-i ceară un loc pentru el însuşi şi echipa sa la bordul uneia dintre vasele Ecomog-ului, care plecau spre Monrovia.

Răspunsul generalului Arnold Quainoo fu un refuz politicos, dar categoric:

— Deşi vă respect foarte mult, nu pot să-mi asum această responsabilitate, domnule preşedinte. Riscurile sunt prea mari. Vasele noastre sunt frecvent bombardate de artileria lui Charles Taylor.

Evident, Jimmy Carter se ferise să menţioneze că trebuia să se întâlnească cu Charles Taylor.

Sigur, se aştepta la o rezistenţă de principiu din partea generalului ghanez, dar se gândea, folosindu-se de toată puterea

sa de persuasiune, că va reuşi să-l convingă pe Arnold Quainoo cu argumentele sale. Insistă deci, schimbând de data asta strategia şi aruncând în discuţie latura umanitară:

— Pot folosi avionul organizaţiei mele, dacă îmi garantaţi un loc de aterizare protejat. Generale, cred că a venit timpul să punem la cale o acţiune de mare anvergură în Liberia. Iată de ce ţin să mă duc personal la faţa locului ca să evaluez gravitatea situaţiei.

Dar acestea nu erau numai nişte promisiuni tactice. Deşi grija sa majoră era să o elibereze pe Wendy Alton, cele povestite de Ruth Kettering făcuseră să sporească interesul şi angajamentul Centrului Prezidenţial Carter în aceasta ţara devastată de război.

Dar generalul Quainoo, de obicei mai afabil, rămase foarte ferm pe poziţii:

— Domnule preşedinte, singurul lucru pe care îl pol face acum este să vă însoţesc la Cartierul General al Ecomog şi sa vă asigur securitatea. Să ştiţi că îmi pare rău, dar nu pot sa nu asum siguranţa transportului dumneavoastră. Forţele noastre nu sunt prezente decât în sectorul portului. Dacă îmi pot permite să vă dau un sfat, este să împrumutaţi unul dintre elicopterele aparţinând *US Air Force,* care fac zilnic naveta între Freetown şi Monrovia.

Carter ascultă argumentele lui Quainoo şi se înclina în faţa evidenţei. Aeroportul internaţional de la Robertslield se afla în mâinile rebelilor lui Charles Taylor, iar aerodromul din Springs Payne, singura cale posibilă de ieşire pentru Samuel Doe, era în mod sălbatic apărat de krahnii din garda prezidenţială. Astfel, în lipsă de pistă de aterizare, elicopterele erau singurele aparate ce puteau ateriza pe un teren sigur.

Fostul preşedinte simţi că nu va obţine nimic în plus apelând la relaţiile lui în regiune, dar nici nu putea să recurgă la ajutorul armatei americane. Dacă ar fi cerut nişte locuri într-unul dintre elicopterele care plecau spre Liberia în căutare de refugiaţi, ar fi fost, instantaneu, denunţat lui Michael O'Hara şi, implicit, lui George Bush care, imediat, l-ar fi împiedicat să-şi pună în practică proiectul.

Din partea sa, generalul Quainoo avea şi el motive personale de a nu facilita venirea lui Jimmy Carter în Liberia. Dar aceste motive nu erau încă cunoscute de fostul preşedinte al Statelor Unite.

— Dacă aş îndrăzni să vă dau un sfat, domnule preşedinte, adăugă oficialul ghanez, ar fi să staţi cât mai departe posibil de

Liberia în acest moment. Totodată, în cazul în care persistaţi în proiectele dumneavoastră, anunţaţi-mă astfel încât să pot lua măsurile necesare pentru a vă asigura protecţia.

Enervat, Jimmy Carter mulţumi şi închise telefonul.

Acum se afla blocat la Freetown.

În cele din urmă, Dick Turner fu cel care găsi soluţia.

— Nu mai văd decât o singură soluţie, domnule preşedinte, zise el, după ce Carter îi expuse situaţia. Decolăm şi, exact înainte de a ajunge la Monrovia, vom transmite un mesaj radio ca să cerem autorizaţia de aterizare la Springs Payne. Este imposibil să transmitem mesajul acum: ar avea toate şansele să fie interceptat de serviciile de specialitate din Sierra Leone şi, chiar mai mult, de portavioanele ancorate la Freetown. Am fi interceptaţi chiar înainte să decolăm.

— De ce Samuel Doe mi-ar face favoarea să mă accepte pe aerodromul lui? obiectă Jimmy Carter.

— Samuel Doe este singur, domnule preşedinte. Izolat în buncărul său. Va fi gata să facă orice ca să intre puţin în graţiile foştilor aliaţi.

Uneori, cinismul fostului agent al Serviciului Secui îi deconcerta pe Jimmy Carter.

— Dar acest om este o secătură!

— O secătură pe care noi am susţinut-o timp de zece ani, domnule preşedinte, îi aminti Turner.

Era adevărat. Dar deja Jimmy Carter îşi schimbase centrul de interes. Se afla acum într-o altă poziţie în măcelul liberian. Poate că, negociind eliberarea lui Wendy Alton, va reuşi să joace rolul unui conciliator între Samuel Doe şi Charles Taylor, fraţii monstruoşi, duşmanii, care îşi nimiceau pur şi simplu ţara.

— Ai dreptate, Turner. Dacă aceasta este singura soluţie ca să ajungem în Liberia, ne vom da drept intermediarul lui Samuel Doe.

*

Goi, unul în braţele celuilalt, Mercenarul şi Ruth dormeau atât de profund, încât uitaseră să şi mănânce. Şi nimeni, bineînţeles, nu venise să-i cheme la masă pentru simplul motiv că Fatou şi Bob Scorsoni se aflau în aceeaşi situaţie ea şi ei, în camera vecină.

La parter, Ferdie deschise cu brutalitate uşa de la bucătărie, singura cameră luminată a casei şi intră, gata să taie în bucăţi tot ce se afla acolo.

Nu era nimeni.

Descumpănit, uriaşul scoase un oftat de nemulţumire Apoi îşi dădu seama că, dacă cei doi amanţi nu se mai aflau în bucătărie, acolo unde îi reperase Bamba în timpul tuiului de recunoaştere, fără îndoială că îşi continuau distracţia într-un loc mai confortabil.

Cu o agilitate remarcabilă pentru un uriaş, urcă în linişte scara neluminată care ducea la etaj. În întuneric, buzele lui se întinseră într-un zâmbet crud. Spiritele erau cu ei! Viitoarele două cadavre avuseseră o excelentă idee retrăgându-se în camera lor. Îi simplificau în mod evident misiunea. De partea cealaltă, Bamba şi Jerry trebuiau să fi ajuns pe balcon. Americanii vor fi prinşi ca într-o menghină între el, Ferdie, care urca la etaj şi ceilalţi doi, care vor pătrunde în camere şi îi vor surprinde în braţele femeilor.

Yankeii nici nu vor apuca să clipească.

*

Afară, ochii lui Bamba şi ai lui Oyobouty erau deja obişnuiţi cu întunericul şi cei doi bărbaţi înaintau în linişte pe balcon, comunicând numai prin gesturi. Aveau în faţa lor şase ferestre fără obloane. Cu o mişcare din cap, Bamba indică şefului său fereastra care dădea în camera Mercenarului. Ca să-şi coordoneze acţiunile, cei doi bărbaţi folosiră nişte semne precise, bine definite dinainte. Umăr la umăr, într-o mişcare sincronizată ca şi „coregrafia” asasinării lui Abdou, ei plonjară în interiorul camerei şi se îndreptară spre pat, scoţându-şi cuţitele ca nişte săbii de abordaj.

Fereastra sări în aer într-un bubuit îngrozitor. Într-o fracţiune de secundă, Forest fu în picioare, la câţiva metri de pat. În ciuda întunericului, nu-i trebui deloc mult timp ca să-şi dea seama ce se petrece. Perdeaua flutura, ridicată de briza oceanului. Podeaua era plină de cioburi de geam şi o lumină vagă punea în evidenţă umbra celor boi bărbaţi care tocmai pătrunseseră în cameră. Nu era nevoie de mai mult: dacă nu ar fi avut ideea să-şi termine distracţia pe rogojină şi să doarmă acolo imediat după aceea, Nike Forest şi Ruth Kettering şi-ar fi terminat cariera terestră tăiaţi ca nişte găini.

Cei doi tipi care tocmai intraseră prin balcon străpungeau salteaua, unul cu lovituri de cuţit, iar celălalt cu un cuţit mare de măcelar, a cărui lamă măsura aproape treizeci de centimetri.

Primul reflex al Mercenarului fu să plonjeze spre arma sa, un

VP 70, aflat pe o cutie de deasupra hainelor. Dar îşi reţinu imediat elanul. Fără focuri de armă! Mai ales, trase de o armă intrată ilegal în ţară. Trebuia cu orice preţ să evite să atragă atenţia poliţiei, care era în gardă în urma amenințările adresate papei Ioan Paul al II-lea. Nu era o problema gravă pentru el să fie arestat de poliţie, dar, cu interogatoriile, formalităţile şi tot tămbălăul, ar fi putut să-şi ia la revedere de la misiune.

Un zgomot venit din camera învecinată îi indică faptul că Bob Scorsoni fie avea o problemă identică cu a lui, fie observase anomalia şi îi venea în ajutor.

A doua ipoteză era cea bună. Forest ştiu asta când lumina se aprinse în cameră şi când Bob apăru în prag, gol şi impunător ca o statuie a lui Michelangelo.

— Fugi prin balcon, Fatou! strigă uriaşul, parând *in extremis* o lovitură de cuţit dată de Oyobouty.

Forest nu văzu urmarea. Avea nevoie de tot câmpul de observare al unicului său ochi ca să se ocupe de celălalt tip din G2.

Bamba era de talie mijlocie, dar foarte spătos. Era şi foarte rapid. Ca un turbat, declanşă primul atac cu cuţitul la nivelul abdomenului.

— Nemernicule! mormăi Forest, eschivându-se.

Dintr-o săritură în spate, ajunse la cutie şi apucă cuţitul de luptă, un Gerber MK-I. Rapid precum o cobră, Mercenarul reuşi, în ciuda inferiorităţii armei sale, să-l taie uşor pe liberian la braţul drept. Era un lucru bun pentru moralul său şi unul rău pentru cel al lui Bamba.

Negrul se dădu în spate, înjurând. Forest lovi din nou, ratând de data asta ţinta. În loc să riposteze, Bamba continua să se retragă.

Apoi Mercenarul înţelese. Tactica negrului era clară ca lumina zilei. Încerca să se apropie de Ruth, care era în picioare, încremenită pe rogojină, ca să o lichideze înainte să poată fugi. Voia să rezolve problema cea mai uşoară a muncii sale înainte de a se ocupa de american.

Forest se interpuse între ei şi strigă:

— Pleacă, Ruth, pentru Dumnezeu!

Lovi din nou şi, încă o dată, îşi atinse obiectivul: braţul înarmat. Bamba scoase un strigăt şi se retrase, clătinându-se. Forest auzi un zgomot în spatele lui. Ruth reacţionase. Ea îndepărta resturile de la fereastră ca să poată fugi.

Dinspre Bob Oyobouty se auzeau tot felul de înjurături, dovadă

că amândoi erau încă în viaţă. Brusc, comandantul strigă:

— Vino, Ferdie! Sunt aici amândoi! Repede!

Forest înţelese imediat. Cel mai periculos dintre cei trei venea pe scară. Trebuia să expedieze adversarul cât mai repede. Negrul, care îşi trecuse cuţitul în mâna stângă, bătea în retragere spre balcon. Nu avea de unde să ştie unde erau femeile. Dacă Bamba le întâlnea, urma să aibă loc un măcel sigur.

În căutarea fugarei, Bamba îşi întoarse privirea pentru o fracţiune de secundă. Forest profită. Nu avea timp de îndurare şi ţinti inima. Negrul rănit văzu cum este înjunghiat.

De data asta, situaţia se schimbase. Nu se mai bătea să ucidă, ci să-şi salveze propria viaţă. În mod instinctiv, dădu drumul cuţitului, în cele din urmă mult prea lung şi stânjenitor în faţa mobilităţii lui Forest şi, cu pumnul stâng, devie braţul adversarului său. Impactul fu îngrozitor de dureros. Forest crezu că avea oasele fracturate. Dar îşi păstră pumnul strâns pe mânerul cuţitului său.

Atunci remarcă nasul uşor spart al lui Bamba. Liberianul trebuie să fi fost un adept al boxului.

Efectiv, celălalt se simţea mai în largul său doar cu pumnii decât cu o armă albă. Astfel, îi aplică imediat un croşeu în tâmplă. Forest se clătină în spate. Tipul era puternic şi se bătea ca un animal. Fără mănuşi ca să le atenueze, loviturile lui de pumn riscau să fie mortale.

Încercând să-şi revină, Mercenarul simţi cum ceva derapa sub piciorul lui gol, rănindu-i călcâiul. Erau bucăţile de sticlă de la geamul spart! Îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Bamba sări.

Apoi, scena păru să se deruleze cu încetinitorul. Între el şi micul bec fixat pe tavanul camerei, Nike Forest, gol puşcă, ameţit, cu piciorul sângerând, văzu cum vine spre faţa sa pumnul care urma să-l ucidă, înfundându-i nasul în cutia craniană, urmat îndeaproape de mutra obscenă a lui Bamba, crispată într-o grimasă plină de cruzime.

CAPITOLUL VII

În ultima secundă, Forest se rostogoli într-o parte. Stăpâninduşi durerea care îi amorţise braţul, ştiind că viaţa lui nu ţinea decât de eficacitatea rispostei sale, lovi în sus ca un turbat.

Din nou, Bamba încercă să devieze micul cuţit Gerber MK-I. De data asta, era prea târziu. Lovitura sa de pumn nu avu ca efect decât să redreseze traiectoria armei care îl lovi în faţă.

Forest gândi că îi va exploda craniul. Dar nu se auzeau decât urletele negrului. Copleşit de oroare, dădu drumul cuţitului şi îngenunche, făcând un mare efort să nu vomite. Bamba era în picioare. Scotea nişte urlete groaznice şi dansa prin camera cea mare ca un vrăjitor intrat în transă. Mercenarul mai văzuse multe lucruri scârboase în viaţa sa, dar, de data asta, fu pur şi simplu dat peste cap de spectacolul armei înfipte până la mâner în ochiul stâng al negrului. Cu un urlet frenetic, Bamba apucă mânerul cuţitului. Mai avu forţa să extragă lama din faţa sa mutilată, apoi se nărui. Spatele îi alunecă pe perete. Scoase un ultim horcăit şi încremeni. Forest ştia că murise, cu creierul transformat în bucăţele de lama de oţel. O materie vâscoasă şi însângerată apăru uşor pe obrazul lui, acoperit de barba, nerasă de trei zile şi îngrijită cu migală, a la Charles Taylor, apoi se scurse, picătură cu picătură, pe vesta de luptă. Forest se ridică.

Nu avusese încă timp să facă inventarul rănilor sale şi nici săşi revină în totalitate când văzu, ca prin ceaţă, un colos dezbrăcat care traversa camera alergând. Era Bob Scorsoni care îl purta pe Oyobouty în braţe precum un Atlas lumea. Cu un urlet în care efortul se amesteca cu furia, îl expedie pe acolo pe unde venise puţin mai devreme. Jerry Oyobouty nu murise încă, întrucât scoase un strigăt de teroare zburând în noapte. Mercenarul auzi un zgomot surd ce indica impactul cu capota unei maşini. Apoi nu mai auzi nimic. Comandantul din G2 murise.

Lupta nu durase mai mult de douăzeci-treizeci de secunde. Dar ea făcuse doi morţi.

— Ţi-ai rupt ceva? întrebă Bob Scorsoni, privindu-şi tovarăşul gol şi plin de sânge.

— Cred că sunt bine, mormăi Mercenarul. Am numai nişte zgârieturi.

Apoi, întorcând capul spre fereastra devastată prin care

uriaşul tocmai îl aruncase pe Oyobouty, adăugă cu severitate:

— Ai fi putut evita asta! Nu suntem plătiţi ca să trezim toată regiunea…

— N-am putut să mă abţin, zise uriaşul, nervos. Nemernicul a încercat să mă priveze de cele mai preţioase accesorii şi atunci m-am enervat tare, înţelegi!

Numai în acel moment Forest observă o rană în părul pubian al lui Bob.

— Scuză-mă, zise el, înţeleg…

În acel moment, un zgomot de cioburi sub talpa unui pantof îi făcu să-şi întoarcă privirile.

Ferdie!

Ameţit din cauza croşeului primit în tâmplă şi de căderea în cioburi, Mercenarul uitase de el! Înţelegând ce li se întâmplase colegilor lui, negrul, furios, înaintă ca un taur turbat în momentul în care cei doi americani se întoarseră simultan spre uşă. Scorsoni era cel mai aproape. El era cel care va începe atacul.

— Nemernicule! răcni Bob, evitând lovitura liberianului.

Apucându-l pe negru de pumn, îi aplică o figură de luptă, dezarmându-l şi dezechilibrându-l. Dacă americanul era puţin mai răsărit, Ferdie avea însă cam aceeaşi greutate, fiind şi el un munte de muşchi. Nu era genul de duşman pe care îl scoteai din luptă cu mâinile la spate. Deşi executată aproape perfect, figura de aikido nu produse decât jumătate din rezultatul scontat. Ferdie dădu drumul macetei, dar, strâmbându-se de durere, rezistă forţei impuse de Bob Scorsoni.

— *You bloody motherfucker!* mormăi Ferdie, cu buzele spumegând de furie. *Vil cutyour balls for that!*[21]

„În mod sigur, se gândi Mercenarul, e o manie la tipii ăştia…”

— *Have a try, sucker... C’m’on!*[22] mormăi tipul din SQUAD, încercând să-i rupă braţul.

Dominându-şi dezgustul, Forest îşi recuperă cuţitul Gerber de pe lama căruia picurau bucăţi de creier şi, fără să piardă timpul să-l cureţe, porni la atac şi îşi reţinu o lovitură în ultimul moment. Cu o rotaţie viguroasă din bazin şi incredibil de suplă pentru un asemenea mastodont, negrul se eliberase din strânsoarea lui Bob şi îşi antrenase adversarul într-un dans pivotant care nu era deloc plăcut.

Nike Forest se felicită pentru rapiditatea reflexului său. Dacă

[21] Idiotule, o să-ţi tai boaşele! (n. tr.).

[22] Ia încearcă, cretinule... Haide, vino! (n. tr.).

ar fi mers până la capăt, cuţitul l-ar 11 înjunghiat pe Scorsoni în rinichi. Bob îi întorsese acum spatele, expunându-i un fund de mamut, care ar fi trebuit să terorizeze cele mai țepene fotolii. Cu o lovitură de pumn, îl aruncă pe Ferdie spre uşă. Turbat, îi sparse o arcadă negrului, expediindu-i o lovitură care ar fi omorât şi un bou.

— Încet… zise Forest. Nu-l bate chiar aşa de rău. Vreau să-l interoghez.

— Nu-ţi… face… griji… răspunse uriaşul, gâfâind, aplicându-i lui Ferdie un upercut în falcă. Voi face un efort ca să nu-i tai limba.

Se afla clar într-o situaţie de superioritate. Ferdie se apăra ca un diavol, dar bătea în retragere. Îşi reveni după câţiva metri şi îi plasă o directă în stomac.

— Imbecilule! mormăi americanul, cu respiraţia întretăiată. Uita asta!

Lovitura îl făcu pe Ferdie să se clatine şi, timp de o secundă, Mercenarul crezu că negrul va fi făcut KO. Însă nu avea de unde să cunoască rezistenţa liberianului. Acesta îşi reveni şi ripostă ca un turbat.

O adevărată luptă de titani se dezlănţuise între negrul cel uriaş, îmbrăcat în uniformă de luptă şi gigantul alb dezbrăcat. Piciorul lui Forest sângera şi îl durea. Şi duse să-l clătească sub robinet, urmărind cu coada ochiului evoluţia luptei. Nu era nimic grav. Cei doi doreau după aparenţele, să-şi măsoare forţele. Mercenarul hotărî să-i lase să-şi rezolve singuri problema şi să nu intervină decât în caz de absolută necesitate. Liberianul era dezarmat. Deci nu exista, în intervalul de timp apropiat, nici un risc pentru viaţa lui Bob şi Forest tremură din nou gândindu-se cu fusese gata să-l înjunghie mai devreme.

Se duse să privească afară. Nu era nici o urmă de femeie. Fie se refugiaseră în camera lui Bob, fie coborâseră în bucătărie, făcând înconjurul hotelului. Cadavrul lui Oyobouty era zdrobit pe capota taxiului Toyota, unicul vehicul vizibil în parcare, alături de Pajero. Ce i se întâmplase lui Abdou. Punându-şi această întrebare, Mercenarul se temea că ştia răspunsul. Apoi se întoarse în cameră.

Forest voia să afle unde erau Fatou şi Ruth. Era timpul să pună capăt ostilităţilor. Cu cuţitul Gerber în mână, se întoarse spre cei doi combatanţi, când îl văzu pe Ferdie, care se retrăsese până în pragul camerei, băgând mâna în buzunarul de la cracul pantalonului, din care scoase un pumnal scurt. Forest porni spre

el. Dar degeaba.

— Nenorocitule! strigă Scorsoni asemenea unui puşti care acuză un altul că îl trişează. Vei vedea la ce-ţi va folosi pumnalul!

Scandalizat de acest act de trădare, sări în aer şi aplică o puternică lovitură cu piciorul în pieptul lui Ferdie. Era ceva de neînchipuit să vezi acea „gorilă" păroasă şi musculoasă, având doar ceasul de la mână, ridicându-se deasupra solului ca o balerină. În alte circumstanţe, Mercenarul ar fi gustat fără îndoială hazul spectacolului. Dar acum se grăbea să afle unde erau Fatou şi Ruth. În clipa în care porni spre uşă, retragerea îi fu oprită de căderea lui Ferdie care, dezechilibrat, se prăbuşi pe spate pe scară, rostogolindu-se până la parter.

— Călătorie sprâncenată, cur de şobolan! îi strigă Bob Scorsoni, ştergându-şi fruntea cu mâna.

Forest se afla în capătul scării când liberianul ajunse jos. În acel moment se produse catastrofa. Îngrozită de zgomotul căderii, Fatou, care se retrăsese în bucătărie, deschise uşa. Lumina inundă parterul.

— Bob! strigă ea disperată.

Nu mai avu timp să mai spună ceva. Ferdie tocmai se ridicase de jos. Ameţii dar încă conştient se agăţă de unica şansă pe care o mai avea ca să scape. Această şansă se numea Fatou. Apucând o pe femeie, care era în continuare goală, o ridică cu forţa cu un singur braţ, agitând în aer pumnalul pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

— *Damnit!* exclama Mercenarul.

Forest se afla la jumătatea scării.

— Nu te mişca! răcni cu răutate liberianul. Dacă faci vreo mişcare, îi spintec burta încet şi începând de jos ca să-şi dea bine seama ce i se întâmplă!

— Lasă-mă! Mă doare! strigă Fatou, gesticulând disperată şi încercând să-l lovească cu piciorul pe Ferdie.

Dar nu putea să-i facă nimic acelui monstru atât de puternic. Suspendată astfel la capătul braţului său, ea părea a fi o muscă agăţată într-un cârlig de undiţă.

Forest se opri la mijlocul scării. Avea un nod în gât. Dacă l-ar fi neutralizat imediat pe Ferdie, în loc să-l lase să se bată cu Bob, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

Era o situaţie fără ieşire. Numai să nu…

— Du-te pe balcon! îi şopti el lui Bob Scorsoni. Eu îl voi ţine de vorbă.

Dacă Bob era atât de rapid, încât să facă înconjurul hotelului şi

dacă Forest reuşea să-i distragă atenţia lui Ferdie suficient de mult timp, mai aveau o şansă să-l prindă pe la spate. O foarte mică şansă.

— Hei, uriaşule! zise liberianul. Vino lângă colegul tău.

— La dracu'! mormăi Bob. N-ar fi trebuii să mă joc cu nemernicul ăsta…

— Coboară lângă colegul tău şi mai repede! urlă Ferdie, foarte nervos.

Cu fălcile crispate, palid de turbare, Bob se supuse şi se opri lângă Mercenar.

— Aruncă arma, chiorule! îi ordonă Ferdie.

Asta nu se putea. Forest ştia că, dacă ar fi dat drumul cuţitului, asta ar fi însemnat moartea mai întâi a tinerei Fatou, apoi a celorlalţi. Ferdie o va tăia, apoi îi va separa pe cei doi bărbaţi ca să se ocupe şi de ei.

— Voi arunca arma dacă îi vei da drumul femeii, răspunse Forest.

— Dacă aş fi fost bine dispus, m-ai fi făcut să râd, Mustaţă. Ai auzit urlând vreo femeie căreia i se scot măruntaiele?

Forest nu răspunse. Urmă un lung moment de linişte. Bob Scorsoni murmură o înjurătură în barbă.

— Aruncă-l! strigă Ferdie.

Forest nu-l ascultă. Se gândea cu rapiditate, dar nu vedea nici cea mai mică rază de speranţă pentru rezolvarea problemei. Uşor, într-o mişcare foarte spectaculoasă, Ferdie apropie vârful pumnalului de pântecele nefericitei Fatou. Apoi, brusc, liberianul scoase un urlet de moarte. Forest şi Scorsoni avură nevoie de o secundă ca să înţeleagă ce se întâmplase.

Apoi o văzură în peticul de lumină proiectat pe uşa de la bucătărie.

Era Ruth. Luptătoarea şi curajoasa Ruth! Ţinând cu ambele mâini mânerul unui cuţit mare, pe care îl luase din bucătărie, ea îl lovise pe Ferdie cu toată forţa, sfâşiind îmbrăcămintea şi carnea uriaşului liberian.

— *Fuckin 'bich*!strigă negrul, eliberând-o pe Fatou.

Ruth îl lovise deja de mai multe ori în spinare şi Mercenarul văzu cum sângera abundent. Cu ochii mai injectaţi ca niciodată, cu bale la gură, Ferdie se întoarse să o omoare pe acea femeie care îndrăznise să-l atace cu o armă atât de ridicolă… cu un cuţit de bucătărie.

— Oh, Dumnezeule… gemu Fatou. L-a ratat!

Nu era cazul. Ruth nu-l ratase deloc pe Ferdie. Dar era prea

solid ca să moară în urma loviturilor ei.

Negrul ridică pumnalul.

— Pe burtă, Fatou! strigă Mercenarul, aruncând cuţitul.

Din fericire pentru ea, Fatou fu suficient de agilă. Forest fusese nevoit să presupună reacţia sa. Rapid ca o rachetă Exocet, cuţitul său şuieră prin aer şi pătrunse în gâtul lui Ferdie, în dreptul mărului lui Adam. Sângele ţâşni, însoţit de fâşii de carne şi de cartilaj. Cu privirea năucită, liberianul încremeni, dădu drumul pumnalului, duse mâna la cuţitul mic înfipt în gât şi încercă să-l smulgă.

Însă nu avu timp. Căzu în genunchi şi se aplecă în faţa lui Ruth, ca şi cum ar fi vrut să-i ceară scuze, apoi se prăbuşi la pământ şi muri vomitând sânge pe gură şi pe nas, într-un horcăit groaznic.

— *Damnit!* mormăi Mercenarul, coborând scările, urmat de Bob Scorsoni. Ne-au trecut toate apele!

Dând drumul cuţitului de bucătărie, Ruth se apropie de Fatou.

— Eşti bine? întrebă ea.

— N-am păţit nimic, răspunse tânăra. Şi… mulţumesc.

În acel moment, cele două femei îşi îndreptară privirile spre bărbaţi. Forest observă ochii verzi ai lui Ruth dilatându-se, strălucind, umplându-se de lacrimi şi obrajii colorându-se. Neliniştit, ştiind că tânăra femeie trecuse printr-un şoc puternic, se grăbi să ajungă la ea, dar, în secunda următoare, aceasta izbucni într-un râs necontrolat. Fatou făcu un efort demn să se abţină, dar nu reuşi pentru mult timp şi, contaminată de Ruth, izbucni şi ea în râs.

— Hei! Staţi aşa! Ce v-a apucat fetelor? întrebă Mercenarul, încruntându-şi sprâncenele. Credeţi că e momentul potrivii?

Ele nu fură în stare să răspundă imediat, atât de tare strigau şi plângeau de râs, în ciuda prezenţei lui Ferdie care, deşi mort, continua să sângereze la picioarele lor.

— Este… este… Scuză-mă… Din cauza nervilor, articula Ruth. Dar, văzându-vă pe amândoi coborând treptele, dezbrăcaţi, cu sexul clătinându-se în acelaşi ritm, mi-a venii în minte o imagine…

— A, da? mormăi Forest.

— Am văzut într-un local interzis femeilor…

Nike Forest şi Bob Scorsoni schimbară o privire mâhnită şi ridicară din umeri.

— Dar la voi v-aţi uitat? întrebă Mercenarul.

Ca şi cum în acel moment devenise conştientă de nuditatea ei,

Fatou ţipă şi o luă la fugă spre bucătărie, ca să se învelească cu un şorţ. Ruth se înroşi ca un rac fiert, apoi porni pe urmele lui Fatou. Câteva clipe mai târziu, ieşi din bucătărie cu o trusă de farmacie, ca să îngrijească rănile Mercenarului.

Dar el nu era încă pregătit pentru asta. Îşi puse ceva pe el şi, împreună cu Bob Scorsoni, luară cadavrele şi le ascunseră în Toyota lui Abdou.

*

Lui Ruth nu-i mai venea să râdă. Deloc. Criza nervoasă se terminase. Era acum aproape miezul nopţii şi stătea deprimată pe scaunul din faţă al maşinii Pajero, care rula în viteză spre aerodromul din San Pedro. Părul ei arămiu flutura în voie, iar pielea albă, presărată cu pistrui, părea lividă în întuneric. Fuma, fără să scoată vreun cuvânt, un Camel sustras din buzunarele Mercenarului. În spate, Bob şi Fatou nu erau nici ei mai guralivi.

După părerea lui Forest, operaţiunea de machiaj pe care tocmai o întreprinseseră le şocase mai mult pe cele două femei decât atrocităţile la care asistaseră la *Bougainvilliers.* Adesea este mai uşor să suporţi oroarea când te afli în mijlocul acţiunii.

În spatele hotelului, Forest îl găsise, aşa cum de fapt se şi temuse, pe Abdou mort. După o rapidă curăţare a locurilor, încărcaseră cadavrele în taxiul la volanul căruia se suise Scorsoni. Mercenarul se urcă la volanul maşinii Pajero împreună cu cele două femei. La douăzeci de kilometri de San Pedro, virase pe o pistă departe de stradă, spre Sassandra, opriseră Toyota lângă trunchiul unui arbore imens şi îi dădură foc, nu înainte de a o stropi cu benzină Când vor găsi cadavrele calcinate în acea zonă izolată, poliţia va cataloga fapta drept un accident stupid.

— Dă-mi o ţigară, zise Mercenarul.

Ruth scoase una din pachetul pe care i-l luase, o aprinse de la ţigara sa şi i-o strecură sub mustaţă. Aerul era mai puţin umed ca în ultimele zile şi îi făcea plăcere să-şi umple plămânii cu fumul mirositor.

— Ştii să conduci, Fatou? întrebă el suflând fumul pe nări.

— Deloc, dom’le Nike.

Era, deci, imposibil să o lase să se descurce cu Pajero.

— Agentul special O’Hara mi-a spus că ai familia la Ngattakro…

— Nu la Ngattak’o, dom’le Nike, la Saou’ik’o. Este foarte aproape.

— Foarte bine, te vei instala acolo până ce Serviciul Secret va lua legătura cu tine şi te va înştiinţa că poţi să te întorci la *Bougainvilliers.*

— Dar… protestă Fatou.

— Crezi că mergem la aerodrom pentru o plimbare turistică? întrebă dur Forest.

— Dar… încercă la rândul lui Bob Scorsoni.

— Nici un dar, zise Mercenarul. Amândoi trebuie să facem o vizită la Yamoussoukro.

— Dar…

De data asta, fusese Ruth.

— Ai nevoie de o escortă ca să-l vizitezi pe Jimmy Carter, o întrerupse Forest, trăgând un fum din ţigară. Este de preferat, după ce i-am ucis pe tipii din G2.

— Dar trebuia să merg acolo abia mâine, zise Ruth.

— Vei avea un avans de douăzeci şi patru de ore, atâta tot, răspunse Mercenarul. Oricum, mă întreb dacă nu cumva Jimmy Carter a tras chiulul.

— Vrei să spui că nu intenţionează să asiste la ceremonia de consacrare a bisericii? întrebă Ruth, uimită.

— E posibil, într-adevăr, răspunse Forest. Acest lucru ar putea explica atacul din seara asta al oamenilor din G2. Ar putea însemna că ei au nişte informaţii pe care noi nu le avem în acest moment. Iată de ce vreau mai întâi să merg la Yamoussoukro şi să verific dacă Jimmy Carter s-a volatilizat sau nu.

— Şi tipii care trebuiau să sosească din Quantico? întrebă Scorsoni.

— Dragul meu Bob, zise Mercenarul. Domnul James Earl Carter a fost, timp de patru ani, preşedintele celei mai mari puteri economice a lumii. Învеţi lucruri dintre cele mai murdare când ocupi acest gen de funcţie, în special acela de a nu face mereu ceea ce îţi spun alţii. Eu cred că domnul James Earl Carter ne-ar fi putut face o glumă proastă plecând fără să-i mai aştepte pe marii specialişti din Quantico.

— Da, mormăi Bob, cu un aer meditativ. Presupunerea ta stă în picioare.

— Ceea ce mă îngrijorează acum, mărturisi Nike Forest, este al patrulea tip din G2. Dacă preşedintele Carter nu mai este la Yamoussoukro, e puţin probabil ca el să mai fi rămas acolo. Va pleca în căutarea colegilor lui. Din acest motiv am vrut să nu lăsăm nici o urmă în spatele nostru, în afară de faptul că nu doresc să atragem atenţia poliţiştilor locali.

— Aşa este, zise Bob, rânjind. E mai bine ca poliţiştii să nu vadă nimic…

Ignorând subtilitatea, Mercenarul zise:

— Din acest motiv, cred că este mai prudent să o ascundem pentru moment pe Fatou.

Ruth nu scotea o vorbă. Părea tulburată de ceea ce tocmai trăise.

— Tu eşti liberă, îi aminti Forest. Poţi decide să rămâi aici.

Nu o văzu, căci era preocupat cu condusul pe drumul greu practicabil, dar simţi undele de mânie electrizând atmosfera.

— Merg cu voi orice-ar fi! zise Ruth. Mai ales în Liberia, în primul rând, pentru că eu sunt singura, în acest moment, care vă poate ghida corect în acea ţară mizerabilă. În al doilea rând, întrucât Charles Taylor nu ştie unde este Jimmy Carter şi atâta timp cât el s-a volatilizat, aşa cum spui tu, putem avea o rază de speranţă să-l înşelăm. În al treilea rând, pentru că deţin un permis de liberă trecere care poate fi util oricui.

Forest nu zise nimic. Voise pur şi simplu să-i lase lui Ruth posibilitatea de a-şi face o ieşire onorabilă.

Mai parcurseră alţi câţiva kilometri în linişte, apoi ea zise pe un ton dur:

— Îţi imaginezi că eu credeam că mergem la un picnic, căpitane Forest? Cunosc foarte bine Liberia!

CAPITOLUL VIII

Era aproape ora unu noaptea şi, în aparatul DC-10, care efectua legătura între Abidjan şi Yamoussoukro, Neke Dilipomowroa, alias Mickey, începea să simtă efectele oboselii. Era ultima cursă a zilei. Contrar obiceiurilor şi în ciuda multiplelor zboruri, avionul era plin din cauza ceremoniei de a doua zi. Mickey avusese noroc să se îmbarce graţie unei anulări de ultim minut.

Liberianul îşi înclină spătarul scaunului. Avea tot interesul să doarmă puţin, dacă va putea. La aeroportul din Ngattakro, trebuia să-şi recupereze maşina, o Santana şi apoi să pornească la drum, să parcurgă cei patru sute de kilometri care îl despărţeau de San Pedro. A doua zi dimineaţă va ajunge extenuat.

Dar era mulţumit că îşi va regăsi colegii şi că se va întoarce împreună cu ei în Liberia. Neke Dilipomowroa nu era făcut pentru misiunile în străinătate. El prefera rutina controalelor şi execuţiilor sumare de la el de acasă.

Bărbatul din G2 desfăcu *Ivoire Dimonche,* distribuit gratuit pasagerilor în sălile de îmbarcare ale aeroportului din Port-Bouet. Citind prima pagină a ziarului, află tot ceea ce trebuia să ştie cu privire la dimensiunile şi arhitectura colosalei biserici, despre fastul etalat pentru întâmpinarea iluştrilor invitaţi, despre veştile privitoare la complotul împotriva Sanctităţii Sale papa Ioan Paul al II-lea, care profitase de călătoria sa ca să treacă pe la Bujumbura şi sa viziteze nişte bolnavi de sida, iar apoi, a doua zi, în Tanzania, una dintre ţările cele mai atinse de această maladie, reiterându-şi poziţia categorică faţă de orice formă de contracepţie şi care, a doua zi, avea să-şi termine turneul african, binecuvântând cu propriile sale mâini luxosul sanctuar din Coasta de Fildeş.

Consolat de aceste veşti bune, Mickey închise ochii şi adormi.

*

Era aproape ora unu noaptea când o lăsaseră pe Fatou într-un loc sigur, la Saourikro. Acolo, au reuşit în cele din urmă să mănânce bine, înainte de a face cale-ntoarsă spre Yamoussoukro. Aşa cum Forest constatase cu amărăciune, Jimmy Carter plecase fără ştirea nimănui. Iar acum, ei se

întorceau spre Ngattakro unde îl lăsaseră pe Gustav şi Cessna sa.

Fratele lui Fatou le împrumutase un jeep vechi, spunând că îl va recupera personal a doua zi din parcarea aeroportului. Nu era foarte confortabil, dar mai aveau ceva drum de mers şi asta îi făcea să evite străzile cu taxiuri care, o dată ce cădea noaptea, deveneau un risc major. Clima, în jurul oraşului Yamoussoukro, era mai caldă şi mai temperată decât regiunea subecuatorială de la San Pedro şi rulau cu capota lăsată, sub o boltă cerească plină de stele.

— Ai prevăzut bine, zise Ruth, gânditoare. Cum ţi-ai dat seama că Jimmy Carter va pleca de la Palatul Oaspeţilor?

Forest îi explicase deja de o mie de ori. El răspunse pe ocolite:

— *Baby,* sunt zile în care aş prefera să mă înşel în previziunile mele.

Mercenarul scoase bricheta Zippo şi o aprinse. Flacăra galbenă tremura în bătaia vântului.

— Şi acum, care sunt ultimele tale previziuni? îl ironiză Bob Scorsoni, mai afectat decât arăta de faptul că fusese nevoit să se despartă de Fatou.

Forest îşi aprinse ţigara pe care o avea în colţul gurii de la plecarea din Yamoussoukro, trase un fum lung şi un zâmbet făcu să apară o zbârcitură în colţul unicului său ochi.

— Acum? zise el, virând la stânga, pe drumul ce ducea spre Ngattakro. Ei bine, de data asta, sper să nu mă înşel, căci previziunile mă forţează să-mi modific planurile. Nu plecăm direct spre Monrovia. Ne întoarcem la San Pedro unde vom sta toată noaptea.

— De ce? întrebă Ruth.

— Îţi voi explica. Şi, având în vedere ceea ce ne aşteaptă după aceea, vom avea tot interesul să dormim în avion.

*

Străpungând cu dificultate norii groşi violacei, adunaţi deasupra oraşului San Pedro, primele licăriri ale zorilor încălzeau nisipul trotuarelor. În ciuda orei matinale, termometrul cel mare, atârnat de peretele stropit cu var al faţadei hotelului *Bougainvilliers,* arăta deja douăzeci şi şapte de grade şi Forest se întorcea obosit din turul de supraveghere al colibei de paie.

Hotărâse să-l pândească pe Mickey, gândindu-se că, nereuşind să-şi întâlnească colegii, nemernicul s-a întors la San Pedro. Tipul putea fi o preţioasă sursă de informaţii despre ultimele acţiuni

întreprinse de Jimmy Carter. Şi, mai mult, trebuia împiedicat să ajungă în Liberia şi să dea alarma când va descoperi dispariţia complicilor lui.

Numai că se lăsa aşteptat, forţându-l pe Mercenar să stea pe loc. Deocamdată, aşteptarea nu îl neliniştea din cale-afară, căci se gândea că Jimmy Carter, în mod sigur, va întâmpina dificultăţi în găsirea unei soluţii de a-l întâlni pe Charles Taylor. Mercenarului nici prin cap nu-i trecea că Jimmy Carter chemase Falcon-ul 900 din Atlanta împreună cu o echipă de gărzi de corp. Nu-i trecea prin cap nici faptul ca, în zorii zilei, aproximativ la ora la care el se îmbarcase în Cessna lui Gustav pentru Ngattakro, Mickey debarcase în acelaşi loc dintr-un DC-10 şi se suia la volanul Santanei sale.

De altfel, Forest trimisese un mesaj la Ambasada Statelor Unite din Freetown şi aştepta un răspuns de la Broderick Thurmond, onorabilul corespondent al CIA pe care O'Hara i-l recomandase în caz de nevoie. Astfel, era forţat să rămână la *Bougainvilliers,* ca să aştepte legătura atunci când ea i se va face.

Un miros de cafea şi de rom plutea în bucătărie când Mercenarul intră înăuntru.

— Ziua va fi lungă, mormăi el. Haide, Bob, e rândul tău să faci de gardă.

Îmbrăcată într-un costum de comando care contrasta cu fineţea corpului ei, Ruth fuma, aşezată, cu picioarele încrucişate, pe un taburet din lemn şi cu un cot pus în mod neglijent pe masă. Prinsese ceva culoare de la venirea în Coasta de Fildeş şi vânătaia aproape că dispăruse. Simplul fapt de a o vedea îi alină inima Mercenarului.

— Ai văzut ceva? întrebă ea.

— Nimic, zise Forest. Dacă m-am înşelat, fie tipul din G2 trebuie să vină cu maşina, fie nu a ajuns încă. Dar tu, *baby,* ce faci? A sunat telefonul?

— Deloc, dar poate că e încă prea devreme, răspunse Ruth, ridicându-se ca să-i servească o cafea caldă Mercenarului.

Era mai proaspătă decât cei doi bărbaţi, căci, în ciuda insistenţei sale şi epitetelor cu care îl copleşise pe Forest – de la macho la falocrat, sexist şi alte asemenea – ea nu fusese deloc obligată să facă de gardă afară ca să pândească sosirea lui Mickey.

— Haide, Bob, grăbeşte-te puţin. Tipul din G2 ne trece pe sub nas! zise Forest, aşezându-şi în faţă cafeaua aburindă pe care

Ruth i-o pusese pe masă.

Cu privirea obosită, Bob Scorsoni mormăi că, dacă tipul din G2 va sosi cu maşina, în mod sigur îl vor auzi venind. Apoi luă o sticluţă pe care o şterpelise din dulapul lui Fatou şi o deschise. Forest înţelese atunci de unde venea mirosul de rom pe care îl simţise mai devreme.

— O gură de *canna* te mai întremează puţin! zise uriaşul, turnând o cantitate mare în ceaşca sa de cafea.

Ruth îl dojeni:

— Mai încet, Bob! E deja o doua oară. Dacă continui aşa, o să te îmbeţi!

Bob Scorsoni goli ceaşca, apoi izbucni în râs. Având în vedere fizicul său, probabil că era nevoie de mai multă tărie ca să-l dea gata. Mercenarul luă o gură din cafeaua binefăcătoare, puse apoi ceaşca pe masă şi, intrigat, luă sticla de *canna* şi o examină cu interes.

— Ai văzut bucata asta de scoarţă care se macerează în rom? întrebă el.

— Păi da, zise Scorsoni, urâcios. Şi ce-i cu asta?

Nike Forest zâmbi şi cele două vârfuri groase ale mustăţii sale brune se ridicară ca nişte aripi.

— Ştii ce este bucata asta de scoarţă?

— Sigur e un fel de bucată dintr-un lemn dulce care se pune uneori în rachiu…

Zâmbetul Mercenarului se lărgi şi cele două aripi se desfășurară şi mai tare.

— Fatou ţi-a dat să bei asta? insistă el.

— Mda! răspunse uriaşul. Este mult mai tare decât cocteilul din San Pedro, bineînţeles, dar e foarte bun. Vrei să guşti?

Forest îşi băgă nasul în ceaşcă şi bău puţin din cafea înainte de a răspunde:

— Nu, mulţumesc. N-am nevoie. Spune-mi, Bob, aţi petrecut clipe minunate, tu şi Fatou…

— Hei… Eu te-am întrebat ceva pe tine?

— Ai fi făcut mai bine să te mulţumeşti cu cocteilul San Pedro, zise Mercenarul pe un ton afectat.

Bob Scorsoni făcu ochii mari. Ruth începea să devină curioasă.

— Dar ce se întâmplă, Nike? Ce înseamnă tot misterul ăsta în jurul unei sticle de *cannă*?

Forest se simţi incapabil să mai menţină suspansul mult timp.

— Chestia asta pe care Bob o bea este un fel de rachiu, un preparat special pe care femeile îl propun bărbaţilor în

împrejurări speciale. Se macerează în rom, whisky sau coniac o bucată de scoarţă dintr-o specie de arbore din Antile sau Africa Ecuatorială şi se obţine asta.

Forest ridică sticla spre lampa minusculă care lumina bucătăria şi continuă pe un ton serios:

— Acesta este decoctul unui lemn care e un afrodiziac devastator.

— Dumnezeule! exclamă Bob, scuipând de câteva ori pe jos ca şi cum asta i-ar fi putut goli stomacul de lichidul pe care tocmai îl îngurgitase. Ah, la dracu'! Nu mi-a spus nimic!

Forest mai luă o gură de cafea.

— Nu trebuie să abuzezi de aceste medicamente, Bob, continuă el.

— Dar nu ştiam că... gemu demn de milă uriaşul.

Peste câteva ore, când îşi va face efectul, Bob va avea de suferit. Forest cunoştea câţiva tipi care avuseseră surprize foarte neplăcute cu această băutură.

— Du-te să supraveghezi coliba, zise Mercenarul. Asta te va face să uiţi.

Îngrozit, mai roşu decât creasta unui cocoş, Bob Scorsoni se ridică, îşi luă Beretta de pe masă şi ieşi în noaptea tropicală.

Ruth îşi pusese o mână la gură. Dar asta nu fu de ajuns ca să-şi reţină râsul şi, brusc, izbucni într-un hohot zgomotos.

Mercenarul puse ceaşca cu cafea pe masă şi îşi aprinse o ţigară.

— Să ştii că acest lucru poate lua proporţii foarte grave, zise el. Scoarţa acestui copac acţionează, de fapt, ca un puternic vasodilatator. Mai mulţi soldaţi din contingentul francez, trimişi la Libreville, în timpul revoltelor din Gabon, au ajuns la spital după o supradoză din această băutură, cu imposibilitatea sexului de a-şi găsi poziţia de repaos chiar şi după o noapte întreagă de raporturi sexuale ce nu pot fi povestite. Au fost chiar şi cazuri de cangrenă a ţesutului.

— Spune-mi, zise Ruth, crezi că există unele riscuri şi pentru Bob?

Forest zise liniştitor.

— Nu, n-a băut foarte mult. Dar, oricum, va trece printr-un moment deloc plăcut.

— Apropo de clipe deloc plăcute... zise Ruth, clipind din ochii ei verzi. Probabil că nu ţi-a fost deloc plăcut în ziua în care... în fine, în care ţi-ai pierdut ochiul.

Mercenarul dădu din cap şi trase un fum din ţigară.

— Am amintiri şi mai frumoase, răspunse el sobru.

Ruth Kettering nu întrebase până în acel moment, dar iată că acum o făcea. Ca şi celelalte.

Ea îl privea în continuare, mai exact îl scruta cu privirea. Se putea spune că încerca să-l străpungă cu ochii mijiţi.

— Acum, că ne cunoaştem destul de bine, o să-mi povesteşti?

— Ce? Ce vrei să-ţi povestesc? se nelinişti Mercenarul.

— Ce s-a întâmplat...

Bărbatul părea să ezite. De fapt, căuta în repertoriul său cu întâmplări referitoare la pierderea ochiului.

— Mai e cafea caldă? întrebă el.

Ruth se grăbi să-l servească. Mercenarul trase un fum din ţigară, bău o gură de cafea şi ridică uşor capul, încruntându-şi sprâncenele.

— Dacă insişti... zise el pe tonul celui care face o mare concesie. Dar, să ştii, vei fi foarte decepţionată. E o poveste prostească. Mi s-a întâmplat când eram puşti.

— Mă interesează, îl asigură Ruth.

Curioasă, ea înaintă cu coatele pe masă ca să se apropie mai mult de el. Stinse ţigara într-un mic vas de pământ aflat pe o tavă pentru farfuriile cu mâncare şi se grăbi să sublinieze:

— Să nu crezi că e o curiozitate bolnăvicioasă! Este... ca să te cunosc mai bine.

— Nu, bineînţeles, bineînţeles... zise Mercenarul, clătinând din cap.

Forest trase un fum lung din ţigară, apoi suflă fumul spre tavan şi începu:

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă fratele meu Alvin n-ar fi avut o manie ridicolă. Şi, când spun manie, înseamnă mai mult obsesie. Acest idiot era nebun după tauromahie. Voia să fie matador! Şi asta încă de la vârsta de cinci ani! Când mă gândesc că a devenit directorul unei case de pensii în Montana... În sfârşit, pe scurt, deviez...

Ruth luă un pachet din buzunar şi îl aşeză pe masă. Reuşise să găsească marca Peter Stuyvesant la Yamoussoukro, astfel încât nu-l mai tapa de ţigări pe Mercenar.

— Alvin era mai mare ca mine. Aveam probabil opt ani, iar el zece când s-a produs accidentul. Au trecut deja mulţi ani de când făceam pe taurul ca el să poată exersa. Suportasem tot ce-mi făcea ca matador, punerea de banderile etc....

Tăcu un moment, o privi pe Ruth cu un aer foarte serios şi apoi întrebă:

— Ştii că e o meserie foarte grea să faci pe *toro bravo!*

— Îmi imaginez, zise foarte serios Ruth, strecurându-şi o ţigară între buze.

Mercenarul mai luă o gură de cafea, trase pentru ultima oară din ţigară şi stinse chiştocul în vasul mic de pământ.

— Devenisem un as, reluă el mândru. În fiecare an, la serbarea de la şcoală, fraţii Forest făceau un număr de coridă, cu Nike în rolul taurului şi Alvin în cel al matadorului.

— Trebuia să fi fost mişto, observă Ruth, aprinzând un băţ de chibrit.

Forest o observa pe ascuns. Ea era foarte atentă şi foarte sexy în acea ţinută de luptă.

— Părinţii noştri erau foarte mândri de noi.

Şi modul în care îşi rotunji buzele în jurul filtrului ţigării ca să tragă din ea… Dacă nu ar fi existat riscul apariţiei în orice clipă a lui Bob Scorsoni, ar fi vrut cu mare plăcere să-i guste guriţa…

Se mulţumi doar să bea puţină cafea şi să-şi continue povestea:

— Alvin nu mai avea decât un singur lucru de învăţat: omorârea taurului.

— Ai fost nevoit să te laşi omorât, zise Ruth, aspirând senzual filtrul ţigării.

— Nu chiar, mărturisi americanul. Îmi plăcea mult să fac pe taurul. De fapt, eram gata să fac orice ca să primesc complimentele lui Alvin.

Îşi termină cafeaua, îşi şterse mustaţa cu o batistă mare cu carouri albastre şi continuă:

— Cel mai dificil, în omorârea taurului, este să încadrezi bine taurul. Ştii ce se înţelege prin a încadra?

— Bineînţeles, răspunse Ruth, să aliniezi cele patru labe ale animalului astfel încât ele să formeze un dreptunghi. Este singura poziţie în care sabia poate pătrunde între umeri şi să atingă imediat inima. Când încadrarea este ratată, omorârea taurului devine un adevărat măcel.

— Spune-mi, observă Mercenarul, îţi place corida?

— Deloc, răspunse ziarista. Mă dezgustă… În sfârşit, toate astea nu-mi spun ce ai păţit la ochi.

Mercenarul zâmbi şi un mănunchi de riduri îi brăzdă faţa de corsar.

— Ajungem şi acolo, *baby,* zise el. Eram, deci, pe cale de a repeta uciderea taurului şi Alvin mă încadrase perfect. Trebuie să spun că era cu adevărat dotat pentru asta.

I se păru că Ruth îl privea într-un mod bizar. Mergea poate prea departe…

Pentru a creşte suspansul, îşi aprinse o ţigară, arzându-şi în trecere mai multe fire de păr din mustaţă.

— În momentul decisiv, matadorul îşi agită repede pânza cea roşie, ca să îl atragă pe taur şi să-l lovească, zise Forest, cu privirea pierdută, ca şi cum ar fi încercat să retrăiască acele clipe.

— Ştiu asta! protestă Ruth. Nu vreau să aud un curs despre arta uciderii, vreau să ştiu cum ţi-ai pierdut ochiul.

— Acum, am ajuns. Exact în momentul aplicării loviturii, zise Forest, suflând fumul pe nări. Din punct de vedere tehnic, nu i se poate reproşa nimic lui Alvin. Eram perfect încadrat şi nemişcat când şi-a înfipt sabia, lovind în pânza roşie. Eu am fost cel care a greşit. Am vrut să-l lovesc cu coarnele, înţelegi…

— Cum? Ce?

Forest lăsă să treacă un moment de linişte lugubru, apoi explică:

— Ridicând capul ca să-l lovesc, am comis eroarea. M-am aruncat, pur şi simplu, cu ochiul înainte, în vârful săbiei. A fost numai vina mea. Eu… nu pot să-l acuz pe Alvin…

Un rictus mic contorsionă frumoasa mutrişoară a lui Ruth Kettering.

— Înţeleg, zise ea, suflând graţios fumul. Din cauza gafei tale, ceea ce trebuia să fie o ucidere fără greşeală s-a soldat cu scoaterea ochiului.

— Exact, confirmă Mercenarul. A fost oribil!

— Şi, în loc să aibă capul şi coada, visul oricărui matador ambiţios, bietul tău frate a fost nevoit să se mulţumească cu o pupilă…

— Cam aşa, zise Forest, foarte serios.

— Le-ai povestit multor persoane chestia asta? întrebă ziarista, făcând o grimasă.

Un zâmbet făcu să strălucească pupila gri-verzuie a lui Forest.

— Doar ţie, zise el. Schimb povestea de fiecare dată.

— Bietul meu Nike, oftă Ruth. Cred că e foarte penibil pentru tine să porţi povara asta, încât nu sunt supărată că m-ai considerat aşa de proastă ca s-o cred.

El râse.

— Stai liniştită, *baby.* N-am crezut nici o clipă că o să înghiţi asta. Este doar modul meu de a face să pară mai puţin dramatic. Fac şi eu ce pot ca să fiu acceptat, ce vrei…

— Prostule… murmură Ruth, brusc emoţionată. Dar nu-ţi dai seama că toată lumea te acceptă aşa? Face parte din tine şi nici n-aş reuşi să mi te imaginez altfel. Ca să-ţi mărturisesc totul, faţa ta frumoasă de pirat mi-a plăcut încă din clipa când te-am văzut în camera de sus împreună cu Mike.

Tânăra puse ţigara jos, se ridică hotărâtă, luă un taburet şi îl propti în uşă.

— Şi îmi placi în continuare, zise ea cu o voce răguşită.

— Ce faci cu taburetul? întrebă Nike Forest, uimit. Te temi de vreun atac-surpriză?

Ea zâmbi şiret.

— O, nu, doar ca să nu fim deranjaţi, în cazul în care Bob se întoarce pe nepusă masă, răspunse Ruth, întorcându-se spre Mercenar, luându-i ţigara şi punând-o în vasul de pământ.

Ea zâmbi, îşi arătă dinţii mici şi albi, apoi îi luă capul între mâini şi îl privi. Ochii îi străluceau ca nişte diamante verzi, cuprinsă de focul dorinţei. Mercenarul simţi mâinile lui Ruth strecurându-se pe sub bluza sa, căutându-i centura şi deschizând-o în grabă, cu gesturi precise, deliberate.

Forest nu se putu abţine să nu gâfâie atunci când simţi degetele ziaristei strecurându-se spre sexul lui ridicat, atingându-l uşor mai întâi, mângâindu-l apoi strângându-l aproape cu duritate, aplicând un masaj ce îl făcu să atingă limitele insuportabilului când buzele ei se rotunjiră în jurul virilităţii sale, ca să încununeze strădania mâinilor.

Ruth era o parteneră minunată. Vigilentă, ea simţea reacţiile Mercenarului şi le devansa cu o intuiţie perfectă. Forest ajunsese acum la limita rezistenţei când Ruth se opri din delicata sa „teroare”.

Ea îi lăsă câteva secunde de pauză, timp în care îşi descheie singură costumul de comando, apoi se aşeză pe marginea mesei aspre şi îl trase spre ea.

— Vino aşa, şopti ea cu o voce răguşită.

*

Nu Bob Scorsoni îi deranjă din dulcea toropeală care le umplea corpurile după dezlănţuirea dragostei, ci sunetul brutal al telefonului lui Fatou.

Ruth tresări. Forest se îndreptă spre telefon, punându-şi în grabă hainele pe el.

Era Ambasada Statelor Unite din Freetown. Forest nu fi nevoit să-i spună asta lui Ruth. Îşi dădu seama după expresia

satisfăcută a feţei lui. Apoi, brusc, Mercenarul închise telefonul.

— *Damnit!* mormăi el. Tocmai am vorbit cu Broderick Thurmond când s-a întrerupt legătura. Deci, nu va merge niciodată. Imposibil! Şi tipul ăsta din G2 care nu mai apare! Se întâmplă ceva! Dar ce? Poţi să-mi spui?

Ruth îşi aprinse o. Ţigară. Nu scoase nici o vorbă.

Femeia avea dreptate. La ce bun să se piardă în presupuneri? Oricum, nici Mercenarul şi nici ea nu puteau să-şi imagineze evenimentele care se derulau la Monrovia în acel weekend care va schimba totul pentru ei.

Într-adevăr, în ziua în care papa Ioan Paul al II-lea ajunsese la Yamoussoukro, ca să sfinţească biserica Notre-Dame-de-la-Paix, o răsturnare de situaţie în Liberia bulversase toate datele problemei.

Dar totul începuse în seara aceea.

Exact în momentul în care Forest şi Scorsoni ştergeau urmele atacului lui Oyobouty şi al oamenilor lui, Samuel Doe îşi părăsea buncărul pentru prima oară după trei luni şi se ducea la Cartierul General al forţei de intervenţie vest-africane pentru un motiv cunoscut numai de el şi de cei care îl obligaseră să facă asta.

În acel moment, izbucni o înfruntare violentă între garda pretoriană a preşedintelui şi nişte oameni ai lui Prince Johnson. După toate aparenţele, atras printr-un şiretlic în această cursă care urma să îi fie fatală, Samuel Doe, rănit, fu făcut prizonier de „rebelii rebelilor”. Toţi ziariştii fuseseră expulzaţi din sectorul deţinut de FNPL, dar trimisa specială a BBC-ului se afla din întâmplare în locurile controlate de forța de intervenţie și prin ea circula informația spre media din Occident.

„Adăpostită” într-un birou de câțiva ofițeri de la Ecomog, exact înainte de lovitura împotriva lui Doe, englezoaică nu putu să difuzeze ştirea că luni, în cursul dimineţii, programul lui Charles Taylor – „Principalul este să-l omorâm pe Samuel Doe” – fusese realizat.

Spre marea furie a şefului FNPL, nu fusese el cel care eliberase ţara de tiranie, ci duşmanul său cel mai mare după Doe, cel care controla FNPL, Prince Johnson.

Imediat ce corespondenta de la BBC fu eliberată, faxurile începură să transmită povestirea sfârşitului sângeros al dictatorului, aşa cum o relataseră martorii oculari. Preşedintele, rănit la picioare, fusese dus într-o tabără militară a FNIPL, în Bushrod Island, la nord de portul din Monrovia. Acolo a fost schingiuit.

Mai întâi, un om i-a tăiat urechile, în prezenţa lui Prince Johnson, atunci când era viu şi perfect conştient. Apoi i-au străpuns faţa cu lovituri de cuţit. Doe se afla jos, plin de sânge, cu cămaşa sfâşiată. Încă în viaţă, abrutizat de durere, începuse să răsufle cu greu, cu capul atârnându-i pe piept. Acest gest îi făcuse pe torţionarii lui să creadă că încerca să facă să-i dispară corpul, folosind magia neagră. Atunci, ca să nu le scape, îl uciseră repede cu o rafală de armă automată.

Corpul mutilat fu apoi expus în public, gol, pe o suprafaţă mică de laterit, în josul podului din Bushrod Island. L-au fost tăiate degetele de la mâini, de la picioare şi organele genitale Un obicei care, în Liberia, ţinea de rutină de mai bine de zece ani de zile. În 1985, după eşecul tentativei sale de puci, generalul Thomas Quiwonkpa avusese o soartă asemănătoare. Corpul lui fusese mutilat de krahni şi de garda prezidenţială în prezenţa lui Samuel Doe. Şi, cu cinci ani în urmă, în timpul loviturii sale de stat – reuşită – sergentul-şef Doe îl tăiase în bucăţi pe preşedintele Tolbert.

Ştirea ajunse la Freetown, în Sierra Leone, luni pe la prânz, la numai câteva minute după ce Falcon-ul 900 al fostului preşedinte Jimmy Carter părăsise pista cu destinaţia aerodromului din Springs Payne, ocupat de forţele guvernamentale, în plin centru al Monroviei, la trei kilometri de palatul prezidenţial…

*

Comandantul William Podeh, un apropiat al lui Roy Bean Laywhyea, se afla în fruntea celor care atacaseră Springs Payne. El fu uluit când radioul unităţii sale îl anunţă că avionul preşedintelui Jimmy Carter îi solicita lui Samuel Doe autorizaţia de aterizare. Ca un militar disciplinat, William Podeh contactă imediat superiorul ierarhic din G2 şi anume pe colonelul Roy Bean Laywhyea, care era şi ministrul de Justiţie.

— Dă-le voie să aterizeze, răspunse Roy Bean. Spune-i chiar că preşedintele Doe este încântat să-i facă această mică favoare. Sosesc şi eu acum!

— Ai tot timpul, colonele. Va mai dura vreo douăzeci de minute.

Falcon-ul 900 ateriză după ce obţinuse autorizaţiile de la turnul de control şi încredinţarea că Samuel Doe era încântat să întâmpine un oaspete atât de prestigios ca ex-preşedintele Carter.

*

Jimmy Carter coborâse deja din avion şi înainta spre un grup de oficiali veniţi să-l întâmpine când îşi dădu seama că fusese victima unei mistificări.

Samuel Doe era mort de câteva ore. Prince Johnson, după cum se putea vedea, avea toată susţinerea comandamentului Ecomog, probabil chiar şi pe cel a generalului Quainoo în persoană şi se proclama noul preşedinte al Liberiei. Turbaţi din cauza acestei lovituri de stat, partizanii lui Charles Taylor ripostaseră printr-un atac masiv asupra Monroviei.

Ucigând, jefuind, arzând tot ce întâlneau, ei se proclamaseră stăpânii aerodromului din Springs Payne şi chiar împinseseră linia frontului până la câteva sute de metri de palatul prezidenţial.

*

Ofiţerul care conducea comitetul de întâmpinare arbora un zâmbet satisfăcut. El îi întinse mâna lui Jimmy Carter şi se prezentă:

— Sunt colonelul Roy Bean Laywhyea, însărcinat de preşedintele Taylor să fac să domnească ordinea şi dreptatea în Monrovia. Domnule preşedinte, vă informez că sunteţi prizonierul nostru!

— Este incalificabil! protestă Jimmy Carter. Contrar tuturor uzanţelor şi respectării drepturilor omului!

Roy Bean Laywhyea jubila în sinea lui. Avusese o idee de geniu făcându-l pe pilotul lui Jimmy Carter să creadă că acesta comunica cu adevărat cu oamenii lui Samuel Doe. Charles Taylor încă nu aflase de asta, dar în mod sigur îl va decora pentru iniţiativă.

— Acestea sunt legile dure ale războiului, domnule preşedinte, zise el pe un ton măsurat, care dădea bine cu funcţia sa. Îmi pare rău. Veţi fi tratat cu toată consideraţia, având în vedere rangul dumneavoastră.

Gata să-şi vândă scump pielea, Dick Turner se întoarse către oamenii lui şi transmise ordine cu o mimică expresivă.

— Ar fi mai bine dacă escorta dumneavoastră s-ar comporta rezonabil, zise foarte încet Roy Bean Laywhyea, cu un gest fără echivoc spre rebelii care înconjuraseră zona de staţionare a avionului.

Jimmy Carter aruncă o privire în jurul său. Erau două sute.

— Predaţi armele, Turner, ordonă el. Orice încercare de rezistenţă ar fi sinucidere curată.

El îl urmă pe „justiţiarul din Monrovia” şi oamenii lui, zicându-şi, extrem de nervos, că, o dată în plus, forţa brutală a armei învingea dorinţa de conciliere.

CAPITOLUL IX

Pe toată durata dimineţii, Forest şi Bob Scorsoni făcuseră cu schimbul pentru a supraveghea coliba din paie. Tipul de la G2 părea să se fi evaporat. Poate că avea alte ordine şi plecase direct spre Monrovia.

În acel moment era rândul lui Bob să facă de pază. Fumând ţigară după ţigară, Mercenarul stătea încăpăţânat lângă telefon. Dar să vorbească la telefon cu Freetown de la San Pedro care, pe lângă toate astea, nu era situat decât la opt sute de kilometri, nu era un lucru uşor din cauza stării lamentabile a reţelei telefonice din Sierra Leone.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Broderick Thurmond! Vreau să-mi rezerve locuri într-un elicopter ce pleacă spre Monrovia!

Trăgând nervos din ţigară, se blestema că nu se gândise până atunci să prevadă un mijloc de legătură cu Broderick Thurmond utilizând canalele de cifru. Este adevărat că nu-i trecuse prin minte că, în acel stadiu al misiunii, va fi nevoit să-l contacteze pe corespondentul CIA în condiţii de urgenţă atât de dramatice. Îl blestemă pe Mike, care nu avea altceva în cap decât să se lupte cu Saddam Hussein, pentru că îl băgase în afacerea asta putredă. Îi blestemă şi pe oamenii de la Quantico care nu ajungeau decât marţi la apartamentele goale ale lui Carter de la Palatul Oaspeţilor din Yamoussoukro.

Blestemă şi criza din Golf. Îl blestemă chiar şi pe Jimmy Carter, fiindcă se băgase într-o asemenea încurcătură ca să facă pe cavalerul şi să o scoată pe Wendy Alton din ghearele lui Charles Taylor.

Blestemă întreaga lume când, deodată, atunci când aversa tropicală începuse să răpăie pe acoperişurile din San Pedro, o Santana traversă micul oraş, în mare viteză. De la începutul dimineţii, era numai a treia maşină care trecea prin faţa hotelului *Bougainvilliers,* venind dinspre est. Intuiţia îi spuse că de data asta era ceea ce aştepta.

Mercenarul stinse luminile şi se. Îndreptă spre fereastra de la bucătărie. Precauţie inutilă. Santana trecu în trombă fără să se oprească. Până la urmă, era ceva normal. Dacă ar fi încercat să-şi întâlnească colegii, şoferul trebuia să fie neliniştit şi să se grăbească să afle veşti de la ei.

*

Văzând maşina Santana sosind în viteză şi oprindu-se într-o jerbă de noroi, în mijlocul unei băltoace, Bob Scorsoni intui imediat că era „clientul” lui. Când bărbatul coborî din maşină şi se îndreptă spre coliba din paie, bănuielile sale deveniră certitudini. Pentru început, negrul era bine venit. Efectul intempestiv al scoarţei de copac începea să-şi facă efectul asupra lui Bob Scorsoni. Puţin sport îl va face să uite.

*

Neke Dilipomowroa era bucuros. Ca să câştige câţiva kilometri, hotărâse să treacă prin Gagnoa, dar râul Davo, în creştere din cauza ploilor torenţiale, întrerupsese drumul neasfaltat, obligându-l să se întoarcă, pe la Niabayo, la nord-vest de Sassandra. Pe scurt, în loc să câştige timp, el mersese toată noaptea şi o bună bucată din dimineaţă. În timpul periplului său, încercase, de mai multe ori, să ia legătura cu Oyobouty, dar fără succes. Dar cum penele de telefon erau ceva obişnuit, nu se îngrijoră.

Câţiva metri sub ploaia torenţiala îi fuseseră de ajuns ca să-l ude din cap până-n picioare.

— Salut! Sunt Mickey!

Nimeni.

Mickey nu se dădu bătut. Înainta în interiorul colibei şi căută lada de lemn în care comandantul trebuia să-i lase un mesaj în caz că absenta. Negrul îngenunche pe rogojină şi deschise lada. Un rid de îngrijorare îi bară fruntea când găsi înăuntru arme de foc. Nu era deloc prudent să le laşi acasă când lipseai. Dar Mickey nu era plătit ca să gândească în locul altora. Astfel că ridul dispăru de pe fruntea sa atunci când văzu, lângă arme, o sticlă de Cutty Sark care parcă îl chema. După toată ploaia pe care o îndurase, o mică plăcere reconfortantă nu i-ar fi stricat deloc.

Înainte chiar de a continua căutarea mesajului, imprudentul luă sticla, scoase dopul şi o duse la gură. Nu apucă să bea, întrucât o voce tunătoare îl făcu să tresară:

— Rămâi aşa, prietene! Nu te mişca nici un centimetru, altfel îţi împrăştii creierul prin casă.

Mickey ştiuse totdeauna să asculte atunci când era necesar, în ciuda căldurii, se transformă într-o statuie de gheaţă. În mai puţin de două secunde, îşi abandonă, în ordine, revolverul, cuţitul de luptă şi sticla de Cutty Sark.

— E bine, poţi să te ridici, zise vocea.

Neke Dilipomowroa ascultă, se întoarse şi văzu umbra unui om alb aflat în cadrul uşii joase a colibei de paie, mascând puţina lumină care putea trece prin mica deschizătură. Îşi dădu seama că procedase bine executând ordinele proprietarului acestei voci.

Când Nike Forest intră în colibă, Mickey nu era decât o grămadă inertă aşezată pe umărul lui Bob Scorsoni.

— Unde îl ducem, şefu'? întrebă uriaşul, plin de mândrie.

— La hotel, curajosule, răspunse Forest.

*

Ruth găsi în dulapurile tinerei Fatou câteva alimente din care să pregătească un prânz decent. Tocmai voia să pună masa când Mercenarul coborî din camera sa cu noutăţi.

— Catastrofa prevăzută s-a întâmplat, zise el, acceptând paharul cu apă rece pe care i-l întinsese ziarista.

Ruth tuşi uşor şi se întoarse spre Mercenar cu ochii strălucind de lacrimi şi cu obrajii roşii.

La etaj se auzeau zgomote surde şi repetate, asemănătoare unor zgomote de săpături şi, din când în când, o frază într-o engleză pocită, întretăiată de incantaţii ciudate.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Ruth.

Mercenarul îşi drese vocea:

— Bob îl interoghează pe prizonier.

O expresie de dezaprobare întunecă faţa frumoasă a lui Ruth Kettering.

— Credeam că l-aţi făcut deja să vorbească!

— Bob a ajuns la subtilităţi, explică Forest, deloc în apele sale. Ştii ce înseamnă conştiinţa profesională...

— Da, mormăi Ruth. Ştiu, de asemenea, ce înseamnă nevoia lui de a se descărca după ce a băut licoarea afrodiziacă şi n-are altceva mai bun decât un biet tip asupra căruia să-şi descarce energia. Nu e deloc frumos să-l laşi să facă aşa ceva pe subordonatul tău.

Prea fericit să poată schimba subiectul, Forest povesti ceea ce aflase de la Mickey.

— Acest tip l-a văzut pe Jimmy Carter părăsind oraşul Yamoussoukro însoţit de o gardă de corp. L-a urmărit până la Abidjan şi a descoperit că a cerut o autorizaţie de zbor cu destinaţia Freetown.

Ruth se strâmbă.

— Se pare că nu s-a dus doar s-o recupereze pe Wendy din

Liberia.

Tânăra femeie răspunsese ca şi cum ar li fost vorba să se ducă până la prăvălia din colţ. Lui Forest îi plăceau aceşti oameni cu moralul indestructibil.

Ziarista ridică din nou privirea spre tavan. La etaj, tocmai se auzise un zgomot ce indica prăbuşirea unui elefant doborât de un braconier.

— Ce veţi face cu el?

Forest se abţinu să-i spună că nasul lui Mickey nu mai era decât o amintire, pisat, strivit, zdrobit, amestecat cu faţa, ea însăşi distrusă de pumnii puternici ai redutabilului Bob Scorsoni. Avea să descopere asta destul de curând. Forest o bănuia pe Ruth Kettering că este capabilă să-i facă o morală zdravănă despre drepturile omului. Cu nişte nebuni ca Mickey, nu exista o altă lege decât cea a războiului.

— Se pare că e o problemă. Cred că vom fi obligaţi să-l luăm cu noi la Freetown ca să-l încredinţăm lui Thurmond.

O undă de emoţie apăru pe faţa ei.

— E foarte bine, zise ea, cuibărindu-se în braţele Mercenarului. Mi-a fost teamă că o să fiţi nevoiţi să-l lichidaţi.

— Mărturisesc că aşa am gândit la început. Bob a fost cel care a pledat pentru forţă. Vezi, aşa e Bob. E genul de brută care face pe toată lumea să tremure. Dar, în cele din urmă, e primul care se înmoaie când vede că lupul o devorează pe Scufiţa Roşie…

Sus, se auzi un nou zgomot, ca un răpăit de copite ale unei turme de bizoni. Apoi se auziră nişte urlete. Apoi paşi în faţa scării. Apoi o cădere.

Forest se îndreptă spre uşa de la bucătărie şi o deschise.

Mickey era întins pe burtă, cu braţele încrucişate. Ai fi spus că un corn se afla între cei doi omoplaţi ai săi: era mânerul cuţitului Bowie Knife al lui Bob Scorsoni. Lama era în întregime înfiptă în spatele său. Neke Dilipomowroa era mort.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu severitate Mercenarul.

— Păi… Tocmai terminasem interogatoriul, răspunse Bob, cu un aer vinovat. Mai aveam o întrebare sau două… Mi-a scăpat. A încercat să fugă…

— Eu aş numi asta o eroare, mormăi Forest.

În definitiv, nu vor deplânge soarta acestui nemernic!

— Ascunde cadavrul! Repede! strigă americanul.

Intră din nou în bucătărie unde îl aştepta Ruth. După privirea ei, Mercenarul îşi dădu seama că pricepuse. Nu din milă Forest şi Scorsoni voiau să-l cruţe pe Mickey, ci pentru că îi incomoda mai

mult mort decât viu.

*

Tocmai terminaseră de mâncat când Mercenarul reuşi, în cele din urmă, să vorbească cu Broderick Thurmond.

— Ai o Cessna? întrebă omul de la CIA.

— Am o Cessna şi pe preţiosul Gustav, răspunse Forest.

— Să fiţi cât mai repede posibil la Freetown, zise Thurmond. Am ceva nou pentru voi şi e foarte urgent!

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ţi spun la telefon. Am anunţat la Langley şi încerc să-l prind la telefon şi pe O'Hara. Veţi rămâne cu gura căscată când vă voi povesti.

— Ce se întâmplă la Luigi Airport? întrebă Mercenarul. Au mărit pistele şi aerogara? Ultima dată când am fost acolo, era ceva de neînchipuit! Două ore am stat în aer ca să putem ateriza şi două ore ca să îmbarcăm emigranţii!

— Toate astea sunt de domeniul trecutului, Nike! zise Broderick Thurmond. Acum locul este chiar mai puţin încăpător, dar prezenţa americanilor care aduc refugiaţi, traficul aerian, diversele ajutoare internaţionale, importul de petrol etc. Şi războiul din Liberia, toate acestea reprezintă un adevărat balon de oxigen pentru economia din Sierra Leone! Necazul unora provoacă bucuria altora, după cum se spune. Cei din Sierra Leone sunt încântaţi să împrumute aeroportul cui vrea să aterizeze. Şi asta, crede-mă, ajută la îmbunătăţirea situaţiei, în acest moment, zona de staţionare a avioanelor pe Luigi Airport este practic anexa trupelor Cedeao şi a Naţiunilor Unite.

Forest închise telefonul.

— La drum!

Urcară toţi trei în maşina Pajero. Mercenarul îl lăsă la volan pe Bob Scorsoni. Tocmai îşi aprindea o ţigară când o auzi pe Ruth exclamând:

— Dar aerodromul nu-i în direcţia asta!

Forest ridică uşor capul şi îşi îndepărtă şuviţa lungă care îi acoperea fruntea. Bob se îndrepta direct spre coliba care le servise drept bârlog tipilor din G2.

— Ce naiba e asta?

— Trebuie să fac să dispară cadavrul, răspunse Scorsoni. L-am ascuns aici. Nu puteam să-l incinerez imediat. Trebuie să fim departe atunci când vor veni pompierii.

Opri maşina în faţa colibei şi aruncă o privire în partea

dreaptă, apoi în stânga. Nu era nimeni. Era timpul siestei. Intră înăuntru şi ieşi în mai puţin de zece secunde, suindu-se apoi la volan.

În clipa în care vira la stânga, intrând pe drumul ce ducea spre aerodrom, Forest îşi întoarse privirea. Un fum gros, negru, ieşea din colibă.

— Stai liniştit, îi zise Bob Scorsoni. Aceste construcţii din paie şi chirpici ard ca nişte hârtii.

*

Broderick Thurmond era un tip mic de statură, îmbrăcat într-un costum crem şifonat şi îşi ştergea mereu faţa cu ajutorul unui şerveţel Kleenex. Îi întâmpină pe Mercenar, pe Ruth şi pe Bob Scorsoni într-un salon plin cu refugiaţi şi militari. Americani, oameni din Sierra Leone, soldaţi din Cedeao, liberieni care debarcaseră după ce îşi pierduseră totul, dar fericiţi oricum că au rămas în viaţă, toţi se înghesuiau, se apostrofau, îşi hrăneau copiii într-o dezordine totală. Numai două lucruri puteau să-i dezorienteze pe cei care cunoşteau locurile: mai întâi, echipamentele electrice funcţionau în timpuri normale mai mult de jumătate – fie erau în pană, fie oprite din motive de economie; apoi, cerşetorii îmbrăcaţi în zdrenţe, care pur şi simplu asaltau occidentalii, lipseau cu desăvârşire, poate pentru că abundenţa de militari le inspiră teamă sau pentru că, venind să cerşească în acest moment la Luigi Airport, nu îşi mai puteau hrăni copiii. Erau prea mulţi oameni mai săraci decât ei în mulţimea refugiaţilor ce soseau de la Monrovia.

*

În timp ce Forest îşi aprinse o ţigară de la vechea sa brichetă Zippo, tipul de la CIA îl informă:

— Charles Taylor îl ţine pe preşedintele Jimmy Carter în închisoarea din Harbel, în apropierea taberei sale, pe amplasamentul exploatării de arbori de cauciuc din Firestone.

— Cunosc locul, murmură Ruth. Acolo m-au închis şi pe mine cu Wendy.

— Cum ai aflat şi de unde ştii că nu-i o păcăleală? întrebă neliniştit Mercenarul, trăgând un fum lung din ţigară.

— El a trimis aici „gorilele” care îl însoţeau pe Carter. Erau oamenii lui, pe care îi adusese în secret din State. Ei au fost cei care ne-au adus mesajul său.

— Ciudat! murmură Bob Scorsoni. Tipul ăsta are ostatici şi îi eliberează ca să-şi obţină revendicările!

Broderick Thurmond îşi tamponă vârful nasului cu şerveţelul Kleenex.

— Nu e chiar atât de ciudat, Bob. Charles Taylor ştie că ostaticii care contează sunt, în primul rând, Jimmy Carter şi, în al doilea rând, într-o măsură mai mică, Wendy Alton. Îi este teamă să păstreze nişte specialişti în închisoare. Îşi spune că opt oameni formaţi la şcoala FBI-ului sunt mai mult decât necesari ca să-l scoată din închisoare pe Jimmy Carter atunci când oamenii lui se vor droga cu *jagami.*

— Cum au putut să fie prinşi astfel? întrebă mirat Mercenarul. Jimmy Carter este un idealist, nu şi un inconştient. Iar în ceea ce-i priveşte pe oamenii lui, chiar credeam că sunt nişte profesionişti…

— Au fost victimele unui incredibil concurs de împrejurări, zise Thurmond înainte de a povesti cum a murit Samuel Doe, despre victoria total neaşteptată a lui Prince Johnson, despre furia lui Charles Taylor şi împingerea trupelor sale până în inima Monroviei.

— Nu-şi vor mai păstra mult timp poziţiile, adăugă tipul de la CIA, dar, pentru moment, ei sunt cei care controlează teritoriul.

— Unde se află escorta lui Jimmy Carter în acest moment? întrebă Forest.

— La ambasada noastră. Freamătă de nerăbdare să se facă utilă şi nu aşteaptă decât un semnal din partea ta ca să te însoţească în Liberia şi să încerce să-şi recupereze şeful.

Un zâmbet cinic făcu să apară câteva riduri pe faţa Mercenarului.

— Mulţumesc. Dar nu intenţionez să ajung acolo cu jumătate din pensionarii poliţiei federale.

— Bănuiam şi eu asta, zise Thurmond cu o licărire maliţioasă în ochi. Din cauza asta îi ţin aici.

— Trimite-i cât mai repede posibil la Atlanta, îl sfătui Forest, suflând fumul ţigării Camel în atmosfera grea din salonul cel mic. Şi acum, povesteşte-mi puţin: ce gen de arme cere Charles Taylor în schimbul eliberării lui Jimmy Carter şi a lui Wendy Alton?

Broderick Thurmond răspunse:

— Am reuşit să vorbesc puţin cu Michael O’Hara. Mi-a spus să-ţi ascult ordinele în întregime. Îţi dă undă verde şi îţi asigură tot sprijinul.

— Mulţumesc, Mike, mormăi Forest pe sub mustaţă. Îmi face plăcere să ştiu că cineva se gândeşte la mine, de acolo, din

deşertul saudit...

Luându-i ţigara din mână ca să-şi aprindă şi ea una, Ruth obiectă:

— Ce-ar putea să vrea mai mult? Sunt incredibil de bine echipaţi de Gaddafi. I-am mai spus lui Nike că, în plus faţă de nişte arme automate tradiţionale de tip Kalaşnikov şi pistoale Beretta, rebelii lui Charles Taylor au deja mitraliere cu patru ţevi, mortiere şi arme fără recul de calibrul 106 mm. Şi poate că n-am văzut eu totul. Să aibă avioane şi nişte bombe atomice ca să spulbere Monrovia?

— Nu eşti prea departe, domnişoară, zise Thurmond. În privinţa avioanelor, mai întâi, ai dreptate. Dar Charles Taylor nu cere Statelor Unite numai aparate şi arme. Cere mai ales să *intervină militar,* ca să-l lichideze pe Prince Johnson, asasinul, aşa cum îi spune el. Pentru asta, invocă hotărârea evidentă a Cedeao, a generalului Arnold Quainoo şi a tuturor, în favoarea lui Johnson.

— Şi poate că are dreptate aici, aprobă Ruth. Îl cunoşteam pe Samuel Doe. Era suficient de feroce ca să ştie ce-l aştepta dacă ar fi căzut în mâinile lui Johnson sau ale lui Taylor. Nu era genul de persoană care să-şi părăsească fortăreaţa fără să fi primit garanţii serioase din partea comandamentului Ecomog-ului. În acest scenariu, totul indica faptul că a fost o înţelegere între Cedeao şi Prince Johnson, fără ştirea lui Charles Taylor şi a lui Samuel Doe.

— Cu atât mai mult cu cât, începând din această dimineaţă, Sir Dawda Jawara, preşedintele ghanez şi-a manifestat în mod oficial satisfacţia în faţa evoluţiei situaţiei din Liberia.

— O atitudine cel puţin uimitoare din partea omului care are responsabilitatea comitetului de mediere de la Cedeao, admise Ruth Kettering. Este de necrezut! Toţi oamenii ăştia se discreditează unii după alţii în afacerea asta.

Broderick Thurmond îşi şterse o picătură de sudoare M ţinea cu tot dinadinsul să-i curgă de pe tâmplă pe obraz şi continuă:

— Charles Taylor mai invocă şi faptul că el este de origine americană şi că este singurul civilizat, deci singurul capabil să-şi asume puterea în Liberia, încercând, în acelaşi timp, să facă să intre Statele Unite în logica tribală care guvernează acest război de nebuni.

— *Damnit!* zise Mercenarul. Trebuie să rezolvăm treaba cât mai repede cu putinţă. Pentru asta, nu avem decât să ne continuăm misiunea: să-i recuperăm pe Jimmy Carter şi pe

Wendy Alton. Voi avea nevoie de arme şi de locuri în următorul elicopter care pleacă spre Monrovia. Oricare, un Coast Guard sau un S 70. M-aş mulţumi şi cu un vechi MI 8 sovietic, pe care l-am văzut la sosire pe pistă. Esenţial este să ajungem cât mai repede la Harbel, cât Jimmy Carter încă mai este acolo, întrucât se pare că îl vor plimba şi pe el.

Un zâmbet şiret lumină faţa lui Broderick Thurmond.

— Cererea ta nu mă surprinde deloc, Nike. Chiar am vorbit despre asta cu Michael O'Hara, în timp ce erai în zbor spre noi. Dacă te întâmpin aici, în acest salon afumat şi prost climatizat, este nu din lipsă de respect, crede-mă, ci numai ca să te fac să câştigi timp. Chiar în acest moment, Gustav este pe cale să se familiarizeze cu comenzile elicopterului Super-Puma Mark II pe care ţi-l punem la dispoziţie. Ai o maşină 4×4 în cală şi un arsenal aproape complet.

Pupila unică a lui Forest deveni rotundă ca o farfurioară.

— Elicopterul Super-Puma Mark II… Vorbeşti de acel monstru francez cu elice, total revoluţionară, din spatele aparatului? întrebă el.

Thurmond confirmă.

— Ştiu că *US Air Force* deţine deja mai multe aparate de acest tip. Însă credeam că nu era încă disponibil!

— Primul model ne-a sosit de la Toulouse lunea trecută, zise Thurmond, încântat de efect.

Lăsă să treacă un scurt moment de linişte şi adăugă:

— Să nu-l pierdeţi. Pentru moment, nu-l avem decât pe acesta…

CAPITOLUL X

Devenise din ce în ce mai insuportabil să faci parte din trupele lui Charles Taylor. Să te baţi pentru putere era una, iar să faci orice ca să o obţii era alta. Acest nebun megaloman și sinucigaş va reuşi în cele din urmă să-şi conducă la moarte toţi oamenii. De trei zile de când Samuel Doe fusese ucis situaţia nu înceta să se înrăutăţească. În mod vizibil, Ecomog ul se alăturase FNIPL-ului condus de Prince Johnson. Dar, în loc să accepte ofertele de negociere pe care i le făceau Cedeao şi Prince Johnson, Charles Taylor rămânea pe poziţii şi nu înceta să bombardeze sectorul portului, ca să facă mai dificilă acostarea vapoarelor care aprovizionau cu hrană trupele forţei de „intervenţie”.

O mimică bănuitoare apăru pe faţa urâtă a lui Roy Bean Laywhyea. Îşi dăduse întâlnire cu comandantul William Podeli, complicele său, în vecinătatea avionului lui Jimmy Carter, într-un hangar distrus de un incendiu puternic. La cea mai mică mişcare, se ridica în atmosferă un nor de particule de cenuşă.

— Taylor nu se gândeşte decât la femeile lui, la barba sa şi la ochelari, zise el.

— Pe de altă parte, obiectă William Podeh, încerc să mă pun în locul lui când refuză să negocieze. Am văzut unde l-a dus asta pe săracul Samuel Doe…

Laywhyea râse scurt.

— A venit vremea să ne punem planurile în practică şi să schimbăm şi noi tactica. Când mă gândesc că acest Charles Taylor n-a făcut nici măcar un gest de mulţumire când i l-am servit pe tavă pe Jimmy Carter!

— Şi că nici măcar n-a încercat să afle ce s-a întâmplat cu oamenii lui Jerry Oyobouty, trimişi în Coasta de Fildeş, adăugă William Podeh.

Lucrurile deveneau foarte grave. Trupele lui Charles Taylor practic pierduseră iar tot terenul câştigat săptămâna – precedentă în favoarea Ecomog-ului. În plus, ca să riposteze la bombardamentul portului, două mici avioane cu reacţie ale armatei ghaneze veneau regulat să lanseze rachete spre Harbel. Plantaţia de arbori de cauciuc din Firestone nu mai era decât un câmp de trunchiuri sfâşiate şi o bucată de pământ „arat” de explozii. În privinţa aeroportului internaţional de la Robertsfield,

acesta era o ruină. Iar masacrul ostaticilor ghanezi deţinuţi de FNPL nu schimba cu nimic situaţia.

Charles Taylor eşuase într-o acţiune fără ieşire, o acţiune de om turbat. Era constrâns la acţiuni sinucigaşe de comando. Nemaiavând acces la căile de penetrare spre Monrovia, el trimitea detaşamente, cel mai adesea formate din puşti de cincisprezece ani, care intrau în oraş mergând de-a lungul coastei şi traversând desişurile de mangrove cu armele deasupra capetelor. Rolul lor era să terorizeze populaţia şi să semene panică în funcţionarea Ecomog-ului.

În fiecare noapte, Charles Taylor lansa zeci de astfel de trupe. În mod invariabil, puştii erau ucişi ca nişte iepuri de soldaţii lui Quainoo şi de rebelii lui Prince Johnson. Nici unul nu se mai întorcea ca să povestească ce se întâmplase.

— Curând, fiii noştri vor fi cei care vor fi astfel ucişi, zise Roy Bean Laywhyea.

— Şi când fiii noştri vor muri, vom urma noi, adăugă William Podeh.

Se iveau zorii unei noi zile. În mai puţin de o oră, rachetele vor începe să cadă peste Harbel.

— Dragul meu William, zise afectat Laywhyea. Cred că a venit timpul. Declar schimbarea înfăptuită. Din acest moment, eu sunt generalul Roy Bean Laywhyea, preşedintele Liberiei şi şeful FPNJL, Frontul Patriotic Naţional pentru Justiţie din Liberia. Tu eşti colonelul William Podeh, secundul meu şi primul meu ministru. Ce efective avem?

— De ieri, o sută de oameni, generale, răspunse William Podeh.

Plin de importanţă, Roy Bean Laywhyea se simţea foarte bine în rolul pe care şi-l atribuise.

— Foarte bine. Avertizează-i că schimbarea va avea loc în noaptea asta. Când gărzile vor dormi, îmbătate cu bere, vin şi *jagami,* vor pune mâna pe cinci camioane de teren, marca Mercedes, folosite pentru escorta lui Wendy Alton. Ei sunt aici în această clipă, căci va trebui să-l iau pe Jimmy Carter la plimbare, în compania tinerei femei. Va trebui, de asemenea, să ne însuşim câteva vehicule uşoare pentru statul-major şi cât mai multe arme. Apoi, ne vom instala în tabăra pe care am pregătit-o în Rookery Island.

Rookery era o insulă în mijlocul lacului cu acelaşi nume. Rămăseseră acolo clădirile unei foste misiuni baptiste care, la început, erau suficiente pentru găzduirea disidenţilor din FPNJL,

condus de Roy Bean Laywhyea. Acesta miza mult pe protecţia naturală oferită de lac, aşteptând să-şi crească efectivele şi mijloacele materiale.

— Totul este pregătit pentru primirea noastră la Rookery Island, zise William Podeh. Am făcut acolo o inspecţie în această după-amiază, cu câţiva oameni sub conducerea comandantului Iambo Tabinde.

— Iambo Tabinde este numit colonel, ca şi tine, zise Roy Bean Laywhyea. Tu îi vei da vestea. Ceremonia oficială va avea loc mai târziu, după ce ne vom instala.

— Foarte bine, zise William Podeh. Îl voi anunţa imediat.

— Spune-i să ia „nişte" prizonieri, adăugă Roy Bean Laywhyea. Să-i îmbarce în camioane, alături de oamenii noştri. Îi vom lua cu noi.

— Ce prizonieri? întrebă naiv Podeh.

— Pe cei doi americani, bineînţeles, răspunse Laywhyea. Viitorul acţiunii noastre depinde de modul în care vom reuşi să scoatem bani de pe urma acestei femei şi a fostului preşedinte Jimmy Carter.

*

Roy Bean Laywhyea rula în frunte, într-o maşină 4×4 şi, exact în spatele său, venea camionul Mercedes de douăsprezece tone care transporta aproximativ zece persoane din noul FNPJL, aflat sub ordinea proaspătului colonel Iambo Tabinde.

Era noapte. Sezonul ploilor încetase şi prin găurile prelatei se vedeau stelele pe cer. Această imagine Iară îndoială că ar fi consolat-o pe Wendy Alton, dar ea îl mai vedea, în cabina din faţă şi pe preşedintele Carter în persoană, prizonierul, din cauza ei, al acestei bande de nebuni.

Tânăra femeie strânse din dinţi de furie când un bărbat bine făcut, îmbrăcat în ţinută de luptă, veni şi se aşeză lângă ea, pe inconfortabila bancă din lemn.

— Pot să ştiu şi eu ce înseamnă plimbarea asta nocturnă? întrebă Wendy Alton.

Liberianul râse, fiind urmat de oamenii lui.

— Înseamnă o mutare, domnişoară Alton, răspunse negrul, începând de astăzi, nu mai sunteţi prizonierii lui Charles Taylor, hiena, ci ai generalului Roy Bean Laywhyea, şeful FNPJL şi noul preşedinte al Liberiei.

— *Oh, shit!* mormăi Wendy Alton. Asta ne mai lipsea!

Iambo Tabinde o lovi cu cotul în coaste, dar o lovitură foarte

discretă.

— Taci din gură! şopti el.

Apoi, cu o voce foarte joasă, îi zise la ureche:

— Nu mai începe cu circul. Voi fi obligat să te lovesc de-adevăratelea.

Tânăra vru să răspundă, dar sportivul îi făcu semn să tacă din gură.

Autoritatea negrului o făcu să înţeleagă că avea, poate, interesul să-l asculte. Stăpânindu-şi frica şi repulsia care i-o inspirau aceşti terorişti, întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Roy Bean Laywhyea a declarat despărţirea, explică negrul. Vă transferă la noul lui cartier general. Stai calmă. Intenţionez să te ajut să evadezi.

Atitudinea era foarte surprinzătoare din partea unui rebel liberian, astfel încât nu se putu abţine să nu strige:

— Dar de ce?

El apropie o brichetă şi o aprinse ca să fie mai bine văzut.

— Nu mă recunoşti? întrebă el. Sunt Iambo Tabinde. M-ai îngrijit săptămâna trecută la spitalul „Saint-Joseph”, în seara în care Ferdie şi Mickey au venit să vă facă probleme.

— Bineînţeles, îmi amintesc!

Se întâmplaseră multe lucruri, astfel încât îl uitase pe acest curajos Iambo Tabinde…

— Nu mai rezist cu acest război permanent, zise Iambo Tabinde. Nu se va mai sfârşi niciodată. Poate numai când vom muri cu toţii. De la rebeliune la despărţire, de la trădare la masacru, Liberia este pe cale să moară. Mi s-a făcut lehamite de moarte!

Wendy îl privi cu un aer compătimitor.

— De ce îmi spui toate astea?

— Am ascuns o maşină în junglă. Peste trei kilometri vom sări peste draghină. Te iau cu mine. Îţi datorez asta.

— Eşti un om bun, Iambo, zise Wendy, sinceră. Dar nu pot să vin cu tine. Ştii cine se află în cabina camionului?

Iambo Tabinde zâmbi în întuneric.

— Bineînţeles, crede-mă, domnişoară Alton, că nu va fi deloc bine să rămâi cu el. Ştiu unde îl duc pe Jimmy Carter. Am fost în recunoaşterea locurilor în această după-amiază cu William Podeh. Dacă rămâi cu el, vei muri cu el. Dacă vii cu mine, vei avea o şansă să-l eliberezi.

În depărtare, lumini portocalii se vedeau deasupra junglei

liberiene, însoţite de bubuiturile exploziilor. Avioanele armatei ghaneze îşi începeau baletul nocturn asupra oraşului Harbel.

— Moleşiţi cum sunt şi cu tot tămbălăul ăsta, adăugă Iambo Tabinde, nici măcar nu vor observa dispariţia noastră.

*

Era imposibil să ajungi la Harbel cu elicopterul fără să fi reperat. Mercenarul debarcase cu Ruth Kettering, Bob Scorsoni şi un Land Rover la aproape zece kilometri la vest de tabăra lui Charles Taylor. Trebuia să recunoască terenul de aproape. Şi era adevărat că Ruth le era de mare ajutor.

Land Rover-ul se zdruncina puternic pe drum.

— Ne vom apropia cât mai mult posibil ca să examinăm toate căile care ne-ar putea folosi, fără să fim reperaţi, zise Mercenarul.

Pe cer, avioanele ghaneze îşi începuseră sarabanda nocturnă. Asta provocase o degringoladă în tabăra lui Charles Taylor.

— Numai să nu ne facă zob! mormăi Bob Scorsoni. Dacă nu vom avea de recuperat decât conserve din carne de vită, eu…

— Nu poţi să gândeşti chestiile astea doar pentru tine? îl întrerupse brusc Ruth.

Cheliosul ridică din umeri.

În acel moment, Mercenarul viră brusc la dreapta şi intră în tufişuri, scuturându-i pe cei doi pasageri ca pe nişte pruni încărcaţi cu fructe.

— Ce te-a apucat? întrebă Ruth, furioasă.

— Tăcere! ordonă Forest.

Ea înţelese în mai puţin de un minut ce îl apucase, când un convoi de camioane Mercedes, care venea din direcţia taberei lui Charles Taylor, trecu în sens invers. Vehiculele, urmate de mai multe maşini Land Rover, rulau cu farurile stinse, ca şi Mercenarul. Fusese un adevărat miracol că le observase.

Zgomotele motoarelor şi mirosul de motorină începuseră să se atenueze când Forest porni din nou motorul.

Abia întorsese cheia în contact, că o rafală de pistol-mitralieră aruncă în aer parbrizul. Scoţând arma VP 70, Forest strigă:

— Ascundeţi-vă în spatele copacilor!

Trăgând la nimereală, Forest aprinse farurile ca să încerce să vadă cine îi atacau şi, în acelaşi timp, plonjă în humusul noroios al pădurii ecuatoriale.

Bob Scorsoni nu fu atât de rapid ca el. Mercenarul îl auzi scoţând un strigăt de durere.

— Te-a nimerit, Bob?

— Crezi că fredonez un cântec de leagăn? zise uriaşul. Am un glonţ în şold.

— Ruth! strigă Nike Forest. Răspunde! Unde eşti?

CAPITOLUL XI

— Sunt aici! răspunse Ruth Kettering. În dreapta ta. Sunt bine!

Forest se târî spre locul de unde erau atacaţi, când o voce de femeie strigă:

— *Stop shooting!* Ruth? Ruth Kettering? Tu eşti?

— Wendy!

În cadrul luminii farurilor care brăzda noaptea, Mercenarul văzu o femeie blondă îndreptându-se spre Ruth. În planul din spate, un negru cu o alură atletică şi îmbrăcat cu uniformă de luptă apăru prudent şi înainta ţinând arma deasupra capului, ca să arate că nu avea nici o intenţie agresivă.

— *I'm major Iambo Tabinde,* zise el, înţelegând că Wendy întâlnise nişte prieteni.

Înaintând uşor până la maşină, tânăra îl privi pe Bob Scorsoni a cărui coapsă sângera abundent. Scurtând bucuria revederii, Wendy era deja pe cale să se ocupe de rana sa.

— *I'm so sorry,* murmură Iambo Tabinde. *Thought you were Taylor's troops.*

Tăind cracul pantalonilor lui Scorsoni ca să-i acorde primul ajutor, Wendy povesti de ce şi cum de se aflau acolo.

— Ia spune? zise ea brusc. Eu produc asupra ta efectul ăsta?

— Cum? întrebă Bob Scorsoni.

În ciuda situaţiei, Nike Forest şi Ruth Kettering nu se putură abţine să nu râdă, înţelegând că Bob se afla în continuare sub influenţa afrodiziacului.

— Nu, zise Mercenarul. Linişteşte-te, doctore. A luat nişte medicamente…

Apoi, redevenind serios, mormăi:

— Când mă gândesc că Jimmy Carter a trecut atât de aproape de noi…

— Înconjurat de aproape o sută de oameni gata să facă orice ca să-l păzească, preciză Iambo Tabinde.

— Aşa este, admise americanul. Nu am fi putut face nimic.

În acel moment, se produse scânteia.

— *Damnit!* exclamă Forest. Dar ştii unde îl duce Roy Bean Laywhyea pe fostul preşedinte?

— Bineînţeles, zise Iambo. Se duc la Rookery Island, în mijlocul lacului cu acelaşi nume.

— Am găsit. Dar, cu Bob rănit, voi avea nevoie de ajutorul tău, Iambo.

— Sunt gata să fac orice ca să mă revanşez, spuse liberianul cu o candoare emoţionantă.

— Cel mai greu va fi să obţinem ajutorul generalului Quainoo, zise Forest. Dar, arătându-ne convingători şi făcându-l să înţeleagă că există un cuib de rebeli care trebuie exterminat, cred că voi reuşi. Căci Super-Puma ne poate ajuta în planul pe care îl am în minte.

*

Generalul Quainoo nu era deloc cooperant. Când Forest reuşi să-l întâlnească, în biroul său, la sediul Ecomog-ului, ofiţerul ghanez opusese un refuz categoric.

El îi povesti discuţia pe care o avusese în zori cu Jimmy Carter.

— Căpitane, am refuzat să ajut un fost preşedinte al Statelor Unite, doar n-o să te ajut pe tine.

Forest îşi aprinse o ţigară.

— Nu-ţi cer un ajutor, generale. Numai... să zicem o colaborare. O colaborare în care fiecare dintre părţi ar putea avea de câştigat. Am primit instrucţiuni direct de la Casa Albă.

Arnold Quainoo îşi prinse vârful bărbiei între degetul gros şi arătătorul de la mână dreaptă. Forest ştia acum că beneficia de întreaga sa atenţie.

— Statele Unite, în ciuda încurajărilor repetate, au refuzat întotdeauna să se implice în conflictul liberian, protestă, totuşi, şeful Ecomog-ului.

— În schimbul unei participări modeste, cu rambursarea tuturor cheltuielilor, Statele Unite ale Americii se angajează să dubleze subvenţiile pentru trupele Cedeao timp de un an.

Mercenarul crezu că lui Arnold Quainoo îi va cădea dantura pe masă. Dar bătrânul vulpoi îşi reveni repede.

— Totdeauna am dorit să colaborez cu acest mare apărător al libertăţii care sunt Statele Unite ale Americii. Iar termenii acestei colaborări mi se par rezonabili. Ce aştepţi de la oamenii mei?

— O simplă operaţiune la Rookery Island. Va trebui ca cele două avioane ale voastre şi aproximativ şase elicoptere de asalt ale Ecomog-ului să atace rapid şi violent zona respectivă.

— Rookery Island? întrebă mirat Quainoo. Dar este o insulă mică şi paşnică!

Forest îi povesti ceea ce Roy Bean Laywhyea făcea în această „mică insulă paşnică”.

Arnold Quainoo dădu din cap.

— Până la urmă, îmi ceri doar să curăţ o mână de rebeli, căpitane Forest?

— Exact, generale.

— Este exact rolul care mi-a fost atribuit în ultima vreme de comitetul Cedeao. Ecomog-ul nu are numai o funcţie de intervenţie. El este însărcinat să impună legea celor care refuză să se aşeze la masa tratativelor la Banjul. L-am numit aici pe Charles Taylor, bineînţeles, dar şi pe toţi cei care continuă războiul, aşa cum face el.

— Deci, acest Roy Bean Laywhyea este vizat în mod direct.

Forest se abţinu să-i amintească generalului că, de fapt, continua să-l susţină pe Prince Johnson, în timp ce acesta din urmă sigur accepta să negocieze, dar era departe de a depune armele, chiar şi după ce îl lichidase pe Samuel Doe.

— Singurul lucru pe care vi-l voi cere este ca aparatele de zbor să plece exact în clipa în care eu voi da semnalul cu ajutorul unui emiţător-receptor pe care îl voi avea asupra mea.

Arnold Quainoo dădu din cap.

— Da, cred că înţeleg că ai de întreprins anumite acţiuni la Rookery Island, înainte de sosirea forţelor noastre.

— Exact, generale.

Arnold Quainoo se ridică şi îi întinse mâna pe care Mercenarul i-o strânse. Afacerea era încheiată. Americanul ştia foarte bine că generalul ghanez înţelesese adevăratul scop al vizitei sale, care nu era numai să cureţe o zonă de rezistenţă, ci şi de a încerca să-l elibereze pe Jimmy Carter. Dar acestea erau nişte lucruri pe care nu le puteai exprima în mod explicit. Asta făcea parte, într-un fel, dintre regulile jocului de bună-cuviinţă.

*

Luna era în formă de seceră pe cerul negru. Pe burtă, la malul apei, Mercenarul şi liberianul verificau conţinutul sacilor lor etanşi, funcţionarea tuburilor de oxigen, a armelor.

Ca să treacă neobservaţi, purtau nişte combinezoane negre şi încălţări suple din cauciuc, de aceeaşi culoare. Mai mult decât pe arme, Iambo conta pe faptul că era de etnie Mano, ca şi Roy Bean Laywhyea şi cunoscut de numeroşi membri ai FNPJL. În afară de arma VP 70M de la Heckler & Koch, Mercenarul avea în sacul etanş un emiţător-receptor cu care va putea da semnalul de decolare a elicopterelor Ecomog-ului, mai multe batoane de dinamita, detonatoare şi „bijuteria” echipamentului său: o

arbaleta Barnett Commando care îi fusese trimisă de Broderick Thurmond la Cartierul General al forţelor Cedeao din Monrovia.

Datorită îngrijirilor lui Wendy, Bob îşi revenea uşor la infirmeria Ecomog-ului. Folosind întreaga sa putere de persuasiune, Forest fusese convins de Ruth să-i însoţească.

În linişte, cei doi bărbaţi îmbrăcară combinezoanele de cauciuc peste ţinuta lor de luptă. În stânga centurii, fiecare îşi fixă o teacă de plastic ce conţinea un pumnal cu lamă scurtă. Fidel obiceiului său, Mercenarul luase cu el micul cuţit de luptă Gerber MK-I.

La o distanţă de un kilometru, se vedea insula care adăpostea tabăra Frontului Patriotic Naţional al Justiţiei din Liberia creat de Roy Bean Laywhyea. Îndreptând degetul spre o intrare decupată în mal, Iambo indică Mercenarului un arbore mare, ale cărui rădăcini adventive atârnau deasupra apei.

— Pe acolo trebuie să intrăm ca să nu fim reperaţi.

Forest clătină din cap.

— OK. Traversăm imediat ce eşti gata.

Îşi verificară pentru ultima oară materialul, apoi îşi puseră măştile de scufundare pe faţă, îşi puseră labele de cauciuc, după ce îşi acoperiră picioarele şi mâinile în folie specială de protecţie, ca să evite vreo contaminare neplăcută şi, încet, cât se poate de încet, se strecurară în apele liniştite şi opace ale lacului Rookery.

*

Două siluete ude leoarcă ţâşniră din lac. La câţiva metri de malul abrupt, se ridica arborele cel mare, a cărui siluetă amintea de cea a vrăjitoarelor din desenele lui Walt Disney. Forest şi Iambo se adăpostiră la baza trunchiului, unde îşi ascunseră combinezoanele din cauciuc şi echipamentul pentru înot. Puţin mai departe, în spatele unei bariere de mărăcini, doi bărbaţi făceau de gardă în faţa uşii unei clădiri din lemn. Fiecare avea asupra lui o mitralieră Kalaşnikov AK 74.

Mercenarul îşi consultă cadranul luminos al ceasului marca Rolex Seadweller.

— E ora trei şi cinci minute. Cea mai mare parte dintre ei trebuie să doarmă acum.

— E cel mai potrivit moment, confirmă Iambo cu voce joasă.

— Având în vedere situaţia, de cât timp avem nevoie ca să ajungem la Jimmy Carter? întrebă americanul.

— Dacă nu întâmpinăm probleme, ar trebui să dureze mai puţin de un minut. Clădirea de acolo serveşte drept sală de

antrenament. Tot acolo au loc şi execuţiile. Jimmy Carter nu poate fi în altă parte. Nu mai există decât o altă clădire care cuprinde sala de mese şi dormitoarele. Se află la opt sute de metri, în spatele acelui pâlc de arbori pe care îl vezi.

— OK, zise Forest. Dau semnalul pentru decolarea elicopterelor. Trebuie să ne mişcăm rapid. Altfel, vom muri aici, chiar dacă vom reuşi să punem mâna pe Jimmy Carter.

Negrul îl privi, iar un zâmbet mic alburiu trasă o crestătură albă pe faţa lui ca de abanos.

— Ştii, Nike, mic mi-ar fi indiferent dacă aş muri, aşa cum zici…

Mercenarul îl apucă de cot şi îl strânse până când Iambo făcu o grimasă de durere.

— Nu vorbi prostii, Iambo! Voi avea o discuţie cu generalul Quainoo. Se va ocupa să-ţi găsească un loc unde vei putea să te faci util.

Iambo Tabinde zâmbi din nou, cu mai multă convingere şi Forest se linişti. Trimise mesajul codificat, prin care cerea ca, zece minute mai târziu, cele două avioane şi elicopterele Ecomog-ului să vină şi să „radă” toţi rebelii aflaţi acolo.

Forest ştia că, în materie de camuflaj, arta cea mare nu era să te ascunzi, ci mai degrabă să apari în văzul tuturor cu aerul că eşti acolo şi ştii ce să faci.

Iambo ştia şi el asta. Elaboraseră un plan de acţiune în acest sens. Negrul îşi aşează sacul lângă trunchiul copacului şi aşteptă ca el să-şi încarce şi să armeze arbaleta Barnett Commando. După ce făcu acest lucru, Mercenarul luă, în întuneric, poziţia de tragere, liberianul se ridică şi înaintă cu un pas calm şi hotărât spre indivizii care făceau de gardă la uşa de la sala de antrenament.

Forest simţi cum inima îi stă în loc atunci când unul dintre cei doi paznici strigă spre Iambo un ordin scurt, pe care el nu îl înţelese. Îşi ridică la umăr arbaleta şi ţinti spre gâtul santinelei din stânga. În acest stadiu, cea mai mică greşeală se putea transforma într-o catastrofă.

Pe un ton detaşat, Iambo răspunse ceva într-o limbă care semăna cu chineza. Indivizii strigară un alt ordin, iar el ridică mâinile ca să arate că nu era înarmat. Cei doi nu traseră. Forest răsuflă uşurat.

Iambo Tabinde se afla acum la zece metri de uşă şi îşi juca de minune rolul. Continua să înainteze, împroşcându-i cu insulte pe cei doi paznici. Forest nu ştia ce le spunea, dar important era că

vorbele sale aveau efect.

Iambo se opri în faţa bărbatului din stânga şi vorbi întărindu-şi spusele cu gesturi hotărâte din braţe. Individul făcu un semn negativ din cap. Ar fi trebuit să ceară parola pentru a trece, parolă pe care Iambo bineînţeles că nu o cunoştea. Celălalt paznic, neliniştit, îşi îndreptă Kalaşnikovul spre lac şi scrută noaptea. În acea clipă, Forest se hotărî să treacă la atac. Arbaleta Barnett Commando era cu adevărat o armă eficace, precisă şi de o discreţie remarcabilă. Totul fusese adaptat acţiunilor de comando, aşa cum reieşea şi din denumirea ei. Săgeata de oţel ţâşni în noapte cu un clinchet metalic care abia se auzi. Pătrunse în gâtul paznicului precum un cuţit într-o bucată de unt şi ieşi prin ceafa.

Din fericire, arma îi căzu pe nisip, iar celălalt paznic nu văzu nimic. Dintr-o privire scurtă, Tabinde îşi dădu seama că Forest reuşise să treacă cu bine de prima fază. Acum urma faza a doua.

Brusc, se aruncă la pământ. Forest aştepta, cu toţi muşchii încordaţi. Coordonarea fu perfectă. Mercenarul apăsă pe trăgaci şi al doilea paznic căzu la pământ cu un gâlgâit sinistru, fără să mai aibă timp să reacţioneze.

Cu şira spinării curbată, Mercenarul se grăbi şi îl ajunse din urmă pe negrul care era deja pe cale să se avânte asupra uşii.

— E încuiată, zise el cu jumătate de voce.

— Trebuie să aibă la ei cheile, zise Mercenarul, arătând spre cele două cadavre.

— Nu, răspunse liberianul. Nu sunt la ei. Laywhyea le are. El singur are dreptul să viziteze prizonierul noaptea.

— Au avut timp să-ţi spună toate astea? întrebă uimit Forest.

Iambo dădu din cap.

— Ce noroc... Tipul cu care am vorbit mă mai văzuse deja. M-a recunoscut şi a avut încredere.

În acel moment, un huruit se auzi din depărtare.

— Dumnezeule! murmură Forest. Avioanele! Au ajuns mai repede decât am prevăzut! Vor fi aici într-un minut. Trebuie să spargem uşa. Nu avem de ales!

Liberianul privi spre cer şi şopti:

— Dă-mi sacul tău. Mă voi ocupa cu de asta. Am mai făcut-o.

Fără să ezite, Mercenarul îi dădu sacul lui etanş şi îl privi cum pune încărcăturile de explozibil, ca şi cum ar fi făcut asta de o viaţă.

— Stai de pază cu arbaleta până ce termin eu, zise Iambo. Îndepărtează-te, ca să nu fi rănit.

Forest se îndepărtă şi supraveghe împrejurimile.

Zgomotul provocat de elicoptere era acum distinct şi nu va întârzia să alerteze oamenii de pe insulă.

Forest se întoarse spre uşă:

— Repede! Ajung aici într-un minut sau două! Ai nevoie de ajutor?

Iambo îl privi.

— Totul e bine. S-a terminat.

— Haide, vino spre mine, mai repede!

Văzu un zâmbet alb pe faţa-i neagră şi o licărire ciudată în ochii lui.

Apoi urmă coşmarul. Deflagraţia. Uşa zbură în aer. Smuls de pe umeri, capul lui Iambo Tabinde sări la mai mult de zece metri de corp. Forest se aruncase la pământ ca să se apere. Când se ridică, un corp decapitat zăcea între cadavrele paznicilor. Era cadavrul unui bărbat care se hotărâse să pună capăt groazei şi vieţii sale în acelaşi timp. Timp de o secundă, Mercenarul rămase înmărmurit, apoi instinctul profesional îl făcu să-şi revină. Intră în sala tic antrenament, strigând:

— Domnule preşedinte!

În lumina slabă, văzu la celălalt capăt al camerei un bărbat cu tâmplele cărunte, ridicându-se cu greu, aflat în stare de şoc, contemplând silueta neagră, înarmată, cu nişte ochi speriaţi.

— Nu vă fie teamă, domnule preşedinte. Mă aflu aici din ordinul preşedintelui Bush. Am venit să vă eliberăm.

— Wendy… murmură Jimmy Carter. Wendy Alton…

Forest îl linişti.

— Este în libertate şi se află într-un loc sigur.

Jimmy Carter păru că îşi revine.

— Eşti singur?

Drept răspuns, Mercenarul îl apucă de subsuoară şi îl ghidă în noapte până la trunchiul arborelui. Ajunseră aici tocmai când primele focuri de armă se declanşaseră spre dormitoare. Mercenarul trase o rafală luminoasă ca să indice elicopterelor poziţia în care se afla şi apoi se ghemui lângă Jimmy Carter, care părea foarte slăbit. Apoi, în cele din urmă, îi răspunse la întrebare:

— Nu am venit singur, domnule preşedinte! Am venit cu un bărbat pe nume Iambo Tabinde, care a fost ucis în momentul în care a aruncat uşa în aer.

Îndreptă un deget spre cer.

— Vedeţi aceste aparate? Unul dintre ele vă va salva. Celelalte

au primit ordinul să cureţe acest cuib de rebeli.

Preşedintele dădu din cap.

O rachetă explodă deasupra dormitoarelor şi un vulcan de flăcări se ridică spre cer, aruncând o lumină portocalie asupra micii insule…

O a doua rachetă făcu solul să tremure. În acel moment, Gustav sosi cu Super-Puma, se opri în zbor staţionar la aproximativ zece metri deasupra lor şi lansă o scară de frânghie. Mercenarul o apucă şi o trase spre Jimmy Carter.

— Veţi reuşi, domnule preşedinte?

Carter dădu din cap.

— Iambo Tabinde, zise el înainte să înceapă să urce scara. Un nume dificil… Dar pe care nu-l voi uita.

— Nici eu, zise Mercenarul.

Acolo, lângă clădirea dormitoarelor, avioanele ghaneze şi elicopterele Ecomog-ului zdrobeau tabăra FNPJL-ului, creând o diversiune pentru ca Forest şi preşedintele Carter să se poată îmbarca.

Carter se afla acum la loc sigur în pântecele marelui aparat de zbor. Forest se pregătea să urmeze şi el acelaşi drum, când, brusc, un strigăt domină vacarmul bombardamentului şi al rafalelor:

— Urmaţi-mă! Pe aici! Trebuie să-l eliberăm pe Carter, altfel ne va omorî ostaticul!

Roy Bean Laywhyea alerga, cu legătura de chei în mână, urmat de şase oameni. Era clar că se credea victima unui atac al Ecomog-ului. Văzând elicopterul Super-Puma, înţelese greşeala şi îşi schimbă obiectivul.

— Pe acolo!

Mercenarul mai avea arbaleta în mână, încărcată cu o ultimă săgeată. Ţinti şi trase exact în clipa în care Laywhyea îşi îndrepta Beretta spre el. Forest simţi o mică zdruncinătură, iar săgeata ţâşni în noapte.

Roy Bean Laywhyea nu fusese la fel de rapid. Săgeata îl atinse la nivelul sternului înainte chiar ca el să apese pe trăgaciul armei.

„Justiţiarul din Monrovia” se nărui la pământ, având cutia toracică sfâşiată de puterea săgeţii de oţel.

Dezorientaţi, oamenii lui rămaseră fără reacţie pentru o fracţiune de secundă. Forest profită de ocazie ca să-şi scoată VP-ul 70, abandonând arbaleta Barnett Commando pe nisipul din Rookery Island. Apoi urmă o rafală în toată regula. Mercenarul

văzu cum un glonţ loveşte carlinga elicopterului Super-Puma. Trebuia să plece cât mai repede.

Ripostând ca să ţină rebelii la distanţă, trase mai multe focuri de pe scară, ca să dea semnalul de retragere.

Dar Gustav înţelesese deja. Mai întâi uşor, ca să nu-l azvârle pe Mercenar, agăţat cu un singur braţ, ridică elicopterul în aer.

Curând, Forest ieşi din câmpul de tragere al rebelilor. Puse la loc arma VP 70, îşi şterse mâinile ude de sudoare pe combinezon şi urcă, una câte una, treptele scării din frânghie.

Era răcoare la altitudine. Vântul îi sufla pe lângă urechi, părând că vrea să-i smulgă părul, mustaţa, banta de piele neagră. Era violent, dar plăcut.

Mercenarul ajunse la uşa laterală şi căzu, epuizat, pe podeaua metalică. Fusese foarte cald în seara aceea. Dar acum se terminase. Misiunea sa se terminase. Cu toate acestea, avea un gust amar în gură. Iambo Tabinde rămăsese acolo, jos. Iar Liberia nu era departe de sfârşitul măcelului.

CUPRINS

LIBERIA (scurt istoric).....3

FORŢELE CARE SE ÎNFRUNTĂ (Ţara celor cinci guverne).....5

CAPITOLUL I.....7

CAPITOLUL II.....29

CAPITOLUL III.....36

CAPITOLUL IV.....49

CAPITOLUL V.....63

CAPITOLUL VI.....76

CAPITOLUL VII.....85

CAPITOLUL VIII.....94

CAPITOLUL IX.....106

CAPITOLUL X.....115

CAPITOLUL XI.....121

CUPRINS.....130

Nike Forest, un om pe care viaţa l-a obligat să devină mercenar. Un MERCENAR care s-a legat pe viaţă şi pe moarte cu AVENTURA. Cu toate aventurile din Africa Australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Nike Forest, un aventurier care ştie că într-o zi va avea întâlnire cu MOARTEA!

MERCENAR MERCENAR

În ultima secundă, Forest se rostogoli într-o parte. Stăpânindu-şi durerea care îi amorţise braţul, ştiind că viaţa lui nu ţinea decât de eficacitatea ripostei sale, lovi în sus ca un turbat. Din nou, Bamba încercă să devieze micul cuţit Gerber MK-I. De data asta, era prea târziu. Lovitura sa de pumn nu avu ca efect decât să redreseze traiectoria armei care îl lovi în faţă. Forest gândi că îi va exploda craniul. Dar nu se auzeau decât urletele negrului. Copleşit de oroare, dădu drumul cuţitului şi îngenunche, făcând un mare efort să nu vomite. Bamba era în picioare. Scotea nişte urlete groaznice şi dansa prin camera cea mare ca un vrăjitor intrat în transă. Mercenarul mai văzuse multe lucruri scârboase în viaţa sa, dar, de data asta, fu pur şi simplu dat peste cap de spectacolul armei înfipte până la mâner în ochiul stâng al negrului. Cu un urlet frenetic, Bamba apucă mânerul cuţitului. Mai avu forţa să extragă lama din faţa sa mutilată, apoi se năruì. Spatele îi alunecă pe perete. Scoase un ultim horcăit şi încremeni. Forest ştia că murise, cu creierul transformat în bucăţele de lama de oţel. O materie vâscoasă şi însângerată apăru uşor pe obrazul lui, acoperit de barba, nerasă de trei zile şi îngrijită cu migală, à la Charles Taylor, apoi se scurse, picătură cu picătură, pe vesta de luptă. Forest se ridică.

Nu avusese încă timp să facă inventarul rănilor sal[illegible]talitate când văzu, ca prin ceaţă, un colos dezbrăcat care trav[illegible]ra Bob Scorsoni care îl purta pe Oyobouty în braţe precum un [illegible]în care efortul se amesteca cu furia, îl expedie pe acolo pe unde [illegible]. Jerry Oyobouty nu murise încă, întrucât scoase un strigăt [illegible]oapte. Mercenarul auzi un zgomot surd ce indica impactul cu c[illegible]u mai auzi nimic. Comandantul din G2 murise.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-95-5